

Η Νεοπαίδ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 37 (88)
15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1940-Ε'

Η Νεοαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸν Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀνατληροῦμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β', - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 37 - 15 Ἰουνίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λημβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου & α. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικὸν)	Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας 1
	Ἀμερικῆς Δολ. 6
	Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιο-
τικτοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας) καὶ
Σχολικὰς Ἑφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἡ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ λήγει ἡ συν-
δρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάζουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς
τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεῦχος ποῦ θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λήξιν
αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφή σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν
ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑπο-
χρέωσιν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομὴν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διεύ-
θυνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς
ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς
διευθύνσεώς των.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 31 Δεκεμβρίου 1939) » 10.541.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εἰς δραχμὰς. Ἀγοράζει καὶ πᾶλει μετογὰς καὶ ὁμολογίας εἰς τὸ ἔν
Ἀθήναις Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμὸν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεγύρω δημοσίων χρεωννρά-
φων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἑταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματογρᾶφα παντὸς εἴδους. Ἐκμι-
σθοὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

ΑΡΙΣΤΟΣ ΟΙΩΝΟΣ

Εἰς τὴν ἑκδρομὴν τῶν τμημάτων τῆς Ἑθνικῆς Ὅργανώσεως Νεολαίας εἰς τὴν Μαλακάσσαν, ὁ Ἀρχηγὸς εἰς ἓνα σύντομον λόγον τὸν ἔχει καθορίσει, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, τὴν θέσιν τοῦ Ἑλλάδος μέσα εἰς τὴν φοβεράν κρίσιν πού διέρχεται ἡ ἐμπόλεμος Εὐρώπη. Ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ θέσις εἶναι ἐκτάκτως ἀπλὴ καὶ ξεκαθαρισμένη. Τόσον ἀπλὴ καὶ τόσον ξεκαθαρισμένη, ὥστε νὰ μπορῇ ὁ οὐδέθνητος Κυβερνήτης νὰ τὴν ἐξηγήσῃ ἀκόμη καὶ εἰς τὰ παιδιά καὶ τὰ παιδιά νὰ τὴν κατανοοῦν, χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν. Αὐτὸ τὸ εὐτύχημα τὸ χρωστοῦμε οἱ Ἕλληνες, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Βαλκανικῆς, εἰς τὸ γεγονός, ὅτι καταθρῶσσε νὰ ξεκαθαρίσωμε, μετὰ μακράς διενέξεως καὶ πολέμου, τὰς διαφορὰς πού μᾶς ἐχώριζον καὶ ν' ἀποκαταστήσωμε εἰς τὸ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη δεκαετηρίδων ἔθνογραφικὸς τόσον ἀνάμικτον καὶ πολιτικὸς τόσον ἀνήσυγον τμήμα τοῦτο τῆς Εὐρώπης ἓνα καθεστῶς, πού ἡμπορεῖ βέβαια νὰ μὴ εἶναι ἰδεδδες, κρινόμενον ὅμως μετρία ἀνθρώπων, εἶναι ἀρκετὰ δίκαιον, ὥστε νὰ μὴ ἀμφισβητητῇ ἀπὸ κανένα ἡ νομιμότης καὶ ἡ σταθερότης του. Χωρὶς τὰς ἀμοιβαίας ὑποχωρήσεις καὶ τὰς ἀμοιβαίας θυσίας, σκληρὰς πολλάκις, εἰς τὰς ὁποίας ὅμως εἶχον τὴν γενναίωσιν νὰ προχωρήσουν μετ' συνειδητῇ ἐκουσιότητα καὶ τὴν δύναμιν ν' ἀντῆξουν οἱ λαοὶ τῆς περιοχῆς μας, χωρὶς τὸ πνεῦμα τῆς κατανοήσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ καὶ χωρὶς τὸ αἰσθημα τοῦ μέτρου πού ἐκυριαρχοῦν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν λαῶν μας, ἡ σημερινὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἐμπιστοσύνης, τῆς ὁποίας ἔχομεν συνεχῶς νὰς ἀποδείξει καὶ τῆς γαλήνης δὲν θά ᾔτο δυνατῇ. Ἡ ἰδικία μας, ἰδιαίτερος, ἡ ἑλληνικὴ εἰσφορά εἰς τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς γαλήνης ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ἡ μεγαλύτερα. Τὸ λέγομεν αὐτὸ χωρὶς κανένα ἴχνην πικρίας. Διότι τὰς πικρίας ὅλας τὰς ἔχομεν ὑπερνικήσει. Ἐκλείσαμε τὸν ἰσολογισμόν τῶν θυσιῶν καὶ τῶν πλεονεκτημάτων πού μᾶς ἔδωσαν οἱ διακατανοισμοὶ τῶν ἐκκρεμοτήτων τοῦ παρελθόντος καὶ εἰμεθα ἱκανοποιημένοι μετ' ἐνεργητικὸν πού ἐκράτησαμε. Μετ' ἐνεργητικὸν αὐτὸ ἤρχισαμε τὴν νέαν μας ζωὴν καὶ εἰμεθα εὐγνώμονες, διότι ὁ Θεὸς μᾶς εὐλόγησεν εἰς τὸ ἔργον μας. Ἀποκατεστάθημεν εἰς Κράτος ὁμοιογενὲς ὅσον κανένα ἄλλο εἰς τὴν Εὐρώπῃ καὶ ἰσχυρὸν ἐν τῇ ὁμοιογενείᾳ του. Ἐπειθαρχήσαμε τὴν δύναμιν τοῦ λαοῦ μας καὶ τὰς φυλετικὰς μας ἀρετὰς καὶ ἐπὶ λαμπρασίωσαμε τὴν γονιμότητα καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν. Ἀνοικοδομήσαμε πρῶτον τὰς ψυχὰς μας. Μετ' ἐὰ κατωμύρια τῶν ξεριζωμένων μας, πού μᾶς ἤλθαν ἀπὸ παναρχαίας ἑλληνικὰς ἐστίας, συνεκροτήσαμε μαζί μετ' τὸ γηγενὲς τμήμα τοῦ λαοῦ μας τὴν νέαν ἑλληνικὴν κυψέλην πυκνὴν, ρωμαλέαν, πάντολμον καὶ ἐπ' αὐγατοποίησαμεν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἐιρηνικῆς δημοσυργίας ἔργα καὶ κατορθώματα, πού κανεὶς ἄλλος λαός, εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁμοίαν ὑπὸ τὰς ἰδίας ἀναλογίας. Ἐνῶ μάλιστα τὸ πόλεμος ἡμεῖς συνεχίζομεν τὰ ἔργα μας, αὐξάνομε καὶ ὁργανώνομε τὴν δύναμιν μας.

«Ἄλλ' ὁ πόλεμος πού εἶναι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπομεικρυσμένος, εἶναι δυνατόν, ἀνά πάσαν στιγμὴν, νὰ μεταφερθῇ πλησίον μας. Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἐνδεχόμενον πού δὲν κεῖται εἰς τὴν ἐξουσίαν τὴν ἰδικήν μας. Ὅσον φθάει ἡ θέλησις ἡ ἰδική μας καὶ τῶν ἐγγύς γειτόνων νὰ τὸν ἀποσοθῶμεν καὶ νὰ τὸν ματαιώσωμεν, θ' ἀποσοθῇ καὶ θὰ ματαιωθῇ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενον. Δὲν ἡμποροῦμεν ὁμοῦς καὶ νὰ ξέρωμεν ἕως ποῦ θὰ φθάσῃ. Ἐάν λοιπόν, ὥπως εἶπεν ὁ Ἀρχηγός, ἔλθῃ μίαν ἡμέραν ὡς ἡμᾶς ἡ νεροποντὴ τοῦ πολέμου, πρέπει νὰ εἰμεθα προετοιμασμένοι νὰ τὴν ἀντιμετωπώσωμε. Τὸ εἴπαμε, καὶ εἶναι πάντοτε καλὸν νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνωμεν, ὅτι «δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ ζητήσωμε νὰ πάρωμε ἐκεῖνο πού ἀνήκει εἰς τοὺς ἄλλους». Ἄλλ' ἂν κάποιοι ἄλλοι ἢ κάποιοι ἄλλοι, ὅποιοι καὶ ὅποιοι καὶ ἢν θὰ εἰσὶν αὐτοὶ οἱ ἄλλοι, σκεθῇ ν' ἀπλώσῃ χερί, ὅχι διὰ νὰ πάρῃ ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἀπειλήσῃ μόνον νὰ πάρῃ αὐτὸ πού κατέχομε καὶ πού εἶναι ἰδικόν μας, καταβολὴ ἰδρω-

τος καὶ αἱματος τῶν προγόνων, τῶν πατέρων μας ἡ ἡμῶν
 τῶν ἰδίων, τὸ χρέος μας εἶναι φανερόν. Θὰ σηκωθοῦμε
 ὅλοι, ὡς εἰς ἄνθρωπος, οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες, ἀκόμη
 καὶ τὰ παιδιὰ μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν καὶ μὲ ὅλην μας
 τὴν θέλησιν, μ' ὅλην μας τὴν ἀπόφασιν καὶ μὲ ὅλα μας
 τὰ μέσα, διὰ νὰ τὸ ὑπερασπίσωμε καὶ θὰ τὸ ὑπερασπί-
 σωμε μέχρι τέλους. Καὶ κανένας μας δὲν ἀμφισβallesti ὅτι
 θὰ τὸ ὑπερασπίσωμε ἀποτελεσματικῶς καὶ νικηφόρως.
 Ἐπειδὴ δὲ εἶναι πιθανόν νὰ ὑπάρχουν μερικοὶ, ποὺ νομί-
 ζουν ὅτι εἶναι περὶ τὸν νὰ λέγωμεν κάθε τόσο καὶ νὰ ἐπι-
 μένωμε νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν αὐτὸ ποῦ θὰ κάμωμεν.
 Ἀφοῦ εἶναι τόσοον φυσικὸν καὶ αὐτονόητον ὅτι θὰ τὸ κά-
 μωμε, διότι ἀφύσικον καὶ ὄχι ἀνθρώπινον, ὄχι ἑλληνικόν
 θὰ ἦτο νὰ μὴ τὸ κάμωμε, πρέπει νὰ ἐξηγήσωμεν ἀμέσως
 ἕνα πράγμα: Ὅτι εἰμεθα οὐμονοῖ ὅτι εἶναι πλεοναυμὸς
 τὸ νὰ λέγη καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνη ὁ νοικοκύρης ὅτι θὰ
 σπᾶση τὸ κεφάλι τοῦ κακούργου ἢ τοῦ κλέφτη ποῦ θὰ
 τολμήσῃ νὰ μῆσῃ στὸ σπῆτι του διὰ νὰ τὸν κλέψῃ ἢ νὰ τὸν
 σκοτώσῃ. Ἄν τὸ λέγωμε λοιπόν, τὸ λέγωμε καὶ διὰ νὰ τὸ
 ἔχη ὑπ' ὄψιν του ὁ πιθανὸς κλέφτης καὶ ὁ κακούργος, ἐάν
 ὑπάρχη, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ θέλησις
 καὶ ἡ ἀπόφασίς μας κάθε στιγμὴν ἀγρυπνος καὶ ἐν ἐπι-
 φυλακῇ.

Καὶ εἶναι ἀνάγκη, ἐπειδὴ εἶναι φυσικὸν εἰς περιπτώσεις ὅπως αὐταὶ ποὺ περὶ ἡ Εὐρώπῃ καὶ ὁ Κόσμος ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων νὰ εἶναι ἐξημερμένη καὶ νὰ λέγωνται καὶ νὰ διαδίδωνται τὰ πλέον ἀφύσικα καὶ ἀνόητα καὶ τερατώδη πράγματα, νὰ ξεκαθαρίσωμε μέσα εἰς τὸν νοῦν μας καὶ εἰς τὴν συνειδηοὶν μας, οἱ Ἕλληνες, δύο πράγματα: Πρῶτον ὅτι εἶναι χίμαιρα καὶ οὐτοπία αὐτὸ ποὺ θέλουν νὰ κάμουν μερικὸι πιστευτοὶ, πὼς τάχα ὁ πόλεμος ποὺ ἐξέσπασεν εἰς τὴν Εὐρώπῃν θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ ἐνὸς μέρους τῶν ἐμπολέμων εἰς τὴν ἱστορικὴν ἡγεσίαν τοῦ Κόσμου. Ἄν ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι πεπραγμένον ν' ἀλλάξῃ τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας, — ἂν δὲν ἐλεῇσθ' ὁ Θεὸς καὶ ἀνακοπῇ ἡ καταστροφικὴ φορὰ του — ἡ μορφή τῆς ἀλλαγῆς ἡ πλέον πιθανὴ δὲν θὰ εἶναι ἡ κατάλοιπός τῆς ἱστορικῆς ἡγεσίας ὀρισμένην Ἐθνῶν τῆς Εὐρώπῃς καὶ ἡ ἀντικατάστασις τῆς δι' ἄλλων, ἀλλὰ ἡ κατάρρευσις ἡ καθολικὴ τῆς Εὐρώπῃς. Εἶναι δύσκολον βέβαια νὰ φαντασθῇ κανεὶς ποῖα θὰ εἶναι ἡ μορφή τοῦ Κόσμου ὅταν θὰ ἔχῃ καταλυθῇ ἡ ἡγεμονία τῆς Εὐρώπῃς καὶ ἡμποροῦμε νὰ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ εἶναι καθόλου ἐδιδυλικὴ αὕτῃ ἡ μορφή. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἄλλη ὑπόθεσις, ποὺ δὲν θὰ τὴν ἐξετάσωμε σήμερα. Ἡ δευτέρη πλάνη ποὺ πρέπει νὰ ξεκαθαρισθῇ εἶναι αὐτὴ ποὺ θέλει νὰ ὑποβάλῃ ἡ προπαγάνδα τῶν ἐμπολέμων, ὅτι τάχα ὁ σημερινὸς μηχανικὸς πόλεμος ἔχει καταργησῇ καὶ ἀχρηστεύσῃ τελείως τὸν παράγοντα τῆς ἀνθρωπίνης εὐφυΐας καὶ ὅτι, ἐπομένως, ἡχρήστευσε τὴν ἀτομικὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ ἥρωϊκὸν πνεῦμα καὶ κατέστρεψεν, ἔτσι, ἀδόνητον καὶ ματαιῶν τὴν ἀντίστασιν καὶ τὴν ἄμυναν τῶν ὀλιγαριθμῶν καὶ τῶν τεχνικῶς καθυστερημένων λαῶν. Ἰδὼν τὴν δευτέραν πλάνην, ποὺ φυσικὰ μᾶς ἀφορᾷ ἰδιαίτερως, τὴν κατέρριψε καὶ τὴν κατεράκωσε τὸ Φινλανδικὸν Ἔθνος πολὺ πρὶν τὴν διασκεδάσουν τὰ πρόσφατα γεγονότα τῆς Φλάνδρας. Καὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ χρησιμὸν νὰ ὑπογραμμίζεταί αὕτῃ ἡ κατάρριψις κάθε τόσο, διὰ νὰ διατηρῆται διανυγῆς, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μας, ἡ προοπτικὴ τῶν ἀγώνων ποὺ μᾶς ἀναμένουν, ἔαν ὄντως μᾶς ἀναμένουν. Κίβδηλοι μάντιες καὶ ψευδοπροφήται διασπείρουν κακοὺς χρησμούς καὶ ἐπισείουν δυσμενεῖς οἰωνοὺς διὰ νὰ καταποτήσουν τὸ πνεῦμα τῶν λαῶν. Δὲν χρειάζεται κανὴν νὰ κλείωμεν τὰ αὐτιά μας εἰς τοὺς χρησμούς τῶν καὶ τὰ μάτια μας εἰς τοὺς οἰωνοὺς. Ἡ γνῶσις τῆς ἱστορίας μας, τῆς τόσο μακρᾶς, μᾶς ἔχει πείσει τοὺς Ἕλληνας, ὅτι δὲν ὑπῆρξαν, δὲν ὑπάρχουν καὶ οὐτε θὰ ὑπάρξουν ποτὲ ἀγῶνες μάταιοι. Ἐπίσης ἀπὸ τῶν ἀνατολῶν τῆς ἱστορίας μᾶς ἐδιδόχθημεν οὐδὲν ὑπάρχει καλλίτερος οἰωνὸς ἀπὸ τὸ νὰ ὑπερμαχῇ κανεὶς τῆς Πατρίδος.

ΟΠΩΣ ΠΡΙΝ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ

Τὰ κανόνια, όπως μιά φορά πριν εβδομήντα δύο χρόνια, ἀνήγγειλαν ένα γεγονός τόσο χαρμόσυνο, πού ἔρχεται σάν ἀντιστάθμισμα στήν ἀγωνία πού συνέχει τόν σημερινό κόσμο, μπροστά στά φοβερά γεγονότα τοῦ πολέμου.

Ἡ Ἑλλάς ἀπέκτησε Ἐπίδοξο Διάδοχο. Τό ἀπόγευμα τῆς 2ας Ἰουνίου τοῦ 1940 τὰ πυροβολεῖα τοῦ Λυκαβηττοῦ ἐδιαλάλησαν μέ τό δικό τους τρόπο καί στόμα τό γεγονός σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνας, πού δέν ἐλησμόνησαν πόσα ἀγαθὰ προσέφερε στήν Ἑλλάδα ἡ Βασιλεία, ἀπό τήν ἐποχή πού ὁ θρυλικὸς Κόδρος ἐθανοπύωνετο, θεληματικά, γιά τήν σωτηρία τοῦ τόπου, ὡς σήμερ' σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνας πού δέν ἔπαυσαν καί δέν θά παύσουν νάχουν ὡς ἔμβλημα τίς λέξεις πού ἐπύργωσε σέ φωτοδόλο σύνθημα ἡ ψυχὴ τοῦ ἔθνους: «Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη» εἰς κοίρανος ἔστω, εἰς βασιλεύς». Τό διαλάλησαν παντοῦ καί τό Βασιλόπουλο πού γεννήθηκε κάτω ἀπὸ τὸν Ἱερό Βράχο, στήν ἐνδοξότερη πόλι τῆς γῆς, ἐδέχθη σέ νοερὴ προσφορά τίς εὐχὲς τῶν Πανελλήνων. Ἔτσι μιά φορά πριν εβδομήντα δύο χρόνια, τὰ κανόνια ἀνήγγειλαν τὴν γέννησι τοῦ παιδιοῦ, πού θάταν ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὁ Βασιλεὺς πού θά ἐνεσάρκωνε καί θά ἐπραγματοποιούσε τὰ ἰδεώδη τοῦ ἔθνους, τίς ἐλπίδες του, τίς προσδοκίες του, τὰ μεγάλα του ὁράματα. Ἦταν τὸ Βασιλόπουλο πού ἐπερίμεναν οἱ αἰῶνες, γιά ν' ἀνασυνδέσῃ τὸ νῆμα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, γιά ν' ἀναστήσῃ τὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς, πού ἐφάνηκαν νά σβήνουν γιά μιά στιγμή στήν Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ.

Ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ ἐπρόσμενε μέ λαχτάρα τὸ Διάδοχο πού δέν μπόρεσε νά τοῦ δώσῃ ἡ Βασιλεία τοῦ Ὁθωνος. Αὐτὸ ἦταν τὸ φοβερό φαρμάκι πού δέν μπόρεσε ποτὲ νά τὸ δεχθῇ. Καί γι' αὐτὸ δῖαν σκόρπισε ἡ εἰδησις πὼς ἡ

Τὰ πρῶτα τέσσερα τέκνα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καί τῆς Βασιλοῦσας Ὀλγας: Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ἡ πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα καί ὁ πρίγκηψ Νικόλαος.

ἐμορφὴ τοῦ Βασιλίσσα, ἡ πριγκηποπούλα πού ἔφθασε μέ τὴν δροσιά καί τὴν καλωσύνη τῆς ἀπὸ τὸ μακρινὸ Βορρᾶ, θάφερνε στὴ ζωὴ τὸν πρῶτο γόνου τῆς Ἑλληνικῆς ἀνωσταίας, οἱ ἐλπίδες καί οἱ εὐχὲς τοῦ ἔθνους, ἕνα εἶχαν κέντρο: τὸ παλάτι, πού ὑψώνετο πάνω ἀπὸ τὴ μικρὴ τότε ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Εἶχαν δέν εἶχαν τότε αἱ Ἀθηναὶ εβδομήντα χιλιάδες κατοίκους καί τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος οὔτε δύο ἑκατομύρια. Ὁ Βασιλεὺς ὅμως ἦταν Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων καί ὄχι τῆς Ἑλλάδος. Ὅπουδῆποτε καί ἀν ὑπῆρχε καί ἕνας Ἕλληνας, ἡ σκέψις φτερούγιζε στήν μικρὴ πρωτεύουσα, πού περίμενε ἀνάστασι τὴ γέννησι τοῦ Ἑλληνικοῦ Διαδόχου. Γιατί, ἀληθινὰ, κανένας δέν ἔβαζε στὸ νοῦ του πὼς μπορούσε τὸ παιδί πού θά γεννιῶταν νά μὴν εἶναι ἀγύρι. Οἱ δρόμοι γύρω ἀπὸ τὸ παλάτι ἦσαν πλημμυρισμένοι, διαρκῶς, ἀπὸ κόσμο, τὰ λίγα κέντρα ἔβλεπαν πυκνὰ πλήθη νά πηγαίνον ἐρχονται καί στήν πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων, πού τὴν στόλιζαν οἱ δένδροστοιχίες μέ τὰ πορτοκαλόδεδρα, νύχτα καί μέρα ἐστάθμευαν πυκνὲς ὁμάδες. Κι' ἔξαφνα στίς 21 Ἰουλίου 1868 ἄρχισαν τὰ κανόνια ν' ἀναγγέλλουν τὸ μεγάλο γεγονός. Μὲ καρδιοχτύπι περίμεναν ὅλοι νὰ ἰδοῦν ἀν ἦταν ἀγύρι ἢ κορίτσι. Κορίτσι; Κανένας δέν ἐπίστευε πὼς μπορούσε νάναί κορίτσι. Τόλεγε ἡ διαίσθησις, ἡ λαχτάρα τοῦ ἔθνους, ὁ πόθος τῆς φυλῆς νά ξαναρχίσῃ τὸν ἱστορικὸ τῆς δρόμο. Δεκαεννιά, εἰκοσι... εἰκοσιένα... ὅλοι ἐκρατοῦσαν καί τὴν ἀνάσα τους ἀκόμη. Καί νά, πού σὲ μιά βολὴ πυροδόλου ἐκλείσθηκε ἡ ψυχὴ ἐνὸς ἔθνους. Εἴκοσι δύο, εἴκοσι τρία καί οἱ βολὲς πού ἐξήγγειλλαν τὴν πραγματοποίησι τοῦ μεγάλου πόθου, ἔφθασαν τίς ἑκατὸν μία. Τότε ἔγινε κάτι πού δέν θά μπορούσε νά τὸ φαντασθῇ κανεὶς. Ἀνθρώποι μέσ' στὸ δρόμο φιλοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἄλλοι ἔκλαιαν, ἄλλοι ζητωκραύγαζαν, ἄλλοι ἔκαναν πράγματα, γιά νά διαδηλώσουν τὴ χαρὰ τους, πού ποτὲ δέν θάθαζαν στὸ νοῦ τους νά κάνουν, ἀν ἦταν νά τὰ σκεφθοῦν. Κι' ὅλοι μαζί ἐπαιρναν κατεύθυνσι πρὸς τὸ παλάτι. Σὲ λίγο δὴ ἡ πλατεῖα εἶχε πλημμυρίσει, ἐνῶ σημαίες καί λάβαρα κυμάτιζαν στὰ σπῖτια, στὰ μαγαζιά, στὰ στενωσόκακα τῆς εἰδυλλιακῆς πρωτεύουσας τοῦ 1868. Κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ παλατιοῦ ὁ λαὸς ἐχόρευε, ζητωκραύγαζε καί ζητοῦσε νά ἰδῇ τὸ Βασιλεῖ. Καί ὁ Βασιλεὺς εἰσήκουσε τὴν ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ καί σὲ μιά στιγμή ἐνεφανίσθη στὸν ἐξώστη μαζί μέ τὸν τότε πρωθυπουργὸ Βούλγαρη.

Πολλὲς φορές οἱ δημοσιογράφοι κι' ὅσοι γράφουν συνηθίζουν νά χρησιμοποιοῦν μερικὲς λέξεις καί φράσεις πού τυπικὴ μόνον ἔχουν σημασία: «Ὅ,τι ἔγινε, λέγουν, ἦτο ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς». Τὴν 21 Ἰουλίου 1868 ὅμως δ,τι ἔγινεν ἦτο πράγματι πάνω ἀπὸ κάθε περιγραφὴ. Ἀλλοι πετοῦσαν τὰ φέσια τους, ἄλλοι τὰ καπέλλα τους καί ἡ βοὴ τοῦ λαοῦ ἔφθανεν εἰς τὰ οὐράνια, σάν μιά ἐκδήλωσις θερμῆς εὐγνωμοσύνης, σάν ἕνας αἶνος, σάν μιά σάλλπιγγα, πού θά ξυπνοῦσε τίς γενιὲς τῆς φυλῆς πού ἔδωσαν τὸ αἷμα τους γιά μιά τέτοια μέρα.

— Πὼς θά τ' ὀνομάσουμε; ρώτησε ὁ Γεώργιος.

— Κωνσταντῖνον, Κωνσταντῖνον! ὑψώθη ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ καί κλόνισε τὸ οὐρανόν.

Καί φωνὴ λαοῦ εἶναι φωνὴ Κυρίου. Τὸ Βασιλόπουλο, γιά τὸ ὁποῖο κατεσκευάσθη κολυμβήθρα ἀπὸ σφυρήλατο ἄργυρο καί γιά τὸ ὁποῖο εἶχε μεταφερθῇ νερὸ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, ὀνομάσθη ἀπὸ τὸ λαὸ Κωνσταντῖνος, γιατί ἦταν τὸνομα πού ἔφθασε στὰ χεῖλη ἀπὸ τὰ κατὰθρα τῆς ψυχῆς του.

Πολλοὶ ἐζήτησαν κατόπιν νά ὀνομασθῇ Περικλῆς ἢ Ἀλέξανδρος, τίποτε ὅμως. Τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος ἦταν ἐκεῖνο πού ἀπηχοῦσε τὴν ἀνασύνδεσι τῆς ἱστορίας του καί αὐτὸ θάμενε.

Χ. Ἀγγελου.

Νὰ μᾶς ζήση!

Τὸ εὐτυχὲς γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ ἐπιδόξου Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου ἐχαιρετίσθη καὶ ἐπανηγυρίσθη μὲ εὐλικρινῆ ἐνθουσιασμόν ἐκ μέρους ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐσπευσε νὰ ἐκδηλώσῃ μὲ κάθε τρόπον τὴν χαρὰν του πρὸς τοὺς Ὑψηλοὺς γονεῖς τοῦ Βασιλικοῦ Πρίγκηπος. Ἰδιαιτέρως ὁμως ἐχαιρετίσθη καὶ ἐπανηγυρίσθη ἀπὸ μέρους τῶν χιλιᾶδων μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν., παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν σχηματισμοὶ τῆς Ὀργανώσεως.

Οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι δὲν ἐώρτασαν μόνον τὸ γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ μέλλοντος συνεχιστοῦ τῆς ἐνδόξου ἑλληνικῆς Δυναστείας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπιδόξου Ἀρχηγοῦ τῆς Νεολαίας τῆς ἐπερχομένης γενεᾶς.

Ἡ παρελθούσα Τετάρτη, ἡμέρα ὡς γνωστὸν τῆς Ε.Ο.Ν., ἀφιερώθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τοῦ εὐτυχοῦς γεγονότος.

Εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ὑπάρχει καὶ ὁ παραμικρὸς σχηματισμὸς, ὁ ἀλαλαγμὸς τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐδόνει τὸν ἀέρα. Ὁ ἀντίλαλος αὐτῆς τῆς χαρᾶς, ὁ πολύβοος καὶ βαθύς, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος χαιρετισμὸς τοῦ ζωντανοῦ κόσμου πρὸς τὸν νεογέννητον Βασιλικὸν Πρίγκηπα. Τὸ πρῶτο χᾶδι τῆς ζωῆς καὶ τὸ πρῶτο νανούρισμα τοῦ λίκνου του καὶ τὸ αἶσθημα ποῦ ἐγέννησεν αὐτὸν τὸν χαιρετισμὸν, θὰ τὸν συνοδεύσῃ πλούσιον καὶ βαθὺ καὶ θερμὸν εἰς ὅλας τὰς σημαντικὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του, τὴν ὁποίαν τὸ πανελλήνιον εὐχεται μακράν, δημιουργικὴν, Βασιλικήν, εὐτυχὴ καὶ ἐνδοξον.

Ὁ Ἀρχηγὸς ὑποδεχόμενος τὸ Διαδοχικὸν ζεῦγος εἰς μίαν ἐορτὴν εἰς τὸ Στάδιον.

Τὸ λίκνον τὸ προσφερθὲν ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων εἰς τὸν νεογέννητον Ἐπίδοξον Διάδοχον.

Παρέλασις φαλαγγιτισσῶν πρὸ τοῦ εὐτυχοῦς Ὑψηλοῦ πατρὸς Διαδόχου Παύλου κατὰ τὴν ἐπομένην τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐπιδόξου Διαδόχου.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

ΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς καταγγελίας κατὰ φαλαγγιτῶν, περὶ καταστροφῆς τοῦ προσίνου, ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία ἐπελήφθη ἀμέσως τοῦ ζητήματος καὶ ἔλαβε τὰ προσήκοντα μέτρα, παρακαλεῖ πάντα πολίτην, ὁ ὁποῖος θὰ εἴχε λόγους νὰ καταγγέλλῃ οἰονδήποτε ζήτημα σχετικὸν μὲ τὴν Ε.Ο.Ν., νὰ ἀπευθύνεται μετὰ θάρρους, ἐγγράφως, ἀλλὰ ὑπευθύνως καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν., βέβαιος ὅτι θὰ προσφέρῃ διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ταύτης πολυτίμου ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ὀργάνωσιν. Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Νεολαίας καὶ προσωπικῶς ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπιτροπὸς, ἔχοντες ἐν προκειμένῳ ρητὰς διαταγὰς τοῦ Ἀρχηγοῦ, δασκίς τοῦς διατυπώνεται καταγγέλλας εἴτε κατὰ μέλους τῆς Ε.Ο.Ν. εἴτε κατὰ μονάδος, ἐνεργούν παρὰ ταῦτα ἀνακρίσεις καὶ εὐθὺς ὡς διαπιστώσονται τὴν ἀκρίβειαν τῶν καταγγελλομένων ἐπιβάλλουν ἀμέσως τὰς ἐνδεικνυομένας κυρώσεις.

ΔΕΣΜΟΙ ΕΙΡΗΝΗΣ

Μετὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψιν Ἑλλήνων βιομηχάνων καὶ ἐμπόρων εἰς Βουλγαρίαν, ἡ ὁποία ὁπῆρε γόνιμος καὶ ἀποτελεσματικὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων τῶν δύο χωρῶν, ἦλθεν ἡδὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ σημαντικώτεροι Βούλγαροι καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐξέθεσαν ἀξιόλογον καὶ ἐνδιαφέρονσαν ἐπιλογὴν ἔργων τῶν εἰς τὴν ἐνταῦθα Στέγην Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Πρωθυπουργῶν Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας. Εἶναι πραγματικῶς εὐχάριστος καὶ εὐδαίμων ἡ παράλληλος ἐπὶ τῶν δύο ἐκδηλώσεων τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ὀλικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς, ἀμοιβαία προσπάθεια συσφύξεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν σχέσεων τῶν δύο λαῶν. Καὶ ἡ σημασία αὕτη προσλαμβάνει μεγαλυτέραν ἀκμή ἀλλὰ ὅταν τὰς σημερινὰς δραματικές περιστάσεις, τὰς ὁποίας διέρχεται ἐν ἀγωνίᾳ ἡ Ἑσθρία καὶ ὁ κόσμος ὁλόκληρος. Καθ' ἡν στιγμήν μαίνεται ἡ ἀγριωτέρα καὶ φοβερώτερη πολυμικὴ θύελλα ποῦ εἶδε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης, ἡ Ἑλλάς καὶ μαζί μὲ αὐτὴν ὅλα τὰ Κράτη τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, δὲν παύουν νὰ ὑπηρετοῦν τὰς ἀνωτέρας πνευματικὰς ἀξίας καὶ τὸν ἀληθινὸν πολιτισμὸν, δημιουργοῦντα μεταξὺ τῶν ὁραίων καὶ σταθερῶς δεσμούς εἰρήνης.

«Μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς Ε.Ο.Ν., εἶπεν εἰς τὸν λόγον τοῦ εἰς τὴν Μαλακάσαν ὁ Ἰωάννης Μεταξάς, ἐπραγματοποιήσαμε τὴν ἰσότητα δλων τῶν Ἑλλήνων καὶ δλων τῶν Ἑλληνίδων». Καὶ ἰσως δὲν εἶναι καθόλου περιττὸν νὰ ἐξηγηθῇ κάπως πλατύτερα αὕτη ἡ τόσο βαρυσήμαντος βεβαίωσις.

Υπάρχουν μερικοὶ ποῦ φαντάζονται ὅτι ὁ ρόλος τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἐξαντλεῖται μὲ τὴν μαχητικὴν καὶ ἀγωνιστικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν νέων ἑλληνικῶν γενεῶν καὶ ὅτι πέραν αὐτῆς τῆς μαχητικῆς καὶ ἀγωνιστικῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τὴν εὐρείαν ἐννοιαν ὁ θεσμὸς τῆς Ὀργανώσεως δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν νὰ ἐπιτελέσῃ. Ἰσως νὰ εἴχε καὶ τοῦτο ὅπ' ὄψιν τοῦ ὁ Ἀρχηγὸς δταν ὠμίλει εἰς τὴν Μαλακάσαν. Ἡ ἐννοια ὁπωσδήποτε τῶν λόγων τοῦ εἶναι ὅτι ὁ ρόλος τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ εὐρὴν τὴν ὁλοκληρῶσιν τοῦ εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας. Μέσα εἰς τὴν Ε.Ο.Ν., ὅπου ὅλοι οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες προσέρχονται καὶ κατατάσσονται μ' ἓνα καὶ μόνον προσὸν καὶ ἓνα κοινὸν δι' ὅλους ἐφόδιον, τὸν Ἑλληνισμόν των, καὶ ὅπου δὲν ἔχει πέρασιν κανὲν ἄλλο προνόμιον, οὔτε καταγωγῆς, οὔτε ἰσχύος, οὔτε θέσεως, οὔτε πλοῦτου, ὁ Ἀρχηγὸς βλέπει ἐν σπέρματι τὴν εἰκόνα τῆς μελλούσης Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, μιᾶς Κοινωνίας, ὅπου τὸ κάθε μέλος τῆς θὰ ἀξιολογῆται ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἰδίας τοῦ εἰσφορὰς εἰς τὸν θησαυρὸν τῶν κοινωνικῶν ἀγαθῶν, τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν ὀλικῶν καὶ ὅπου τὰ προνόμια τῆς καταγωγῆς καὶ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς θέσεως δὲν θὰ ἔχουν σημασίαν. Μίαν κοινωνίαν ποῦ θὰ ἱεραρχῆται μὲ καθαρὰ χριστιανικὰ κριτήρια. Κοινωνίαν ἀλληλεγγύων ἀνθρώπων, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶναι νόμος καὶ κανὼν ζωῆς ἡ εὐαγγελικὴ ἐντολὴ ποῦ ὁρίζει ὅτι ἀπὸ ἐκείνων εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη πολὺ θὰ ζητηθοῦν πολλὰ καὶ ποῦ τὸ γνήσιον τῆς νόμῃς πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ ὀλικά καὶ εἰς τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ.

Μὲ τὸ δράμα αὐτῆς τῆς Κοινωνίας, ποῦ εἶναι τὸ κυρίαρχον εἰς ὅλας τὰς ἀναζητήσεις τῆς ἐποχῆς καὶ εἰς τὸ ὁποῖον συνοψίζεται τὸ πανανθρώπινον αἶτημα, ὁ Ἀρχηγὸς συνεκρότει τὴν Ἑθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας. Ὡς ὅργανον ἀγωνιστικῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς ἀλλὰ καὶ ὡς πεδίον, ὅπου οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες τῆς Ἑλλάδος, οἱ μέλλοντες πολῖται τῆς, θὰ ἐλάμβανον ὁ καθεὶς καὶ ἡ καθεμία ἰδιαιτέρως καὶ ὅλοι μαζί, ἕκαστος καὶ ἐκάστη, ἀγωνιζόμενοι, συνειδησιν τῆς ἰδίας τῶν ἀξίας καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων καὶ πρὸ παντὸς τῆς κοινῆς των μοίρας. Ἔτσι θὰ εἴχον ἀφ' ἐνὸς ἀξιολογηθῇ καὶ ἱεραρχηθῇ προνομιακῶς τρόπον τινὰ κατὰ τὴν βαρύτητα καὶ κατὰ τὴν ποιότητα τῶν ἱκανοτήτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἦλθε τὸ καθένα εἰς τὴν ζωὴν, χωρὶς διακρίσεις κεκτημένας καὶ προνόμια καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ εἴχον ἀλληλοκριθῇ καὶ ἀλληλοεκτιμηθῇ, θὰ εἴχον συνδέσει φιλίας καὶ συνδέσμους ποῦ δὲν θὰ διεσπῶντο ποτὲ ῥέπειτα, κατὰ τὴν κοινωνικὴν των σταδιοδρομίαν. Καὶ θὰ τοὺς ἦσαν οἱ σύνδεσμοι, αἱ φιλίαι καὶ αἱ ἀφοσιώσεις αὐταὶ ψυχικὰ καὶ ὀλικά ἐρείσματα, ὅλη συνδυετικὴ ἀνθρωπίνου ἀλληλοσεβασμοῦ καὶ ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης, πολῦτιμος καὶ διὰ τὴν ἀτομικὴν τῶν ἰδίων εὐδοκίμῃσιν καὶ διὰ τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν γόνιμον πρόδον τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Πατρίδος. Μὲ τόσο πλάτεις καὶ καθολικοὺς σκοποὺς, μὲ τέτοιο πλοῦσιον περιεχόμενον ὁ Ἰωάννης Μεταξὰς ὠνευρεῖται τὴν Ε.Ο.Ν. καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐξηγεῖ τὴν σπατάλην στοργῆς καὶ φροντίδων καὶ δυνάμεων ποῦ κάμνει πρὸς χάριν τῆς καὶ τῶν ἐπισημοτάτων ἀπὸ μέρους τοῦ βεβαίωσεν ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν. εἶναι τὸ πολυτιμότερον δημιούργημα τῆς πολιτικῆς του ζωῆς.

Διὰ τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ Ἰωάννης Μεταξὰς ἠθέλησε νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὰς νέας γενεὰς τῶν Ἑλλήνων ὅλας τὰς ἀντικειμενικὰς δυνατότητας διὰ νὰ προπαρασκευάσουν καὶ πραγματοποιήσουν τὰς ἀγνωτέρας ἐμπνεύσεις τῆς ψυχῆς των καὶ κυρίως τὸ φυσικὸν διὰ κάθε νέον αἶμα τῆς πληρεστερας δικαιοσύνης. Νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ἰδεώδες μιᾶς νέας καὶ δικαιοτέρας Πολιτείας καὶ Κοινωνίας καὶ τὸ δνειρον μιᾶς ἀνωτέρας ζωῆς.

ΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τῶν ἐπανελημμένων λεπτομερῶν Ἑγκυκλίων Διαταγῶν τῆς, διὰ τῶν ἐκδόσεων αὐς διανέμει τακτικώτατα εἰς τοὺς σχηματισμοὺς, διὰ προφορικῶν ὁδηγίων καὶ διὰ τακτικῶν διδασκαλίων εἰς συγκεντρώσεις βαθμοφόρων, ἔχει ἐξαντλήσει πλήρως τὸ θέμα περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ε.Ο.Ν. νοοῦσι τὴν εἰς τοὺς σχηματισμοὺς, πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίστας, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσας διδασκαλίαν ἐπὶ τῶν διαφόρων θεμάτων, ὅτινα καθορίζονται ὑπὸ τῶν πρὸς ἐφαρμογὴν προγραμμάτων. Καὶ εἶναι ἀπολύτως δικαιο-λουνήμεναι αἱ παρατηρήσεις τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ποῦ ἀπηύθυνεν πρὸ ἡμερῶν ἐκναιὸν τῶν βαθμοφόρων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καταναλίσκουν τὸν πολυτίμον χρόνον τῶν συγκεντρώσεων εἰς μακράς καὶ ἀναιρέας διδασκαλίας, εἰς ἐπαναλήψεις τῶν ἰδίων θεμάτων, εἰς χρησιμοποίησιν γλώσσης ἀκαταλήπτου εἰς τοὺς ἀκροατάς, εἰς ἐξαντλητικὰ καὶ παρατεταμένας ἀσκήσεις καταπονοῦσας τοὺς νέους ἀνευ θετικῶν ἀποτελεσμάτων. Καὶ τονίζει ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπιτροπὸς ὅτι αἱ διδασκαλῖαι ἐν γένει πρέπει νὰ ἀνατίθενται εἰς ἐκείνους τῶν βαθμοφόρων οἵτινες συγκεντροῦσι καὶ γνώσεις εὐρείας καὶ μέθοδον καὶ ὕψος καὶ μεταδοτικὸν καὶ ἀπλότητα εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ θέματος.

ΤΑ ΑΠΟΡΡΙΜΜΑΤΑ ΧΑΡΤΟΥ

Διὰ διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὴν ὁποῖαν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐκονοποίησε δι' ἐγκυκλίου τοῦ πρὸς τὰς ἐκπαιδευτικὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους, συνιστᾶται εἰς αὐτάς νὰ βοηθήσουν τὰς ἐνεργείας τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας διὰ τὴν περιουλήσιν τῶν ἀπορριμμάτων χαρτοῦ, ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν, ἔχει ἀνατεθῇ εἰς αὐτὴν. Λαμβανομένης ὅσ' ὅμιν τῆς παρατηρουμένης, λόγω τῶν ἐξωτερικῶν γεγονότων, μεγάλης ἐλλείψεως πρώτων ὀλῶν διὰ τὴν παραγωγὴν χαρτοῦ ἐπὶ τῆς ἐγγυρίῳ βιομηχανίας, εἶναι προφανὲς ἡ σημασία τοῦ μέτρου τούτου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ δώσῃ σημαντικὴν ποσότητα πρώτης ὀλης. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ὅτι καὶ οἱ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ καὶ ἐν γένει τὰ σχολεῖα θὰ βοηθήσουν προθύμως καὶ ἀποτελεσματικῶς τὴν Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν προσπάθειάν της ταύτην.

ΠΡΟΣ ΝΕΟΥΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

ΟΙ Έλληνες είναι ένας από τους πολέμους, αν όχι ο πολέμικότερος λαός του κόσμου. Η μακρά ιστορία μας είναι γεμάτη από εποποιίες. Κάθε σελίδα της κι ένας παλιός της Έλληνικής ανδρείας. Κάθε εποχή ένας πολέμικος θρίαμβος. Κάθε αιώνας Έλληνικής ζωής στεφανωμένος και από τα δάφνια στεφάνια της νίκης. Η Τροία, ο Μαραθών, η Σαλαμίς, οι Θερμοπύλαι, οι ανυπέρβλητοι Αλεξανδρινοί θρίαμβοι, το χιλιετής έπος του Βυζαντίου, το Σούλι και το Ζαλόγγον, το Καούκι, η Μοιή του Σέκκου, το 21, το Μεσολόγγι, το Αρκαδί, το 12 και 13, το 17 έως 20, η Έλληνική δόξα στέφει τα μέτωπα των Νικητών... Και πάντοτε η Ελλάς, λάτρις της ειρήνης και των ειρηνικών έργων, είναι έτοιμη διά την προσδοκίαν της τιμής της και της ανεξαρτησίας της να καταθέσει τον κλάδον της ελπίδας διά να περιδελφίη την πασιπάλαν της Αθηνάς. Και πάντοτε νικήτρια και τροπαιοχώρας διεκδικεί τον θρίαμβον εις τα πεδία των μαχών, ως Ισποτική αντίπαλος, διασταυρώνουσα το έθνος με αποφασιστικότητα, αλλά και έντιμότητα. Αυτός είναι άλλως τε ο λόγος, εις τον οποίον οφείλεται το γεγονός, ότι πρώην αντίπαλοι, οι οποίοι επί σειράν ετών επόλεμον αλλήλους εις την Βαλκανικήν, αποτελούν σήμερα την έγγυσσιν της ειρήνης εις τα Βαλκάνια. Η Ελλάς και όλοι οι Βαλκανικοί γείτονές της δεν είναι φιλοπόλεμοι. Η Ελλάς δεν εργάζεται παρά διά την ειρήνην. Έάν όμως απειληθή η έλευθερία της και η ακεραιότης της, θα πολεμήση με αποφασιστικότητα τον Ιερόν αγώνα υπέρ βωμών και εστιών. Και θα νικήσῃ! Και θα νικήσῃ, διότι ο Έλλην στρατιώτης είναι σήμερα ο καλύτερος στρατιώτης μεταξύ των στρατιωτών όλων των χωρών. Κάποιος έζησε στρατηγός, όμιλών κάποτε, είπε: «Έάν είχα Έπιτελείον, όπως το τάδε — άνώριστο το Έπιτελείον μιάς μεγάλης Δυνάμεως — άεροπόρους ως εκείνους, αξιωματικούς ως εκείνους, και ναύτας και στρατιώτας Έλληνες, θα έζησφαλίζον την κατάκτησιν του κόσμου». Και έτσι είναι πραγματικά. Ο Έλλην στρατιώτης είναι άηττητος. Εις την σειράν των Ιστορικών σημειωμάτων, που θα αναφερθούν εις τας μάχας του Έλληνοβουλγαρικού πολέμου, δεν υπάρχει άλλη πρόθεσις παρά να καταδειχθῇ η Έλληνική ανδρεία. Οι τότε αντίπαλοί μας είναι και αυτοί σήμερα παράγοντες έν τη Βαλκανική, με τους οποίους η Ελλάς, όπως είπεν ο Αρχηγός, διατηρεί και καλλιεργεί φιλική. Έάν κάποτε διασταυρώσασιν το έθνος, τα γεγονότα αυτά άνάγονται άπλως εις την Ιστορίαν].

Αι συμμαχικά μας σχέσεις με τους Βουλγάρους είχαν διαταραχθῇ έπειτα από τας έπεισοδία της Θεσσαλονίκης, της Νιγρίτας και τας διενέξεις στα χωριά του Παγγαίου! Ο λαός περίμενε από στιγμή σε στιγμή την κήρυξιν του νέου πολέμου, που θα έρριχνε την Έλλάδα σε νέους άγώνες, μά που θα του έζησφαλίζαν νέους πολέμικους θριάμβους, νέα τρόπαια, νέας άνακτήσεις έδαφών, έδαφών Έλληνικών αιώνων... Οι στρατιώται μας, άκούραστοι από τους πολύμηνους άγώνες, άπτόητοι από τας κακουχίας της Ηπειρωτικής έκστρατείας, έχωνούσαν πιά, στην καλοκαιρινή εποχή, τις παγώνες του Μπιζανίου και δεν έβλεπαν πλέον την ώραν να ξεκινήσουν γιά να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς των με τον νέον αντίπαλον...

Οι έξιωματικοί του αντίπαλου στρατού ήσαν προκλητικοί... Στις προφυλακές πείραζαν τους δικούς μας και τους πετούσαν περιπακτικές φράσεις:

— Ζαπτούμ ντογρού Σέρρεσδαν: Δηλαδή: Κι έμεις κατ' εϋθείαν στας Σέρρας...

Και πείσμωναν... Με μιά διαφορά, οι Έλληνες, ό,τι είπαν και το έκαναν...

— Ζαπτούμ ντογρού Σέρρεσδαν: Δηλαδή: Κι έμεις κατ' εϋθείαν στας Σέρρας...

Και πείσμωναν... Με μιά διαφορά, οι Έλληνες, ό,τι είπαν και το έκαναν...

Παραμονές πιά της 16' Ιουνίου 1913. Ο Έλληνικός στρατός δοϋρώνεται με σύστημα, διοικούμενος από τον Βασιλέα του, τον Κωνσταντίνο, που είχε στο Έπιτελείο του, πολύτιμο σύμβουλό του, και το σημερινό Αρχηγό, τον Ιωάννην Μεταξά. Όλοι κατεσκευάζαν όχυρώματα. Έπτά μεραρχίες, από πρώις μέχρι νυκτός δεν έκαναν τίποτε άλλο!... Και οι στρατιώται άγωνιούσαν. Δεν έβλεπαν την ώρα που θα άκουσαν το χαρμόσυνον άγγελμα: Μόλις έβλεπαν κανέναν έξιππον άγγελιαφόρον, που έρχόταν από μακριά έτρεχαν και τον ρωτούσαν με άγωνία:

— Άκόμη τίποτε;... — Τίποτε!...

Και κατσούφιαζαν...

Έπί τέλους το βράδυ της 16ης Ιουνίου 1913 άκούσθηκαν οι πρώτοι κανονισμοί προς τας Σερβικά σύνορα!

Οι στρατιώται μας τότε έχαιρέτησαν με ένθουσιασμό!

Ήταν η πραγματοποιήσις της μακράς προσδοκίας: ο προάγγελος του πολέμου! η άφειτρία της νέας Έλληνικής έξορμήσεως προς πραγματώνσιν των μεγάλων πεπρωμένων της Έλληνικής φυλής!

Το πρωί της 17ης Ιουνίου νέοι κρότοι πυροβόλων από το Παγγαίον, την Νιγρίτα, το Μπέροβον, την Γευγελή.

Όλοι είναι εύχαριστημένοι... Τα κατσούφια πρόσωπα διανθίζει τώρα ένα χαμόγελο Ικανοποίησεως. Και όλων τα χείλη ψιθύριζαν έρωτηματικά:

— Έκρηχθη ο πόλεμος;

Είχε πραγματικά κρηυχθῇ ο άκήρυκτος πόλεμος των Βαλκανικών Κρατών έναντίον της παλαιάς συμμάχου των, η όποια τότε είχε έπιτεθῇ στην

Γευγελή και εις τας Έλευθεράς. Ο πόλεμος διεξήχθη από της ημέρας εκείνης με άγριότητα.

Ο Βασιλεὺς Κωνσταντίνος έλεγε συχνά τας ημέρας εκείνας:

— Τίποτε δεν ήμπορεί πλέον να σταματήσει τους Έλληνες στρατιώτας. Και πραγματικά.

Από της 19ης Ιουνίου είχαν αρχίσει η έπίθεσις των Έλληνικών στρατευμάτων υπό την προσωπικήν άρχηγίαν του Βασιλέως Κωνσταντίνου. Και οι Έλληνες έπροχώρουν άκάθεκτοι κατά του έχθρου. Και το σύνθημά των, που τότε είχε δοθῇ από τον Αρχηγό τους και Βασιλέα τους, τους έδινε θάρρος να πολεμήσουν.

— Καταδιώξατε τους έχθρους άπηνώς και άγρίως...

Οι Έλληνικές μεραρχίες είχαν συναντήσει λυσσώδη αντίστασιν του έχθρου. Άλλα προχωρούσαν αποφασιστικές και άπτόητες... Ο δρόμος των έγείμειν από ήρωας που έπιπτον όπο τας Βουλγαρικάς σφαίρας. Μά ο δοξασιμένος θάνατος των ήρωϊκών συντρόφων των τους έκανε περισσότερο πεισματώδεις εις την διώξιν του έχθρου. Μέσα εις ένα μήνα έπροχώρησαν 200 χιλιόμετρα άνωμάλου εδάφους... Διαβήκαν ποταμούς, ανέβηκαν βουνοκορφές ύψους 2 χιλιομέτρων, πέρασαν από δάση συντρίβοντες άκούραστοι την έχθρικη αντίστασι.

Έγραφαν κι αυτοί με τη σειρά τους μιά ένδοξη σελίδα στην Ιστορία μας...

Οι νεκροί και τραυματίαι που πότισαν το χώμα του Κιλκίς και του Λαχανά, της Δοϊράνης και του Δεμιρ Ισάρ, των Σερρών, της Νιγρίτας και της Στρωμνίτης, της Κρέσνας και του Πετσόδου, του Σιμιτλή, του Χασάν Πασά, της Τζουμαγιάς και της Μαχωμίας άς είναι βέβαιοι ότι οι Έλληνες στο 1940, όταν η χρεία τους καλέση, θα γράφουν κι αυτοί άνάλογες σελίδες ήρωϊσμού στη μακραίωνη και πολύτιμη Έλληνική Ιστορία.

Αγγ. Μεταξάς

Τα Νέα Βιβλία

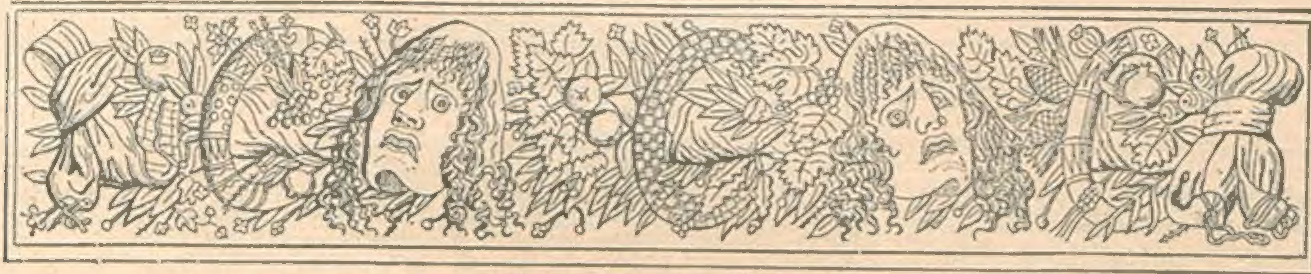
«ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΑΙ (1453 - 1821)»

Ποιός ήταν ο ρόλος του Έλληνισμού από την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως ως το 1821; Ξεύρουμε καλά σήμερα πως η Αναγέννησις αρχίζει εύθως μετά την Άλωσι ή λίγο πριν με τους Έλληνες που σκόρπισαν στην Ιταλία, στην Γαλλία και σ' άλλες εύρωπαϊκές χώρες, η γενικότερη όμως δράσις του Έλληνισμού σε ποιούς τομείς ανεπύχθη;

Είχα πάντα την πεποίθησι πως η δράσις αυτή του Έλληνισμού άποτελεί μιά άλλη εποποιία, που είτε οι ίδιοι έμεις δεν έφροντίσαμε είτε δεν έχουμε τα μέσα να φέρουμε στο φώς του προσκήνιου. Μά έδωκε η εύκαιρία σε διάφορα ταξίδια μου στην Ανατολική και την άλλη Ευρώπη να βρώκα τα ίχνη της διαβάσεως Έλλήνων βαδίζοντα άποτυπωμένα και τις περισσότερες φορές τόσο φωτεινά που θα την άφορμη έγκαυχήσεως γιά κάθε φυλή ή λαό. Μόνο που ήσαν άπλά ίχνη πιά. Πώς χάθηκε αυτός ο Έλληνισμός, πως έσβησε αυτή η δράσις; Δεν ήταν εύκολο να το αναπύξῃ κανείς εδώ και σε λίγα. Όλο όμως αυτό το έπος το θυμίζει ο κ. Φάνης Μιχαλόπουλος με το βιβλίο του «Έλληνες ταξιδιώται 1453 -

1821». Είναι κάπως ένα βιβλίο που μοιάζει με παραμύθι όταν διαβάσῃ κανείς τις σύντομες σελίδες του. Κι όμως είναι αληθινό και εκείνο γιά το όποιο λυπάται κανείς μόνο είναι που το βιβλίο είναι τόσο σύντομο: όχι γιά να κινήσῃ τη λαχτάρα σε καινούργιες άποδημίες — άρκιτά αίμαρρόρησε η Έλληνική φυλή — αλλά γιά να πιστέψουν κι όσοι δεν το πιστεύουν η να μάθουν όσοι δεν το έφρουν, πως και στη σκλησιά ακόμη ο Έλληνισμός έπέπληρωνε το γρόσο του προς την ανθρωπότητα, έν και άλλοι απεικόνιζαν τα κέρδη από την ήρωϊκή δράσι του νεώτερου Έλληνισμού. Γιά να μάθουν ακόμη όσοι δεν το έφρουν η το παραγνωρίζουν, πως ό,τι διεδόθη από τη δράσι αυτή του Έλληνισμού είναι δειγματα πολιτισμού που δικαιολογούν το άπόλυτο του κ. Φάνη Μιχαλόπουλου: «Η δραστηριότητα σ' όλους τους κλάδους συνδυεί τον Έλληνα μόλις άφήσῃ το έρσο χώμα της πατρίδος του και ριχθῇ στον μεγάλο στίβο της παγκόσμιας δράσεως, άφημένος στον έαυτο του, στις προσωπικές του δύναμεις και Ικανότητες. Στον αγώνα του γιά να ζήσῃ πολλές φορές συντρίβεται, άλλοτε κακοτυχαί και κάποτε θαυματουργεί γιά να δείξῃ πως το Έλληνικό δαιμόνιο πάντα πρωτοστάτησε στην έκπολιτιστική Ιστορία του κόσμου.

Χρ. Άγγελ.

ΑΙΣΧΥΛΟΝ: ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

9. (Συνέχεια)
Τώρα στέκω μπροστά στο τελειω-
μένο μου έργο με περηφάνεια.
Κι' εξακολουθεί:

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Νά τον λοιπόν εκείνος την ψυχή του άφηκε
δρομητικά φουώντας πέρα βρύση το αίμα
πού δρόσος από μαύρες στάλες με ραντίζει.
Πώς χάρηκα σάν νάταν τ' ούρανοψυχάλα
στο παχύ χόμα όταν οι σπόροι πιά φουσκώ-
[νουν.

Τίτεια λοιπόν, ώ σείδατοι γερόντιοι Άργεΐτες
Κι' αν χαίρεστε δείξετε τη χαρά σας τώρα.
Έγώ τόχω γιά καύχημα. Κι' αν είναι πρέπει
νά κάνης στο νεκρό σπονδές, σ' αυτόν ται-
[ριάζουν
μόνος του το ποτήρι γιόμισε από συμφορά
και μόνος του γυρίζοντας τ' αδειάζει πάλι.

Και γιά νά γίνη πιά φοριχτό θαρρείς
τό έργο και γιά νά φαντάξη ακόμα
πιά συχαμένη ή φόνισσα, οι δοῦλοι
φέρνουν μπροστά κι' άποθέτουν μπρός
στο κατώφλι της πόρτας δύο αϊματο-
κυλισμένα κουφάρια, του Άγαμέμνονα
και της άμιοισης βασιλοπούλας της
Κασσάντρας.

Οι πληγές χάσκουν φοδερές και τό
αίμα μαύρο έχει πήξει πάνω στα μαλ-
λιά τους. Τό πρόσωπό τους έχει κιό-
λας τό κέρινο χρώμα του θανάτου.

"Ένα ώω! ακούγεται άπ' όλο τό χο-
ρό των γέροντων πού τραβιέται πίσω και
βάζει τά χέρια μπροστά σά νά θέλη
νά διώξη από τά μάτια αυτό τό φο-
βερό θέαμα.

Μετά γυρίζουν κατά την Κλυται-
μήστρα. Την κοιτάζουν όπως θά κοι-
τάζε κανείς ένα φίδι φαρμακερό και
δέν ξέρουν πώς νά έκφράσουν την αη-
δία και την φρίκη πού νοιώθουν.

ΧΟΡΟΣ

Τάχα σάν πoid νά γεύτηκες φαρμακερό
βοτάνι, θρέμμα του χωμάτου
είτε κι' από τη θάλασσα βγαλμένο
και τίτεια λύσσα σου άναψε θανάτου
πλάσμα καταραμένο!
Φονιάς μαζί και δικαστής
μακρυνά από δώ
κι' άπ' όλους μισημένη πιά θά είς.

Μά ή Κλυταιμήστρα δέν ταραζεται.
Συζητεί τά τελευταία λόγια του χορού
και ύποστηρίζει πώς είναι εκπρόσω-
πος της θείας δικαιοσύνης πού τιμω-
ρεί τέλος πάντων τόν Άγαμέμνονα
γιά τά έργα του.

Δείχνει τούς δύο νεκρούς ύστερα
και μιλάει με τό ύφος πού θά μιλούσε
ό τιμωρός δικαστής μπροστά στο πλη-
θος γιά νά τό παραδειγματίση.

Νά τον αυτός πού έχει ατιμάσει τη γυναίκα

[του

νεκρός, της Τροίας ο γυναικοχαϊδόμενος!

Νά και τη σκιά του, τη μάγισσα, τη στρίγ-
[γυλα

πού πάντα τόν συντρόφευε και στο πλευρό

[του,

σταν καρδιών κυλιόταν πάνω τις σανίδες.

Κατά πώς άείζαν τούς πλήρωσα, όχι άδικα.

Άκολουθεί μία σκηνή σπαραχτικής

Ό χορός άφίνοντας πιά τη Κλυται-
μήστρα κατά μέρος περιτριγυρίζει τό
νεκρό του βασιλιά και τόν μοιρο-
λογά.

ΧΟΡΟΣ

"Αχ άχι άλιμον, ώ δ!
βασιλιά, βασιλιά μου,
και πώς νά σέ μοιρολογήσω;
Ποιά λόγια νά διαλέξω νά σοῦ πώ
άπό τη θλιβερή καρδιά μου;
Στό δίχτυ της άρρώχτης κοίτασαι πλεμένος,
στο θάνατο παραδομένος!
"Αχ άχι άλιμον, ώ!
κρεβάτιστρόφω πού δέ σοῦπρεπε θωρῶ
και χάρο νά σ' άρπάξη δολερῶ
με δικοπο μαχαίρι, βασιλιά μου!

Μά στο θρήνο τουτό σάν αντίλαλος
άπαντά ή Κλυταιμήστρα.

—Ναί, λέει, την πράξη αυτή την
έκαμα έγώ. "Ομως κοιτάξέ με. Κά-
νεις λάθος αν νομίζεις πώς είμαι ή
γυναίκα του ή Κλυταιμήστρα.

"Οχι, ο παλιός αντίδικος κι' εκδικητής
παίρνοντας τη μορφή μου
τ' αθάνατο του Άτριά θυμάται δείπνα.
Κι' άντρας μεγάλος τούτος πιά
πληρώνει γιά τ' άνήλικα παιδιά.

Ό λόγος πού ξεστομίζει αυτή ή
γυναίκα είναι μεγάλος. "Ο χορός άνα-
θυμάται τά περασμένα. "Αν είναι έτσι,
όλο τό σπίτι τουτό θά γκρεμίση γιατί
τό νέο φόνος θά τόν άκολουθήση άλλος
κι' έτσι τραβώντας τό πρῶμα πού θά
καταλήξη λοιπόν; Νά τό μεγάλο έρω-
τηματικό πού γεννᾶται.

ΧΟΡΟΣ

"Η συμφορά τη συμφορά άκολουθά
και δύσκολο κανείς γνώμη νά δώση.
"Ο σκοτωμένος τό φονιά του κληγῆ;
πάντα πληρώνει όποιος σκοτώση.
"Όσο στον ούρανο μένει θεός
θά βασιλεύη τέτοιος νόμος
και δέν τόν καταλεί δ καιρός.

Σε λίγο θάρρη ή "Ορέστης εκδικητής
του πατέρα του. (Από αρχαία άγγειογραφία).

Αυτό αλήθεια τό φοβάται και ή
Κλυταιμήστρα πού σκέπτεται:

Και λίγα μόνο θά μ' άρκοῦσαν
άπό τά πλούτη μου νά ζήσω
του φόνου αν ήταν μπορετό τη λύσσα
άπ' τό παλάτι ν' αφανίσω.

Μέσα σ' αυτόν τόν άέρα των θρή-
νων, του φόδου και των προαισθημά-
των, ξαφνικά μπαίνει ένας τόνος όλο-
τελα άπρεπος. Είναι ή Αίγιςτος πού
δέν μπορεί νά συγκρατήση τη χαρά
του βλέποντας σκοτωμένο τόν Άγα-
μέμνονα.

"Ω φῶς χαρούμενο και μοίρα δικαιοκρίτα!

"Ο χορός προσπαθεί νά τόν φέρη
σέ ανθρωπινώτερη στάση μπροστά στο
θάνατο και πολύ επίκαιρα του θυμί-
ζει τό μελλούμενο εκδικητή.

Στη συμφορά νά βρίζης Άίγισθε, είναι κρίμα.
"Ο γιός του "Ορέστης, όμως, ε κάπου δά ή
και θά ξανάρθη σάν ή τύχη τόν βοηθήση
κι' από τούς δύο νά πάρη εκδίκης τρανή.

Γιά μία στιγμή είναι φόδος νά γίνη
μεγάλο κακό, γιατί ή Αίγιςτος μα-
νιάζει πού άκούει τούς γέροντες νά μι-
λούν έτσι και καλεί τούς άκολουθούς
του νά τούς τιμωρήσουν εκεί επί τό-
που, μά ή Κλυταιμήστρα κρίνει καλό
νά επέμνη.

—Φτάνουν οι τόσες συμφορές, λέει...

"Ας μη γυθί πιότερο αίμα. "Όσα γί-
νηκαν καλά έχουν γίνει και πρέπει
όλοι νά τά δεχτούμε και νά κλίνουμε
τό κεφάλι.

..Έτσι παίρνει τέλος ή τραγωδία.

"Εδῶ σάν επίλογο στον Άγαμέ-
μνονα είναι άνάγκη νά ποῦμε μερικά
πράματα και γιά νά δείξουμε περισ-
σότερο τό πνεῦμα του έργου και γιά
νά λύσουμε άρισμένες άπορίες πού
μένουν βέβαια στο θεατή.

Τό αρχαίο δράμα είχε διδακτικό
σκοπό κι' έτσι είναι άπαραίτητο κακό
πάντα νά τιμωριέται και νά θριαυ-
θεύη ή νόμος και ή θεία δικαιοσύνη
πού επιβλέπει άνωθεν και δίνει στον
καθένα κατά τις πράξεις του.

"Ο μύθος πού παίρνει ως ύλη του
δράματος ή ποιητής κι' αν άκόμη δέν
έχη τέτοιο περιεχόμενο, διαπλάσσεται
και μετασχηματίζεται άνάλογα, ώστε
στο τέλος ή θεατής νά φεύγη ίκανο-
ποιημένος ήθικά.

Γίνεται όμως αυτό στον Άγαμέ-
μνονα;

Μία γυναίκα πού έχει βέβαια λό-
γους νά μισή τόν άντρα της, συνει-
νοείται μ' έναν έγθρό του και σχεδιάζει
μαζί μ' αυτόν τόν αφανισμό του κατά
τό φοριχότερο τρόπο πού μπορεί νά
γίνη. Δόλος κι' άναντρία συνταιριά-
ζονται και καταφέρνουν τό σκοπό τους.
"Ασυγκράτητη είναι ή διαμαρτυρία
στην ψυχή μας, γιατί όσο κι αν προ-
παθούν οι δολοφόνοι νά δικαιολογή-

σουν την πράξη τους και να παραστήσουν τους έαυτούς των σαν όργανα της θείας δικαιοσύνης, παραμένει ή άπορία: είχαν άρα γε αυτό τό δικαίωμα; Μπορεί κανείς ο ίδιος να είναι κατηγορησός και έκτελεστής;

Η Θέμις που παρασταίνει ή θεοοσύνη είναι σεμνή και στοχαστική θεά. Καί στο πιο άποκρουστικό κακούργημα μπροστά στέκει ήρεμη κι άναζητάει τις άφορμές και ζυγιάζει τά «υπέρ» και τά «κατά» ή άπόφασή της είναι άποτέλεσμα φωτεινής κι άδέκαστης κρίσης.

Η άπόκριση λοιπόν στο έρώτημα είναι δίχως άλλο όχι. Καί ή άπόκριση αυτή δέν βγαίνει άπό τό στόμα κανενός έτσι άδικαιολόγητα, μά αναπηδάει μέσα άπό τά γεγονότα.

Γιατί όλοι αυτοί οι φόντοι στο σπίτι των Πελοπιδών; Τό αίμα τρέχει και τό μαχαίρι τό φόνου παραδίνεται άπό τόν πατέρα στο γιο για να έξακολουθήση τό άπαίσιό έργο... Ο καθένας άπ' αυτούς παρακινημένος άπό τό μίσος που τού θολώνει τό λογικό γίνεται κατήγορος μαζί κι έκτελεστής. Τό παλάτι των δυνατών τούτων βασιλιάδων που έπρεπε να είναι τόπος ευτυχίας και γαλήνης μυρίζει άπό μακρυά σαν «καταραμένο άνθρωπομακελειό», όπως πολύ χαρακτηριστικά λέει ή προφήτισσα άμοιρη κόρη τού Πριάμου, καθώς τό άντικρύζει.

Ός που θα τραβήξη αυτό; Ο Όρέστης δίχως άλλο θαρρή για να έκδικηθή κάλι τό φόνό τού πατέρα του... Νέοι φόντοι, νέα αίματα... Μά μήπως και ο Όρέστης θα μωρέσει να καθίση στο θρόνο με αίματοδαμμένα χέρια;

Την ίδια φρίκη κι άπορία που αισθάνεται ο χορός, νοιώθει και ο θεατής.

Στέκομαι άλήθεια κι άπορώ
σά νάχασα τό λογικό μου.
Δέν ξέρω πιά πού να στρέψω
μά και τό σπίτι θα γκρεμισθώ.
Δέν είναι αυτή ψήλη βροχή...
Τόν όμφο τό θανατερό
πού πάει να τ' άφανισθώ
τρέμεις και σκιάζεσαι καρδιά μου.
Η Δίκη για να έκδικηθώ
καινούργιο φόνό θ' άκονισθώ
σ' άλλο καινούργιο άκου τό σπαθί.

Η άπόκριση λοιπόν είναι: όχι, χίλιες φορές όχι, ο κατήγορος δέν μπορεί να είναι μαζί και έκτελεστής.

Άπό τη σκοτεινή τούτη εποχή όπου κυριαρχεί τό μίσος και τό έγκλημα, δίχως άλλο πρέπει να άνατελλή μια άλλη, όπου τις σχέσεις των ανθρώπων θα κανονίση μια άνώτερη δύναμη. Αύτη με προσβεπτικότητα και σύνεση θα λύνη ειρηνικά τις διαφορές τους και ή κρίση της θα ξαναφέρνη κάθε φορά τη «σαλευόμενη άρμονία» στον κόσμο.

Τό δράμα δέν τελειώνει λοιπόν εδώ. Ο θεατής για να ίκανοποιηθή περιμένει να δή πρώτα την τιμωρία της Κλυταιμίστρας και τού Αιγίσθου και τελικά την εμφάνιση της άνώτερης αυτής δύναμης που θα φέρη την «κάθαρση» και θα γαληνέψη την καρδιά του, που έχει άναστατωθή άπό τόν τρόμο και τη φρίκη!

Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

ΤΕΛΟΣ

1. Ο «Αγαμέμνων» είναι τό πρώτο μέρος μιας Τριλογίας που έχει τό όνομα «Όρέστειον» κι άποτελείται άπό τρεις τραγωδίες: «Αγαμέμνων», «Χορηφοί», «Ευμένιδες».

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Η στάσις των ανθρώπων άπέναντι των Άγωνιστών είναι πράγμα που δέν έχει πρωταρχική σημασία γι' αυτούς. Στην ψυχή εκείνων που με τόν άγώνα τους δημιουργούν τά πιο άπλά μά και τά πιο τρανά έργα, στην ψυχή αυτών που με τό έργο τους θεμελιώνουν άκλόνητες αλήθειες, έξω τόπου και χρόνου, και στρέφουν τόν ροήν της Ιστορίας διαγράφοντας για μακρινά χρονικά διαστήματα τούς δρόμους της άνθρωπότητας, δέν παίζει άποφασιστικό ρόλο ή τέτοια ή άλλη στάσις τού πλήθους άπέναντι αυτών και τού έργου των. Καί τούτο, γιατί στην Ιστορία δέν έπαιξαν τόν ρόλο τού Δημιουργού στείροι έγκεφαλικοί τύποι, ύπολογιστικοί, που μεταφράζουν την ζωή σε μαθηματικούς τύπους. Τέτοιοι άνθρωποι δέν θεωρούνται άγωνιστές.

Άγωνιστής θεωρείται εκείνος που έχει ξεπεράσει τις κακίες και μικρότητες της ανθρώπινης ψυχής, και έτσι έχει ξεπεταχθή πάνω άπό τά ανθρώπινα, άκέραιος και δυνατός, με άνδιωτελείς σκοπούς και άγωνιστική διάθεση άκατάβλητη για την πραγματοποίηση των σκοπών του.

Ο τέτοιος τύπος για την άπόλυτη έπικράτησι τού ιδανικού τόν άγωνίζεται με ύπομονή και έπιμονή και με την άπόφασι να θυσιάση για την έπιτυχία τού σκοπού του και την ίδια του τη ζωή. Στο κάθε του βήμα, στην κάθε του σκέψη, φλέγεται άπό τόν πόθο τού ιδανικού του και άπό έσωτερική ανάγκη σπρώχνεται στην άλφα ή βήτα ένέργεια, που φέρνει μεθοδικά και με σύστημα στην έπιτυχία τού σκοπού του. Τίποτα δέν είναι ίκανό να τόν σταματήσει στον δρόμο του. Καί έτσι γίνεται σίφουνας, που στο διάβα του συνεπαίρνει τά πλήθη, που τόν άναγνωρίζουν ως Άρχηγό-Λυτρωτή και τόν ακολουθούν, όπου ή ψυχή και ή σκέψη του τούς οδηγεί. Κι αν ή μοίρα θελήση να συνάντηση τόν δρόμο του αντί της αγάπης την κακότητα των ιδιοτελών ανθρώπων, τόν ύπολογισμό και την άνηθικότητα των κατώτερων στην ψυχή και στο πνεύμα, ή και πολλές φορές την δεισιδαιμονία, την πρόληψη και την αμάθεια τού έθνους, πάλι δέν θα σταματήσει τό έργο του, άλλ' αντίθετα θα ξεπεταχθή πάνω άπ' όλα αυτά και στην άνάγκη θα ύποστή τό κάθε τι.

Αν έτσι μόνον άγωνισθή θα κερδίση τόν τίτλο τού άγωνιστού.

...

Τέτοιο ύπέρρογο παράδειγμα άγωνιστού μας έδωσε ο Ναζαρηνός. Μά τό να ζήση διά τού Υιού του ο Πλάστης τού Σύμπαντος κόσμου τη ζωή τού ανθρώπου και να άγωνισθή για τη λύτρωσί μας, έδωσε σ' όλους εμάς ένα φωτεινό παράδειγμα άπόλυτα εύτυχισμένης ζωής και ένα ύπέρρογο δίδαγμα συνέπειας και στάσεως άπέναντι των συνανθρώπων μας και των προβλημάτων της κοινωνικής συμβίωσης. «Έμός έστιν, λέγει ο Θεός της Άγάπης, ός αν διδάξη και ποιήση». Διότι μόνον Αυτός είναι άπόλυτα άληθινός, πραγματικός άγωνιστής. Εκείνος που διδάσκει μόνον, έστω και αν αυτό ελ-

ναι όρθό και δίκαιο, ο ίδιος όμως στη δημόσια και στην ιδιωτική του ζωή δέν κάνει τό όρθό και τό δίκαιο, δέν θεωρείται ποτέ άξιός άγωνιστής, ούτε είναι δυνατόν να μεταδώση και στούς άλλους τόν ένθουσιασμό και την πίστι για όσα διδάσκει και ίσχυρίζεται πως πιστεύει. Τό έσπλωμα της Χριστιανικής διδασκαλίας δέν όφείλεται μόνον στην ύπέρρογο διδασκαλία τού Δημιουργού της, αλλά και στην άπόλυτα συνεπή ζωή τού Διδασκάλου, στο παράδειγμα μιας ζωής τού Θεανθρώπου άνώτερης, που δέν μετεβλήθηκε μπροστά σε κανένα εμπόδιο, έστω και αν αυτό τό εμπόδιο έφθασε μέχρι και της άφαιρέσεως της ζωής Του.

Ο Υιός τού Θεού, ο Λυτρωτής τού ανθρώπινου Γένους, ο Παντογνώστης Θεός, είχε πάντα στο νού Του τις δυσκολίες της έπικρατήσεως μιας αγνής πίστεως και τις μικρότητες και τις κατωτέρωτητες τού ανθρώπινου γένους και γι' αυτό έπιγραμμатικά διεκήρυξε: «Και ός ού λαμβάνει τόν Σταυρόν αυτού και ακολουθεί όπισω μου ούκ έστι μου άξιός». Καί πραγματικά: Δέν είναι άξιός άγωνιστής εκείνος, που δέν είναι άποφασισμένος για όλα. Έτσι μόνον όταν ριχτή στον άγώνα δέν θα δοκιμάση καμιά πικρία άπό τά εμπόδια που θα συνάντηση στο δρόμο του ούτε και άπό την αντίθεση και πολλές φορές πικρόχολη στάσι τού πλήθους. Κι έτσι, κι όταν ακόμα ή κακία των ανθρώπων, που για τη σωτηρία τους άγωνίζεται μ' όλη τη δύναμη της ψυχής Του, άνεδάση τόν άγωνιστή στο Σταυρό, ίσως για μια στιγμή λυγισή άπό τόν άβάσταχτο πόνο, άπό τη συχνή άπογοήτευσί, κι ίσως περιφέρει τό βλέμμα του για να συναντήσει παρήγορο χαμόγελο και ίσως πάλι ο νους Του προστρέξη στον Παντοδύναμο με την έπίκλησι: «Κύριε, Κύριε, τί με έγκατέλιπες;», άλλ' όλα αυτά μόνον για μια στιγμή. Άμέσως και μέσα στον πόνο θα γιγαντωθή με θέληση, θα ξεπεράση τόν ίδιο τόν έαυτό του σε άποφασιστικότητα, θα κάμη έκκλησι σ' όλους τούς δυνάμεις και θα συνεχίση με καινούργια δύναμη κι όρμη τό γιγάντειο έργο Του.

Μεγάλοι σκοποί δέν έπιτυγχάνονται παρά με μεγάλες θυσίες. Κάθε ένας που θέλει να παίξη κάποιο ρόλο σημαντικό στη ζωή και να μη ζήση όπως-όπως, κάθε άνθρωπος που θέλει να άγωνισθή για την πραγματοποίησι άνωτέρων σκοπών, και κάθε νέος πρέπει να φλέγεται άπό τέτοιους σκοπούς, πρέπει να έχει ύπ' όψη του ότι για την έπιτυχία τού σκοπού του θα ύποστή κάθε θυσία, έστω και αν αυτή είναι ή θυσία της ίδιας του της ζωής.

Αυτό πρέπει να τό νοιώσουμε καλά εμείς οι νέοι, τά μέλη της Ε.Ο.Ν. και να είμαστε έτοιμοι να ύποστούμε για την πραγματοποίησι των σκοπών, που μας άνέθεσε ο Άρχηγός μας, ο Ιωάννης Μεταξάς, κάθε θυσία. Τίποτα ωραιότερο δέν ύπάρχει στη ζωή άπό τη θυσία και τού ίδιου τού έαυτού σου για την πραγματοποίησι τού ιδανικού σου.

Γεώργ. Δ. Μυλωνάς

19.

(Συνέχεια)

— Αφήσετέ με τουλάχιστο να μπώ στη Σπάρτη σάν επισκέπτης.

— Όχι! αποκρίθηκαν οι Σπαρτιάτες.

— Θά σάς εξοντώσω, τούς φοβέρισε ο Φίλιππος.

— Κάμε δ,τι μπορείς, τού αποκρίθηκαν οι Σπαρτιάτες. «Ό,τι κι' αν κάμης, δά θά μπορούσης ποτέ νά μās εμποδίσης νά πεθάνουμε γιά τήν πατρίδα. Αλλιμονό σας, τούς μήνυσε ο Φίλιππος, αν κυριέψω τή Σπάρτη.

Κι' οι Σπαρτιάτες τού αποκρίθηκαν λακωνικώτατα:

— Άν!

Ό Φίλιππος γέλασε:

— Ή Σπάρτη είναι ξεπεσμένη αρχόντισσα, είπε. Ψωροπερήφανη. Δεν έχει καμιά δύναμι, μά τής απόμεινε ή περηφάνεια. Άς τήν αφήσουμε ήουχη.

Κι' έφυγε χωρίς νά τήν πειράξη.

Ένα χρόνο βάσταξαν τά ταξίδια του στήν Ελλάδα. Πήγαινε παντού και κήρυχνε τήν απόφασί του:

— Ειρήνη! Ειρήνη! Όλοι είμαστε Έλληνες, άς πάψουμε πιά νά πολεμούμε μεταξύ μας!

Πέρασε τó καλοκαίρι, ήρθε πάλι τó φθινόπωρο. Άπ' όλη τήν Ελλάδα έφτασαν αντιπρόσωποι στήν Κόρινθο, στό Πανελλήνιο Συνέδριο.

— Έχω νά σάς ανακοινώσω στό Συνέδριο, μνηούσε σέ όλες τίς πολιτείες ο Φίλιππος, μιά μεγάλη απόφασι πού πήρα και πού θά ξαναδώσω πάλι στήν Ελλάδα τήν παλιά της δόξα!

Έφτασαν λοιπόν στήν Κόρινθο οι αντιπρόσωποι άπ' όλη τήν Ελλάδα, έκτός από τή Σπάρτη. Ό Φίλιππος στεφανωμένος με τή χρυσή δάφνη πού τού είχαν χαρίσει οι Άθηναίοι, σηκώθηκε κι' είπε:

— Άδερφοί Έλληνες! Μεγάλη μέρα τούτη! Για πρώτη φορά όλες οι έλληνικές πόλεις ένώνονται και ειρηνεύουν. Για πρώτη φορά πλαταίνουν τόσο πολύ τά σύνορα τής πατρίδας. Δεν περιορίζονται πιά στά τείχη τής Άθήνας ή τής Σπάρτης ή όποιασδήποτε άλλης πολιτείας. Πλαταίνουν, φτάνουν από τή μιά μεριά ως τή θάλασσα κι' από τήν άλλη ως τά ψηλά χιονισμένα

βουνά τής Μακεδονίας. Πελοπόννησος, Στερεά Ελλάδα, Νησιά, Θεσσαλία, Ήπειρος, Μακεδονία, Θράκη, αúτ ή πρέπει νά ναι από σήμερα και πέρα ή πατρίδα τού καθενός μας. Νά μη λέμε: «Είμαι Άθηναίος, είμαι Κορίνθιος, είμαι Μακεδόνας. Παρά νά λέμε όλοι: Είμαι Έλληνας». Τίποτα άλλο.

Έτσι άρχισε νά μιλά ο Φίλιππος κι' όλοι άκουγαν γοητευμένοι τά πρωτάκουστα τούτα λόγια. Άκουγαν κι' ο νοός τούς φωτίζονταν, πλάταινε ή καρδιά τους:

— Ίδου τί προτείνω, έξακολούθησε ο Φίλιππος. Τρία πράματα: Ειρήνη, Έλευτερία, Συμμαχία. Όλες οι πολιτείες νά κλείσουν ειρήνη μεταξύ τους' όλες νά μείνουν έλευτερες' όλες νά συμμαχήσουν μαζί μου γιά τó μεγάλο σκοπό.

— Ποιό σκοπό; ρώτησε ο στρατηγός Φωκίων, ο συνετός αντιπρόσωπος τής Άθήνας.

— Νά έλευτερώσουμε τούς Έλληνες πού βρίσκονται άκόμα κάτω από τó ζυγό τών Περσών, στή Μικράν Άσία!

Όλοι οι αντιπρόσωποι τής Ελλάδας σηκώθηκαν όρθιοι, άπλωσαν τά χέρια και φώναξαν:

— Ζήτω ο Φίλιππος, ο άρχιστράτηγος τών Έλλήνων!

Άδελφοί Έλληνες! Μεγάλη μέρα τούτη...

Κ ε φ. 29.

Είχε φύγει ο Φίλιππος από τή Μακεδονία γιά νά πολεμήσ η τούς Έλληνες και τώρα γύριζε άρχιστράτηγος τών Έλλήνων!

Δέν κρατιώταν από τή χαρά του. Είχε ξεχάσει τίς πληγές πού ήταν γεμάτο τó σώμα του, δέν ένιωθε πιά πώς πονούσε τó πληγωμένο του πόδι, είχε ξανανειώσει.

Μόλις έφτασε στήν Πέλλα, είδε στό παλάτι μιάν άνηψιά τού στρατηγού Άτταλου. Τήν έλεγαν Κλεοπάτρα κι' ήταν όραιότατη. Ό Φίλιππος τήν ήγάπησε.

— Άτταλε, είπε στό στρατηγό του, θέλω νά πάρω γυναίκα τήν άνηψιά σου, τήν Κλεοπάτρα.

Τήν έποχή εκείνη οι άντρες μπορούσαν νά πάρουν πολλές γυναίκες.

Ό Άτταλος αποκρίθηκε:

— Θά φέρω τήν άνηψιά μου και μίλησέ της μόνος σου.

Ήρθε ή Κλεοπάτρα. Ύψηλή, κατάξανθη, με γαλανά μάτια, με μάγουλα τριαντάφυλλα. Ήταν κι' έξυπνη, φιλόδοξη κι' όπερήφανη.

— Θέλεις νά γίνης γυναίκα μου; τή ρώτησε ο Φίλιππος.

— Έχεις τήν Όλυμπιάδα, αποκρίθηκε ή νέα.

— Έχω δικαίωμα νά πάρω κι' άλλη γυναίκα.

— Δεν έχεις όμως δικαίωμα νά κάμης δυό βασίλισσες.

— Όχι.

— Τότε χώρισε τήν Όλυμπιάδα και κάμε με έμένα βασίλισσα. Είμαι γνήσια Μακεδονίτισσα, από ήγεμονικό γένος, είμαι πιά νέα και πιά όραία από τήν Όλυμπιάδα.

— Νά σκεφτώ, είπε ο Φίλιππος.

Ό Άλέξανδρος έμασε πώς ο πατέρας του μελετά νά χωρίση από τήν Όλυμπιάδα και νά κάμη μιάν άλλη γυναίκα βασίλισσα.

Είδαμε πόσο άγαπούσε τή μητέρα του. Έτρεξε άμέσως και βρήκε τó Φίλιππο.

— Πατέρα, είπε, προσπαθώντας νά συγκρατήση τήν ταραχή του, πατέρα, μαθαίνω πώς...

— Σιωπή! τόν διέκοψε ο Φίλιππος. Ξέρω τί θές νά μου πής!

— Είναι αλήθεια;

— Δεν έχω νά δώσω λόγο σέ κανένα.

— Είμαι ο πρωτότοκος γιός σου, είμαι ο διάδοχος τού θρόνου. Έχω κι' εγώ δικαιώματα. Άν πάρης νέα γυναίκα και κάμης άλλους γιούς, σέψου τί κινδύνοι μεγάλοι! Όλοι αúτοι οι γιοι μεθαύριο θά σκοτωθούν με ταξό τους, παλεύοντας ποιός νά πάρη τή βασίλεια.

Ό Φίλιππος χαμογέλασε ειρωνικά: — Δεν παρακαλείς, είπε, πού έτσι θά σου δώσω εύκαιρία νά τούς νική-

ΤΑ ΤΟΠΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ Κ. Φ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Όσοι μελέτησαν συστηματικώτερα τὴν Ἀττικὴν, γενικῶς ὡμολόγησαν πῶς οἱ φυσικὲς καὶ κλιματολογικὲς συνθήκες δημιουργήσαν τὸν ἐξαισιὸν ἀθηναϊκὸ πολιτισμὸν, αὐτὴ τὴ θεία τέχνη τῶν μνημείων τῆς Ἀκροπόλεως. Οἱ γραμμὲς τῶν γύρω βουνῶν, οἱ πρόσχαρες καὶ γελαστὲς κοιλάδες, ἡ θάλασσα, κ' ἰδίως τὸ θαμπωτικὸ φῶς, ποὺ γιομίζει τὰ πάντα καὶ τὰ δειχνεὶ σὰν ὄνειροπαρμένα καὶ κάθε στιγμὴ ἀλλοιωτικά εἶναι ἀποτυπωμένα καὶ πάνω στὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Κικέρων, ὁ Κασσιόδωρος κ' ἄλλοι, ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ὁ Γκωντρώ, ὁ Βαλλόν καὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας ὁ Μανρογιάννης, ὁ Βάφας κ' ὁ Αἰγινήτης, διεκήρυξαν πῶς ἡ τέχνη κ' ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἀθηναίων, καθὼς κ' οἱ ἀξίες ποὺ δημιουργήσαν, ἦσαν ἀποτελέσματα τῶν φυσικῶν συνθηκῶν τοῦ τόπου κ' ἰδίως τῆς ὑπαίθρου. Ἀλλὰ τί νοοῦμε μὲ τις λέξεις «ἀττικὸ ὑπαίθρο», ἀφοῦ τόσα πρόσφερε στὸν πολιτισμὸ τοῦ κόσμου; Στους ἀρχαίους ἡ λέξις σημαίνουν κάθε τι ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν αἰθέρα, τὸ στερημένο στέγης, κάθε τι ποὺ ἀναπνέει στὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα. Στὴ στενότερη ἔννοια σημαίνουν ἕνα περιορισμένο χωρὸν, τὸν κάμπο, τὸ λόγγο, τὸ ἐάγναντο. Συνεπῶς ἀττικὸ ὑπαίθρο πρέπει νὰ θεωρῆται τὸ Ἀθηναϊκὸ πεδίο ἀπὸ τὴν Πάρνηθα ὡς τὰ Φάληρα, κ' ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα ὡς τὸ Σούνιο καὶ τὸν Μαραθῶνα. Κάθε τι ποὺ περικλείεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ χωρὸν μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀττικὸ ὑπαίθρο μαζί μὲ τὰ βουνά, τοὺς λόφους, τὰ δάση, τίς ρεματιές, τ' ἀκρογιάλια, τίς θάλασσες κ' ὅ,τι ἄλλο. Ἀλλὰ κυριώτατα μέσα σ' αὐτὸ περιέχεται κ' ἡ ἀτμόσφαιρα, ὁ αἰθέρας, τὸ ἰδιαίτερο αὐτὸ δῶρο μὲ τὸ ὁποῖον προίκισαν οἱ θεοὶ τὴν Ἀττικὴν, ποὺ τῆς ἔδωσε τὸν ἐξαιρετικὸν χαρακτήρα τῆς καὶ τὴν ἔκανε τὴν μοναδικώτερη περιοχή τῆς γῆς ἀπὸ αἰσθητικὴν ἄποψιν. Ὅστε μὲ τὸ ἀττικὸν ὑπαίθρο νοοῦμε τὰ τοπία τοῦ Ἀθηναϊκοῦ καὶ Θυριάσιου πεδίου, καθὼς καὶ κεῖνα τῆς πεδιάδος τῶν Με-

σογείων μαζί μὲ τὰ γύρω βουνά καὶ τίς θάλασσες καὶ συγχρόνως τὴν ἀτμόσφαιρα, τὸν δριζόντα, ποὺ ὑψώνεται πάνω ἀπ' αὐτά. Τὸ θέμα εἶναι ἀπέραντο ἀν θελήσουμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ τοπία δλων αὐτῶν τῶν μερῶν. Γιὰ τοῦτο θὰ περιοριστοῦμε στὰ γνωστότερα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πεδίου, δίνοντας ἕνα γενικὸν χαρακτήρισμό, ποὺ σχεδὸν περιλαβάνει καὶ τὰ ἄλλα. Τὸ ἀττικὸ ὑπαίθρο, λόγγο, λόφος, βουνό, δένδρο, ρεματιά, ἀκροθαλάσσι ἢ ὅ,τι ἄλλο εἶναι ἀρμονικὰ περιωρισμένο, γραφικὸ καὶ τῆς μεγαλύτερης ποικιλίας. Ἄλλοι δειχνεῖται αὐστηρὸ κ' ἄλλοι ἥρεμο, ἄλλοι πλούσιοι σὲ θλάσθησι κ' ἄλλοι ξερό, ἄλλοι πειθαρχημένο κ' ἄλλοι ἀναρχικό. Ὅσον ἀνεβαίνουμε ψηλότερα πρὸς τὴν Πεντέλη ἢ τὴν Πάρνηθα φθάνει τὴν αὐστηρότητα καὶ τὸ μεγαλεῖο τῶν γεωμετρικῶν δομῶν. Τὸ Φά Σίδερη, τῆς Κηφισίδας ἢ Χελιδονοῦ, οἱ Ἀδάμες, ἡ μεγάλη χαράδρα τοῦ Τατοῦ, ὁ Ἅγιος Μερκούριος, ἡ ρεματιά τοῦ Κοκκινάρου καὶ τῆς Χασιάς πρὸς τὸ Φρούριον τῆς Φυλῆς, ἀποτελοῦν ὑπαίθρια

σύνολο ἀπὸ τὰ ωραιότερα καὶ ποικιλώτερα τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἰδίως τῆς Ἀθήνας. Κύριο χαρακτηριστικὸν τῆς εἶναι ἡ ἀρμονικὴ σύνθεσις, ὁ συνδυασμὸς ἡρεμίας καὶ γλυκύτητας, ἐσωτερικῆς γαλήνης κ' αἰθριότητος. Ποιὸς πέρασε ἀπὸ τὸ Δαφνὶ καὶ προχώρησε πεζὸς ἀπὸ τὴ θάλασσα ὡς τὴ θάλασσα καὶ δὲν αἰσθάνθηκε μιὰ ἡρεμία νὰ κατακάθεται στὴν ψυχὴ του, μιὰν ἀπόκοσμη μουσικὴ νὰ γιομίζει ὅλη του τὴν ὑπαρξί; Εἶχαν ἀπόλυτα δίκαιο οἱ ἀρχαῖοι δταν δυνάσαν τὸ ἀπαράμυλλο αὐτὸ σύνολο, βουνό καὶ μαζί πλαγιά καὶ δάσος. Κορυδαλλό. Τὴν ἴδια ἐντύπωσι μὲ μεγαλύτερη ἐσωτερικὴ ὑποβλητικότητα δίνει κ' ἡ χαράδρα τοῦ Μεγάλου Ρέματος στὸ Πικέρι, π' ἀρχίζει ἀπὸ τὴ μικρὴ γέφυρα καὶ φθάνει σχεδὸν μέχρι τὴ θάλασσα τῆς Ραφίνας. Κ' ἐδῶ οἱ πλαγιές εἶναι ἥρεμα κοιμένες, τὰ πεδία ὠκύνονται μεγάλα καὶ κάθεται ἐνῶ στὴ μέση μουρμουρίζει τὸ λίγο νερὸ τῆς ρεματιᾶς, ποὺ χάνεται κάτω ἀπὸ τὴν ἄμμο γιὰ νὰ βγῇ πρὸ πέτρα κοντὰ στ' ἀκρογιάλι. Δὲν γινώριζω πολλὰ τοπία τῆς Ἀττικῆς

στιγμὴ δειχνεῖται ἀνανεωμένο.

Ἀλλ' ὅ,τι δίνει στὴν Ἀττικὴ τὸν ἰδιαίτερον χαρακτήρα τῆς εἶναι τὰ βουνά ποὺ τὴν περικλείουν ἀπὸ τὸ Βορρὰ καὶ τὴν Ἀνατολήν: Ἡ Πάρνηθα, ἡ Πεντέλη κ' ὁ Ὑμηττός. Καθὼς κ' ἕνας κόσμος γραμμῶν, καθὼς κ' ἕνα σύνολο ἀρμονίας μὲ τὴ δική του ἐντελῶς προσωπικότητα. Καὶ τὰ τρία φαίνονται σχεδὸν ὅμοια, μὰ πόσο διαφέρουν δταν τὰ μελετήσουμε προσεκτικώτερα. Αὐτὸ τὸ τρισηπόστατο τῶν βουνῶν χάρισε στὴν Ἀθήνα καὶ στὰ περισσότερα δημιουργήματα τέχνης τὴν τελειότητα. Ἡ Πάρνηθα τὴ δωρικὴ μεγαλοπρέπεια, ἡ Πεντέλη τὸ λιτό κ' ἀρμονικὸ ἀέτωμα κ' ὁ Ὑμηττός τίς ἀσύλληπτες καμπυλότητες ποὺ μόλις σήμερα κατωρθώσαμε νὰ μποῦμε στὸ μυστήριον τῶν λεπτομερειῶν τους. Ἡ περὶφημη Ἀττικὴ τέχνη δὲν εἶναι παρὰ μίμησις κ' ἀποτύπωνσι τῶν γραμμῶν ποὺ μᾶς δίνει ἡ προσεκτικὴ μελέτη τῶν τριῶν μεγάλων βουνῶν τῆς χώρας, καθὼς καὶ τῶν λόφων ποὺ τριγυρίζουν τὴν Ἀθήνα. Ἕνας λημονημένος παλαιὸς γιατρός, ὁ Κωνσταντῖνος Μανρογιάννης, προικισμένος μὲ μιὰ θαυμασία καλλιτεχνικὴ δαίσθησις, ἔγραψε τίς βαθύτερες σελίδες γιὰ τὴν ὀπτική καὶ ἀρχιτεκτονικὴ συγκρότησι τῶν βουνῶν καὶ τῶν μνημείων τῆς Ἀθήνας. «Τὰ ὄρη, λέει, καὶ οἱ λόφοι τῶν Ἀθηναίων ἐμφαίνουσιν ἕν εἶδος διαγράμματος ἢ ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου τῆς φύσεως ἀρμολογίας πρὸς ἀνέγερσιν καταλλήλων μνημείων. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ἐνόησαν: Ἀνῆγειραν μνημεῖα ἀρμολογούντα εἰς τὸ κλίμα, εἰς τὴν ὀπτικὴν ἰδέαν τῆς γῆς, εἰς τὸ φῶς καὶ ὑπὸ τὴν δημιουργὸν ἐμπνευσιν ἐξαισιῶς εὐφύας, μετήλλαξαν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς κατοικίαν θεῶν. Λέγομεν δτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐνόησαν τὴν διάθεσιν τῆς χώρας, τὸ πνεῦμα, τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου τῆς φύσεως. Δὲν ὠκοδόμησαν ἀδιακρίτως. Ἀλλ' ὡς τέμνονται καὶ συνάπτονται αἱ ὀπτικαὶ γραμμαὶ τῶν βουνῶν καὶ τῶν λόφων, οὕτω

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1184)

Πόρτο Γεωργίου

τοπία μᾶς δωρικῆς αὐστηρότητας, ποὺ πλησιάζει σὲ πολλὰ σημεῖα τὴν ἀγριότητα. Ὅσο κατεβαίνουμε χαμηλότερα τόσο τὸ τοπίο γίνεται γλυκύτερο, περιπαθέστερο, γιομάτο μουσικὴ ἐσωτερικότητα. Ἡ τοποθεσία τοῦ Δαφνίου, τὸ δάσος κ' οἱ λόφοι του ὡς τὸ Σκαρμαγκὰ ἀπαρτίζουν ἕνα

ποὺ νὰ προκαλοῦν τόσην ἡρεμία κ' ὑποβλητικότητα στὴν ψυχὴ ὅση ἡ χαράδρα τοῦ Πικερίου. Τὴν περιδιάβασα πολλές φορές καὶ πάντοτε μὲ μιὰ καινούργια συγκίνησι. Κ' αὐτὸ εἶναι τὸ κύριο τοῦ ὑπαίθρου τοπίου τῆς Ἀττικῆς. Παρουσιάζεται ἀνεξάντλητο σὲ ποικιλία καὶ χρώματα. Κάθε

1163

14. (Συνέχεια)

Σήκωσε λοιπόν τὰ χέρια ψηλά και είπε με θαυμασμό τάχα:

— Δίχως άλλο τὰ νειάτα ἄμα συνταιριάζουν ἔτσι με τὴ σύνεση εἶναι εὐλογία τοῦ Ἀλάχ.

Τοῦ ἔκαμε ὕστερα διάφορες πλάγιες ἐρωτήσεις θέλοντας νὰ μάθῃ γιατί ἦρθε ὁ Νικηφόρος στὰ μέρη του καὶ τί στρατὸ ἔχει μαζί του κι ἄμα εἶδε πὼς ἀπ' ὅλα τοῦτα τὰ δίχτυα ὁ Γρηγόρης ξεγλιστροῦσε, ἔδωσε τελικά τὴν ἀπάντησή του.

— Ναι, δέχομαι πὶο πολὺ γιὰ νὰ τιμῶ τὸν ἀποσταλμένο του παρὰ γιατί ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ εἰκοσι στρατιῶτες πὺ πιάσατε. Οἱ γυναῖκες τῶν Σαρακηνῶν κάνουν τὸ χρέος τους κι' ἀκλουθοῦν κατὰ γράμμα τὴν προσηγορίαν τοῦ Προφήτη... Ἐνα παιδί κρατοῦν ἀπὸ τὸ χέρι πὺ μόλις μπορεῖ νὰ περπατῇ, ἕνα κρατοῦν στήν ἀγκυλὰ κι' ἄλλο εἶναι ἔτοιμες νὰ γενήσουν. Πέστε στὸ μεγάλο Δομεστικό πὼς τὸ μέλλον εἶναι δικό μας.

Ἔτσι τελείωσε ἡ πρεσβεία. Μὰ ὁ Γρηγόρης πὺ πρώτη φορὰ καθὼς εἶπαμε γνώρισε ἀπὸ κοντὰ τοὺς Σαρακηνούς ἔφυγε με τὴν καρδιά σφιγμένη.

Μέσα του ἀθέλητα παράβαλε τοὺς δυὸ λαοὺς πὺ μάχονταν ποῖος θὰ κρατήσῃ στὰ χέρια του τὴν ἐξουσία τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος οἱ Βυζαντινοὶ κουρασμένοι πιά σάν τὸν ἄνθρωπο, πὺ ἀγωνίστηκε μ' ἄλη του τὴ θύραμη, ὅσο ἀκόμα ἦταν νέος, νίκησε καὶ νικήθηκε, χάρηκε κι' ἔκλαψε κατὰ τὶς ἀλλαγές καὶ τὰ καμώματα τῆς τύχης. ἔδωσε τὸ ἔργο τῆς ζωῆς του καὶ τώρα ἀποσταλμένος καὶ δυνὸς ἀπολαβαίνει τ' ἀγαθὰ τοῦ κόπου του. Ὅλα τὰ ἔβλεπαν με μάτια κουρασμένα. Ὅλα τ' ἔδεραν δὲν ποθοῦσαν τίποτα. Ἀκόμα καὶ τὴ φύλαξή της τὴν εἶχαν ὑπιστευτὴ σὲ ξένα χέρια.

Οἱ ἄλλοι, παιδιά τῆς ἔρημου διψασμένα, ξεκίνησαν με τ' ὄνομα τοῦ Ἀλάχ στὸ στόμα, σάν ἕνας λαχταρισμένος τυχοδιώκτης, χωρὶς ὑπολογισμό γιὰ τὶς δυσκολίες πὺ θὰ συναντήσῃ. ἔτσι στήν τύχη, μὰ με ἀτράνταχτη πίστη στὸ ἀστέρι του. Ἄν τοῦ πῆς: «Σοὺ δίνω κάσκληρη τὴ γῆ μὰ κάθισε ἐκεῖ πὺ κόσσεσαι» θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ: «Θέλω νὰ τὴν κατακτήσω με τὸ σπαθί μου... Κι' ὅχι μονάχα τὴ γῆ, μὰ καὶ τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ».

Δὲν πλημύρισαν κιόλας τὴν Περσία καὶ τὴ Συρία; Δὲ χύθηκαν στὴ βορεινὴ Ἀφρική σὰ σίφουνες καὶ τὴν πέρασαν ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη; Ἐκατὸ χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη τους ἐξόρμηση κατὰφεραν νὰ κυριέψουν ἀπέραντες χώρες ἀπὸ τὴν Ἀνατολή ὡς τὴ Δύση, νὰ θρονισθοῦν στήν Ἰσθρία καὶ νὰ πιάσουν σὰ μέσα σὲ τανάλια τὴν Εὐρώπη. Ποτὲ τὸ Βυζάντιο δίχως ἄλλο δὲν εἶχε ν' ἀντικρύσῃ φοδερῶτερο ἐχθρό...

Μὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ ἡ θέση τοῦ Γρηγόρη στερεώθηκε κοντὰ στὸ Δομεστικό πὺ τὸν λογάριζε πιά σάν ἕνα ἄξιο καὶ πολὺτιμο νέο.

Ἐνα χρόνο ὕστερα ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ του κατὰφτασαν στὴ βασιλεύουσα καὶ οἱ δυὸ του φίλοι, ὁ Δημήτρης Γρηγοράς καὶ ὁ Μιχαὴλ Χρυσοθέρης μαζί με τὴ μητέρα του, πὺ δὲ θέλησε με κανένα τρόπο νὰ χωριστῇ ἀπὸ τὸ μοναχογιό της... Εἶχε τόσοις γνωστοὺς ἐξ ἄλλου ἐκεῖ πὺ φάνηκε πολὺ χρήσιμη σ' ὅλους. Στὸ πλούσιο ἀρχοντικό της μαζεῦονταν πολλές ἀρχόντισσες καὶ συζητοῦσαν ὅχι μόνον τὰ συνηθισμένα ζητήματα ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες μὰ καὶ πολιτικά καὶ μπορούσε ἀλήθεια κανεὶς νὰ φανερῇ ἐκεῖ πολλές πληροφορίες γιὰ τὴ γνώμη πὺ εἶχαν διάφορα σεβαστὰ καὶ σημαίνοντα πρόσωπα τῆς αυτοκρατορίας σχετικά με τὸ τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ σὲ κάθε περίσταση καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε ὡς τόσο. Ὅλα πιά ἦσαν ἔτοιμα γιὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Κρήτης. Ὁ Λέων προσπαθοῦσε νὰ πάρῃ τοὺς συγκλητικούς με τὸ μέρος του, μὰ ὅση πονηριά κι' ἂν μεταιχειρίστηκε, ὅσες ὑποσχέσεις κι' ἂν ἔδωσε, δὲν ἦταν καθόλου βέβαιος πὼς εἶχε κερδίσει τὸ ζήτημα. Τὴν τελευταία στιγμή ὅλοι τοῦτοι μπορούσαν ν' ἀρνηθοῦν, ὅχι γιατί φοδοῦνταν ἢ πὼς ἀποτύχη καὶ τοῦτῃ τὴ φορὰ ἡ ἐπιχειρήση, ὅσο γιατί λογάριζαν πὼς ἂν ὁ Νικηφόρος πετύχανε — κι' ἦταν πολὺ πιθανὸ — θὰ γινόταν τὸ εἶδωλο πιά τοῦ λαοῦ καὶ ὁ πραγματικός κύριος τῆς αυτοκρατορίας.

Μονάχα ὁ Βρίγγας, με τὴ μεγάλη ἐπιρροή πὺ εἶχε στὸ παλάτι, θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ μιὰ λύση στὸ ζήτημα. Σ' αὐτὸν εἶχε πιά ὅλες τὶς ἐλπίδες τοῦ ὁ Λέων. Εἶχε λόγους νὰ πιστεῦν πὼς ὁ παρακοιμώμενος καὶ ἀπὸ πατριωτισμὸ, μὰ καὶ γιὰ νὰ στηρίξῃ τὸ νεαρὸ αὐτοκράτορα Ρωμανό, θὰ

ἐπιχειροῦσε τὴν ἐκστρατεία αὐτὴ με τὸ σκοπὸ νὰ σκεπᾶσῃ με τὶς δάφνες τῆς νίκης ὅλες τὶς συχαμερές συκοφαντίες πὺ ἔρριξαν ἀπάνω του ἡ αἰγούσα Ἑλένη καὶ ὁ κύκλος της.

Ἀπὸ ἀναβολὴ σὲ ἀναβολὴ ἔφτανε ἡ ἀνοιξη τοῦ 962. Δὲ σήκωνε πιά ἄλλο. Ἐπρεπε ν' ἀποφασιστῇ τὸ νὰ ἢ τὸ ὅχι. Ὑστερα ἀπὸ λίγο θὰ φουσοῦσαν οἱ βορειοδυτικοὶ ἀνεμοὶ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν κι' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, γιατί τὸ πέλαιος ἐκεῖ κάτω εἶναι πολυτάραχο καὶ μόνο αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ξεκινώντας κανεὶς γιὰ τὴν Κρήτη θὰ φτάσῃ νῆρυορα καὶ δίχως βλάβη. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Μάη ὁ Βρίγγας ἀποφάσισε νὰ καλέσῃ τὴ σύγκλητο γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐπίσημα τὴ γνώμη της καὶ τὴν ἔγκρισή της. Δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ ἀπάνω του ὅλη τὴν εὐθύνη.

Καὶ ξαφνικὰ ἔλαβε τὴν περγαμηνὴ πὺ ξέρομε. Ἄν τὰ ὅσα τοῦ μνηοῦσε ὁ μυστικός αὐτὸς φίλος ἦσαν ἀληθινὰ, τότε ποιά ἐμπιστοσύνη ἔπρεπε νάχη στοὺς Φωκᾶδες;

Ἡ τύχη λοιπὸν τῆς ἐκστρατείας κρεμάστηκε ἀπὸ τοὺς τρεῖς φίλους μας, χωρὶς ὅτε οἱ ἴδιοι νὰ τὸ ξέρουν ἀπὸ τὶς πληροφορίες δηλαδὴ πὺ θὰ πῆγαιναν στὸ Βρίγγα σχετικά με τὴν κίνηση γύρω ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Πετρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ὅταν ὁ Δημήτρης Γρηγοράς ἔφτασε στὸ ἀρχοντικό τοῦ Νικηφόρου ὁ Γρηγόρης δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη.

Χτύπησε λοιπὸν τὸ κοράκι. Τὸ μικρὸ πανωφόρι ἀνοίξε ἀμέσως καὶ πρόβαλε τὸ κεφάλι τοῦ θυρωροῦ. Ἦταν ἕνας δούλος λιγομίλητος, στριμμένος καὶ καχύποπτος σάν ἄλεπο. Ὡς τόσο γιὰ τὸ Δημήτρη πὺ συχνὰ τὸν φιλοδωροῦσε δὲν ἔφερνε πολλές δυσκολίες.

— Καλὸς τ' ἀρχοντόπουλο, τοῦ εἶπε ἀφοῦ μισόκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ ἀχνὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τὴ φυσιογνωμία τοῦ ξένου. Ὁ φίλος σου δὲν εἶναι δῶ.

— Ποῦ πάει; Δὲν ξέρεις πὺ πάει; .
— Καὶ τί εἶμαι γώ, ἀρχοντόπουλό

Ἐνα παιδί κρατοῦν ἀπὸ τὸ χέρι

Παθη ἀνδροῶν τε θεῶν τε

Μετά τὸν διαβρο τῶν Τιτάνων ἔμειναν κύριοι
τοῦ Ὀλύμπου οὗ Ζεύς μετὰ συμμάχους θεοῦ,
τὸν Πλούτωνα καὶ τὸν Ποσειδάωνα, τὴν Ἥρα,
τὴν Ἀθήνη καὶ τὴν Ἑστία. Ἡ κορυφή τοῦ
Ὀλύμπου ἔμενε ἄδυστος καὶ ἀνεπτάσθη
καὶ τὸν διαβρο καὶ τὸν ὄλετο τὴν
θεοὶς φαντασίαν. ἄλλοι, ὅμως, τὸν οὐρανὸν
ἐπὶ τὴν γῆν, ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν
ἐκείνην ἐπὶ τὴν ἑστέραν, ἀπὸ τῆς κορυφῆς
τοῦ Ὀλύμπου τὸν θεὸν στήν Οὐκομένην
ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου τὸν
ἐπὶ τὴν γῆν τὸν ἀσπερσιζομένον οὐρανόν.

[illegible][illegible]

1. The first part of the document is a list of names and titles, including "The Hon. Mr. Justice" and "The Hon. Mr. Justice".

μου, για να μου δώσουν λόγο; "Ανοιξε την πόρτα, Κουσαχελίη, κλείσε την πόρτα... Τιποτ' άλλο.

— Πόση ώρα είναι που ξουγε:

— Μμ... ούτε αυτό δεν το ξέρω
κατάλαβε και να με πήρε ο ύπνος
το άκουσα.

— Βγήκε με ἄλογο ἢ πεζός;

Ὁ δοῦλος κοίταξε μιὰ στιγμή πίσω
του κι' ὅστερα ἀπάντησε μὲ σιγαλή
φωνή:

Ἔχω διαταγή νά μήν ἀνοίξω σέ κανένα οὔτε τήν πόρτα οὔτε τὸ στόμα μου.

Και χωρίς να προστέση πιά τίποτ' άλλο έκλεισε τὸ πανωπόρι.
Ὁ Δημήτρης κάθισε ἐκεῖ σ' ἓνα πα-

[illegible]

Μήπως, Αλκιός και Ραδαμανθός,
κρίται του "Αδρα"

[illegible][illegible]

Ζούλ, με την απόφαση να προμείνουν Πιστοποιητικά βιτερά από λίγο άνοι-
σαν, μέσα στη νυχτερινή σιγή, α-
παραίτητα άδελφους και στη γωνία του
δρόμου φάνηκαν, όχι ένας, αλλά δυο κα-
βαλλάρηδες να πλησιάζουν τρέχον-
τας.

Ὁ Δημήτριος τοὺς γνώρισε ἀπὸ τῆς κορμιοστασίᾳ τους.

Ἦσαν ὁ Γρηγόρης καὶ ὁ Μιχαήλ
 Στὴ σελιὴ βρεθῆκαν λοιπὰ τὰ

— Δὲ μ' ἄφησαν νὰ περάσω ἀπὸ τὴ
Χαλκῇ, εἶπε ὁ Γρηγόρης... Τί συμ-

βαίνει για τ' όνομα του Θεού, ξέρεις:

τοὺς, καὶ δημιουργοὺς μετὰ τὴν διαδοχικὴν δια-
δοχὴν τῶν τῶν φυσικῆς τάξε. Ἰσχυὰ ἐπίσης τοῦ
Δία καὶ τῆς Ἑκάτης εἶναι ἡ Ἑνοσίχθων, ἡ Ἄλφει,
ἡ Εἰρήνη, στοιχεῖα τῆς φύσεως τάξεως τοῦ κό-
σμου, καὶ οἱ Μοῖραι, οἱς ὅπως οὐ Ζεὺς ἐπι-
τίμει τὴν διανομήν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κα-
κῶν τῆς ζωῆς. Ὡς τρίτη γυναικία τοῦ Δία εἶναι
ἡ Τιταρίδα Μινυμομένη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὕλην
ἔθηκαν οἱ ἄνθρωποι Μοῦσες, οἱ προπάτορες τῶν
Γραικῶν καὶ τῶν Τεχνῶν. Ἀπὸ τῆς

του με τη Δημητριάδα, από την οποία γεννή-
σε η πάγκλη Περασφόρη, είναι η Αλληγορι-
κή παράσταση της γονιμοποίησης της γης του
γίνεται με την βροχή και τη θερμότητα, ιδιότη-
τες κα' αυτές του Ουδανίου Θεού. Βλίσματα
λοιπόν πώς οι διάφορες αυτές εκδόσεις έχουν
ένα μοναδικό σκοπό: Νά προικίσουν τον κυ-
ριαρχό Θεό με τις απαραίτητες ιδιότητες
πρώτης του Θεοστασίας. Τέλος οι απειρίριθμοι
γάμοι του με τις Νύμφες και τις θνητές βασι-
λίσσες της

[illegible]

Ki' drupo
η δαυνη.
η υπερο
χος η γε
νωση
του
δ σπου
δα
το
καθελ
η θεο
λογος.

Επειδη δεχθησαν και οι μαθηται της θειας ωφειλεως και φανεραρχης ισχυος πανω στη
γειη πληθυνοντες τα ελπιοντα υμιν οτι
παντα πραγματα του τα καταδικασε η ουανο
στην του δια. Γι' αυτω και ουν γεννηθηκε ο

КОЗНАХ | РЕПЕЛОУ

— Μὴν ἀνησυχῆτε, ὅλα πᾶν καλὰ.

Και με δύο λόγια, εκεί ἐπὶ τόπου.
ὁ Δημήτρης τοὺς πληροφορίες γιὰ τὰ
καθέκαστα... Πῶς κυτύνει ὁ αὐ-
τοκράτορας, πῶς σώθηκε κλπ.

— Είμαστε πολύ τυχεροί, είτε ο Γρηγόρης

Πολύ τυχεροί, παραδέχτηκε κι' ο
Μυγιάν. Κι' αν δεν ήμουν ετο-
υμμένος να γυρίσω άμέσως στο
στρώτολό μου, θα είχα.

...Μὴ βαλῆσαι, δὲ, πέλασσα, τὸν
ἐκείν. ὁ Διμήτριος. Ἐο σπουδαίον
δὲ, τὸ εἶπα ἀκούειν.

Κ.· άλλο λόγον:

(Ἀκολουθεῖ)

1) Ο Κ. Ε. Ν. κ. 'Αλεξ. Κανέ
ελαύνοντα τμήματα Ταγμάτων
μήν Μαλακάσας 2) Ο Κ. Ε.
ομιλών προς τους Φαλαγγίτας
λακάσας. (Ο λόγος έδιημοσιεύ-
χος). 3) Φαλαγγίτισσαι και
Αιγύπτου. 4) Φαλαγγίταις Ε.
φόροι του 8ου λόχου Φαλλάρων
τριάς του λόχου θηλέων κατά
'Ηρώου των πεσόντων αερο-
τισσών Λαρίσης πρό του Κ. Ε.
κάλων κατά μίαν έκδρομή.

Ο ΜΑΣ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Κανελλόπουλος χαιρετών τὰ παρὶς
 ἔργασίας κατὰ τὴν ἐκδρο-
 μὴν. κ. Ἀλεξ. Κανελλόπουλος
 κατὰ τὴν ἐκδρομὴν τῆς Μα-
 ρίας εἰς τὸ προηγούμενον τεύ-
 χος. 1) Καπὼνιοι Ε. Ο. Ν. 2) Τάντας
 3) Ν. Πολυγύρου 4) Βαθμο-
 ν. Λαγκαδά μετὰ τῆς διοικη-
 τῆς τελετῆς τῆς στέψεως τοῦ
 5) Παρέλασις Φαλαγγι-
 6) Ν. 7) Φαλαγγίτιοι Τρικ-
 τῶν εἰς τὴν Καλαμπάκην.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χειρίς οικογένεια

(Συνέχεια
εκ του προηγούμενου)

— «Εκείνο που μ' ε-
δοήθησε περισσότερο
να σ' ξαναβρώ, μου
είπε, ήταν ή περιγρα-
φή των φορματών
που φορούσεις όταν σ'

έκλειαν. Μιά σκούφια νταντέλλινα, ένα που-
καμισόκι από μπατίστα με δαντέλλες, ένα
φουστανάκι από άσπρη φανέλλα, μαλλινές
κολότσες, πλεκτά παπουτσάκια κι' επανωφόρι
από άσπρο καζίμιρ με κεντήματα. Βασίζο-
μουν πολύ και στη μάσκα θ. Δ. (φράνσου Δρι-
σκολλ, που ήταν τοίμαό σου). Αλλά ή μά-
σκα αυτή έλειπε από τα ρούχα σου. Την είχε
κόψει ή γυναίκα σου σ' έκλειψε, γιά να μη
μπορέσουμε ποτέ να σ' ξαναβρούμε. Έπε-
ρε να παρουσιάσω και το βαπτιστικό σου, που
τό ήπρω τότε από την ένορία μας και που
μού φαίνεται πώς το έχω ακόμα.

Και με προθυμία δαυνήθιστη γι' αυτόν, ο
πατέρας μου έλασε σ' ένα συρτάρι και σέ
λίγο μου έδωσε ένα μεγάλο χαρτί, γεμάτο
σφραγίδες.

— «Επιτρέψτε να μωδ το μεταφράσω ο
Ματίας; ρώτησα με μία τελευταία προσπά-
θεια.

— Εύχαριστώ.

— «Απ' αυτή τη μετάφραση, πού ο Ματίας
την έκανε όπως μπόρεσε, έβγαίνει ότι γενή-
θηκε κάποια Πέμπτη, 2 Αυγούστου, κι' ότι
ήμουν γιός του Πάτρις Δρισκολλ και της
γυναίκας του Μάργκαρετ Γκράντζ.

Τί άλλο να ρυθώσε;
— Ο Ματίας όμως δεν έφάνηκε ικανοποι-
μένος και το βράδυ, όταν κλεισθήκαμε σ' α-
μάξι μας, έσκαψε πάλι σ' αὐτό μου, όπως έ-
κανε όταν είχε να μωδ έμπιστευτή κανένα
μυστικό, και μωδ είπε:

— Καλά δλ' αυτό; δεν μάς εξηγήσθ όμως
πως ο Πάτρις Δρισκολλ, ένας γυρολόγος, και
ή Μάργκαρετ Γκράντζ, ή γυναίκα του, ήταν
σφραγισμένοι μεταξύ τους με φάρμα, να πω-
τούς υπνωτιστικές σκούφες κι' έπαιζαν με
μια κούβλα. Οι γυρολόγοι δεν είναι ποτέ
ταπεινοί.

— Μα Ισα-Ισα, επειδή οι γονείς μου έμ-
πορεύονται απ' όλα, αυτά τα ρούχα μπορεί να
τους έτοιμωσαν λιγότερο.

— Ο Ματίας κούνησε το κεφάλι του σφρι-
ζοντας, και πάλι μου είπε στο αὐτί:

— Θέλεις να σου πω κάτι τι, πού δεν μπο-
ράι να μωδ βγθ απ' το κεφάλι; Δεν είσαι παι-
δι του μίστερ Δρισκολλ; είσαι μόνο ένα παι-
δι πού ο μίστερ Δρισκολλ το έκλεψε!

— Έκαμα να το απαντήσω, αλλά ο Ματίας
είχε ανέθ κιάλα στο κρεβάτι του.

— Ιωω, στη θεία του Ματία, τέτοια θα
επιτηδεύουν κι' έγω. Αλλά στη θεία μου,
τοση έλπίδα μου ήταν ότι κινούνα, ή
πρόκειται, βλεπείτε, για τον πατέρα μου, πο-
γιά τον Ματία ήταν απλώς κάποιος μίστερ
Δρισκολλ. Γι' αυτό, όταν ή γυναίκα μου έβγα-
νε σκούφια απ' τις σκούφες για το Ματία,
έβγαζε ή γυναίκα και την κούβλα.

Το Ματίας ο μίστερ Δρισκολλ το ήσαν
ένος κι', εν τούτοις ή γυναίκα.

— Έγω δαυνηθίνας, χρυσόδοσα σ'όν πατέρα
μου πού είχα.

— Αλήθεια, στην ιστορία αυτή υπήρχαν πολ-
λά πράγματα ανεξήγητα: αλλά δεν είχα την
ελευθερία να τα εξηγώ σ'όν Ματία.

— Η αμφιβολία σ'όν Ματία ήταν συγχωρη-
μένη. Αλλά σε μια άτακτη στιγμή.

Και κάθε φορά πού ο Ματίας ήθελε να
μού έκφραση τις αμφιβολίες του, έγω είχα
χρεια ή του επιτάλως σιωπής.

Κι' έτσι προσπαθούσα να κάνω, 'Ο Μα-
τίας όμως είχε αγνώριστο κεφάλι και δεν κα-
τόρθωνα πάντα να νική την έπιμονή του.

Κτύπα με αν θέλεις, μωδ έλεγε, δλ' ή
απάντη.

Και τότε ήμουν όποχρωμένος ν' ακούω τις
ερωτήσεις του:

— Γιατί ο Άλλεν, ο Νέβ, ή Άννα κι' ή Κάι
τη είχαν τόσο ξανά μαλλιά, ενώ τα δικά
μου δεν ήταν έτσι;

Γιατί όλα, σ'όν σ'όν το Δρισκολλ, έπρε-
πε

από τη μικρή Κάιτη, πού δεν ήξερε τί έκανε,
μού έδειχναν τόσο άποτροφη, σά νάμουν
σκυλος φωριασμένος;

Πώς ανήρωτοι πού δεν ήταν πλούσιοι, έν-
ταν τα παιδιά τους με νταντέλλες;.

Σ' δλ' αυτά τα πώς και γιατί δεν είχα
παρά μία άπάντη, που κι' αυτή δεν ήταν
ταρά έρωτησι κι' άπορία:

— Γιατί ή οικογένεια Δρισκολλ θα με ζη-
τούσε, αν δεν ήμουν παιδι της; Γιατί σάδι-
νε χρήματα σ'όν Μπαρμπερ και σ'όν δικηγό-
ρο;

— Αὐτό ο Ματίας άπαντούσε πώς δεν
ήξερε ν' άπάντησθ; δεν όποχρωσε όμως.

— Επειδή δεν μπορώ ν' άπαντήσω σέ μία
έρωτησή σου, μωδ έλεγε, δεν σημαίνει πώς
έχω άδικο σ' όλες τις άλλες που σου κάνω
έγω, χωρίς κι' έου να μωδ άπαντθ σέ καμ-
μιά! Άλλος στη θεία μου θα εύρισκε γιατί
ο Μίστερ Δρισκολλ σέ ζήτησε και γιά πού
σκοπό έώδεξε και χρήματα. Έγω δεν το βρί-
σκω, γιατί δεν είμαι καθόλου έξυπνος και δεν
ξέρω τί μωδ γίνεται.

— Μην το λές αυτό! Είσαι πολύ έξυπνος
μάλιστα.

— Άν ήμουν, θα σου εξηγούσα άμέσως
αὐτό πού δεν μπορώ να το εξηγήσω, μα πού
το αισθάνομαι. Όχι, δεν είσαι παιδι του Πά-
τρις Δρισκολλ, δεν είσαι, δεν μπορεί να εί-
σαι! Αυτό βέβαια θ' άποδειχθ άργότερα
μόνο πού με την έπιμονή σου, να μη θέλεις
ν' άνοιξης τα μάτια σου, κάνεις ν' άργή αὐ-
τή ή στιγμή.

— Μα τί θέλεις λοιπόν να κάνω;

— Θέλω να γυρίσουμε σ'ή Γαλλία.

— Άδύνατο!

— Γιατί το καθήκον σέ κρατεί κοντά σ'ήν
οικογένειά σου, έ; Μ' αν ή οικογένεια αυτή
δεν είναι δική σου, τότε τί σέ κρατεί;

Αὐτές οι συζητήσεις ένα μόνο άποτέλεσμα
είχαν: να με κάνουν πού δυστυχισμένο απ'
δσο σταθήκα ποτέ!

Τί φοβερό πράγμα ή αμφιβολία!

Ένώ δεν ήθελα ν' αμφιβάλλω, αμφέβαλλα.

Συλλογίζομαι σ' αμφέβαλλα.

— Ο πατέρας εκείνος ήταν πατέρας μου;
'Η μητέρα εκείνη ήταν μητέρα μου; 'Η οικο-
γένεια εκείνη ήταν δική μου;

Μούκανε έφικη να το συλλογιέμαι! αλλά
ήμουν λιγότερο δυστυχισμένος, λιγότερο βα-
σανισμένος, τότε πού ήμουν μόνος!

Ποιος θα μωδ έλεγε όταν έκλαιγα πικρα
γιατί δεν είχα οικογένεια, πώς μία μέρα θα-
κλαιγα πικρότερα γιατί είχα.

— Απ' όπ'όθεν έρχοταν το φάος; Ποιος θα μ'
έφώτιζε; Πώς θα μάθαινα ποτέ την αλήθεια;
Πρόβλημα άλυτο! Μού φαίνόταν πώς θα
κτυπούσα άνώφελα και γιά πάντα, μέσ' στο
μαύρο σκοτάδι, το κεφάλι μου σ' ένα τοίχο
πού δεν είχε διέξοδο!

Και όμως έπρεπε να τραγουδώ, να παίζω
κάρτες με την άρπα μου, να γλώ κανονικά
γριμάτσες, ενώ ή καρδιά μου ήταν τόσο βα-
θεία λυπημένη.

Οι Κυριακές ήταν οι καλύτερες μου μέρες,
γιατί τις Κυριακές δεν παίζον μουσική
στοίς δρόμους του Λουβίνου κι' ήμουν έλευ-
θερος ν' άζηλωμαι σ'ή λύπη μου, περπατών-
τας με το Ματία και γιά πάντα, μέσ' στο
μαύρο σκοτάδι.

Πόσο λίγο έμοιαζε τότε με τον Ρεμύ, ο
πώς ήταν λίγους μήνες πρωτότερος!

Μία Κυριακή, ενώ έτοιμαζόμουν να βγώ με
το Ματία, ο πατέρας μου με κράτησε στο
σπίτι, λέγοντας πώς με χρειαζόταν εκείνο το
πρωί, κι' έστειλε το Ματία να πειραχθ
μουσικός του. 'Ο παπίος δεν είχε κατέβη ή
μητέρα μου ήλμ βγ με τα κορτάκια: τ' όχο-
ρια γυρίσαν σ'όν δρόμους: όποτε στο σπίτι
δεν ήμαστε παρά ο πατέρας μου κι' έγω.

Μείνουμε μόνοι καμιά ώρα, όταν κάποιος
έκτύπησε την πόρτα. 'Ο πατέρας μου πήγε ν'
άνοιξη και γι' αυτό σ'όνος μένος σ'όν ένα κυ-
ριο, πού δεν έμπαζε κούβλα με τις φάρμα-
ες διχόματι αυτών. Αυτός ήταν καθάριο
έκινσ πού λένε σ'ήν Άγγλική επένδυση,
ή ηραστή κ' όρος άπλητος, νη γίμνος κορμιά και
με φαινομενικά τερματισμό, πού είχε κάτι το
κορμιάρο σ'όνος καμιά πεινιπταρία
χρυσών. Α εκείνο πού μωδ έκαμε τη μεγα-
λύτερη έντιμωσή, ήταν το χιτάκιό του πού,
με την κούβλα πούν δού χ'όλων, έσκίπαζε
άλλα τα δ'όντα μεγάλα, κάτσαπρα και
μυτερα σ'όν το σκυλό. 'Ηταν το χαρακτη-
ριστικό του! και, κοιτάζοντας τον, άπορού-
σες αν τέλειωνε έτσι τα χείλη του ένα χαμό-
γελο ή μάλλον μία επιθυμία να δαγκώσθ.

Μιλώντας όλοια με τον πατέρα μου άγ-
γλικά, γι' αυτό κάθε τόσο τα μάτια σ'όν μένα.
Κι' άμα άπάντησε τα δικά μου, έπαιε ά-
μέσως να με κοιτάθ.

Σέ λίγο άφηνε τ' άγγλικά κι' άρχισε τα
γαλλικά πού τα μιλούσε μ' έλέωλα και σ'όν-
δοι χωρίς έλικη προφορά.

Αὐτό είναι το πού μου λένε: ρώτησε
τον πατέρα μου διγνυστά με με το δάκτυ-
λο δ'όνος, κατά σ'όνος τ'όνος.

Απάντησε λοιπόν, μου είπε ο πατέρας

μου.

— Είσαι καλά, παιδι μου; με ρώτησε ο
εξέντελμαν.

— Μάλιστα, κύριε.

— Δεν άρρώστησες ποτέ;

— Μία φορά, από πνευμονία.

— Ά, α! Και πώς την έπαθες;

— Είχα κοιμηθ νύχτα σ'όν χιόνι, μ' ένα
κρύο φέβρη. 'Ο κύριος μου, πού ήταν μαζί
με έλασσε και τ'όνος. Έγω άρπαξα αὐ-
τή την πνευμονία.

— Είσαι καιρός;

— Τρία χρόνια.

— Κι' από τότε δεν ξαναάρρώστησες;

— Όχι.

— Δεν αισθάνοσαι κόπωση, εξάντλησι, ή
δράστι της νύχτα;

— Όχι, ποτέ. Άμα περπατώ πολύ, κου-
ράζομαι, μα σ'όν άρρωσταίω.

— Κι' όποφείρες εύκολα τόν κόπο;

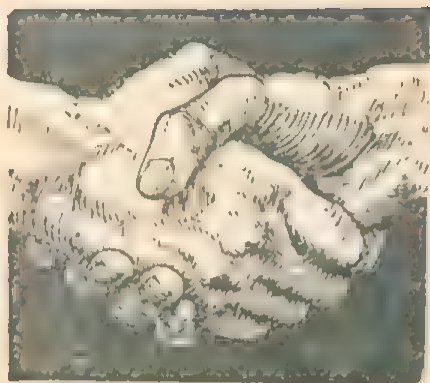
— Είναι άντικη.

Σηκώθηκ' τότε, ήλθε κοντά μου, μωδ έ-
παισε το σ'όνος, έβαλε το χέρι του σ'ήν
καρδιά μου και τέλος άκούησε το κεφάλι
του σ'ήν ράχη μου και σ'όν σ'όνος μου, λέ-
γοντάς μου ν' άναπνέσω βαθεία. Μωδ είπα
άκούμα και να βάλω.

(Άκολουθεί)

— ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ —

1171

Νέο κορίτσι
'Αγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ένα λουλούδι ανοίγει κάτω από τη φωτοβόλο και θερμογόνο του ήλιου επίδρασι τα πέταλά του, δυναμώνει και καρποφορεί. Ένα παιδί μεγαλώνει κάτω από την πολυποίκιλη φροντίδα του καλού πατέρα και εξελίσσεται σε άνθρωπο. Ένας λαός εμπνέεται και καθοδηγείται, δημιουργεί και βρίσκει τον ιστορικό του δρόμο κάτω από την πολυποίκιλη στοργή κι' αγάπη του κατάλληλου 'Αρχηγού. Ένός 'Αρχηγού που δεν κάνει διακρίσεις, που δεν κοιτάζει τάξεις, δεν θεραπεύει ιδιωτικά συμφέροντα παρά ανοίγει τα χέρια του και σε μία πελώρια αγκαλιά κλείνει με πολλή θέρμη όλα τα παιδιά του λαού του βοηθώντας το καθένα, παρηγορώντας το και σφυρηλατώντας το κοντά σ' άλλα σαν κρίκο στη γερή του συνόλου αλυσίδα.

Όμως αν ο δικός μας 'Αρχηγός μας αγάπησε και μας αγκάλιασε όλους και όλες χωρίς εξαίρεσι, ξέρουμε πώς έδειξε μία ιδιαίτερη συμπάθεια — έστω μία κάποια προτίμησι — στον εργατικό της 'Ελλάδος κόσμο. Μήπως δεν είχε και το λόγο του μ' αυτό το κάπως εξαιρετικό ενδιαφέρον; Ο 'Αρχηγός έχει πάντα το λόγο και τη δικαιολογία του σε κάθε πράξι του και την πιο μικρή, όσο και να μην το παίρνουμε εμείς είδησι. Έχει το ένστιχτο για κείνο που πρέπει και δεν πρέπει σε κάθε περίστασι και σε κάθε ανάγκη.

Όπως ένας πατέρας με την ψυχή αιώνια αγρυπνη και το πνεύμα πάντα ξύπνιο βρίσκει το δρόμο που ταιριάζει στο παιδί του την αθησι και την εξέλιξι, έτσι κι' Εκείνος με το συμπύκνωμα της πατρικής του φροντίδας για όλους μας βρήκε και βρί-

σκει το δρόμο για το καλό μας.

Και η αγάπη του αυτή προς τον εργαζόμενο κόσμο και η ιδιαίτερή του συμπάθεια γεννήθηκε στην αρχή, γιατί ο κόσμος αυτός ήτανε παραπεταμένος και παραγκωνισμένος. Το συναισθημά του γέννησε αυτή την προτίμησι. Μά έπειτα το σοφό μυαλό του ήξερε πως μία χώρα, ένα Έθνος, ένας λαός έχει τη βάση του και το θεμέλιο του πάνω σ' εκείνα τα μέλη του που εργάζονται όπου δήποτε έχουν ταχθῇ, στην πιο άπλη ή στην πιο πολυποίκιλη εργασία. Με τη γνώσι αυτή αγκάλιασε τον εργαζόμενο, του έδωσε το χέρι, τον ανέβασε εκεί που πρέπει, τον λαμπικάρισε από όλα τα ανάξια με όλα τα σοφά νομοθετήματα και τις τόσον σκόπιμες διατάξεις. Μ' αυτή του την πράξι αποκατάστησε και τις σχέσεις μεταξύ πατέρα και

«Έπάνω εις τον εργατικόν κόσμον της 'Ελλάδος έστήριξα τας ελπίδας μου να αναμορφώσωμεν την 'Ελλάδα!»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από τον λόγο της Μαλακάσας)

παιδιών, μεταξύ 'Αρχηγού και ακολουθίας.

Με συγκίνησι παρακολουθοῦμε τώρα και τέσσερα χρόνια την προσπάθειά του πάνω σ' αυτό το επίπεδο. Από το ελάχιστο ως το πιο μεγάλο. Τώρα τελευταία πόσα και πόσα δεν έκανε! Συντάξεις, επιδόματα σε αρρώστους, δωρεές κρατικές. Θά διαβάσατε στις εφημερίδες, ή θά ακούσατε στο ραδιόφωνο και την τελευταία του προσφορά για τη λεία του εργαζομένου κοριτσιού. Δύο εκατομμύρια δραχμές! Και τώρα μάλιστα σε μία εποχή που όλα τα κράτη μεταχειρίζονται τα κεφάλαιά τους σε έξοπλισμούς και προετοιμασίες.

Τις προάλλες, ακούραστος όπως είναι πάντα, δεν βαρέθηκε να βρεθῇ ανάμεσά μας στην έκδρομή που κάναμε στη Μαλακάσα. Μας πλησίασε όπως πάντα χαρούμενος και πατρικός, μας μίλησε, μας αναφώρωσε!

Μας είπε λόγια, που δεν ακούσαμε ποτέ μας πριν, γιατί κανείς δεν ήλθε ποτέ ανάμεσά μας, κανείς δεν φάνηκε ξαφνικά στην έκδρομή μας, να τον ακούσουμε τόσο κοντά μας σαν φίλο μας και σαν πατέρα μας, χωρίς επισημότητες, έτσι καρδιακά, όχι σε επίσημες αίθουσες και σε σοβαρές τελετές, αλλά κάτω από τον ελληνικό ουρανό και μέσα στο ελληνικό τοπίο, ένα κομμάτι της δικής μας ψυχής και της δικής μας λαχτάρας.

Και όπως οι ζωφόρες του ήλιου άχτίνες έφταναν ως την τελευταία ίνα του κορμιού μας, έτσι και τα θερμά του λόγια καταστάλαξαν στής ψυχής μας τα βάθη. 'Η Μαλακάσα εκείνη τη μέρα μας φάνηκε μ' ένα νέο φως και με μία άσύγκριτη ομορφιά ντυμένη.

Η χαρά μας κι' η εδτυχία μας άποκορυφώθηκε όταν μας κάλεσε σε συνεργασία για την αναμόρφωσι του ελληνικού λαού. Σε μας, λέγει, έστήριξε τας ελπίδας του να αναμορφώσωμεν την 'Ελλάδα. Υπάρχει για μας πιο μεγάλη τιμή να συντελέσουμε μικρές και μεγάλες, όλες έξ έσου, όλες χωρίς διαφορά στη μεγάλη τελετή αυτή;

Ξέρουμε πως σήμερα, που είμαστε ακόμη μικρές και νέες προετοιμαζόμαστε για τη μεγάλη μας αποστολή, μά φκιάνοντας πρώτα από όλα γερό το κορμί μας και δυνατό τον χαρακτήρα μας, στερεώνοντας μέσα στην καρδιά μας το βωμό των έθνικων μας αξιών και καλλιεργώντας μέσα στην ψυχή μας την άσειστη πίστη για τη λαμπρή 'Ιδέα του ελληνικού πολιτισμού που μας άνάσθησε 'Εκείνος.

Όταν μεγαλώσουμε, γυναίκες άρτιες σωματικά, πνευματικά και ψυχικά, τότε θ' άρχίσουμε και μεϊς να βάζουμε τα ψηφίδια μας στο μεγάλο μωσαϊκό, στο άθάνατο έθνικό ταμπλώ, όπως μας το περιγράφει ο 'Οδηγητής μας κι' όπως μας κάνει μαζί του να το όνειρευόμαστε. Τότε θάρρη και ή σειρά μας σαν αδελφές, σύζυγοι και μητέρες να αποδείξουμε πως ή φροντίδα του έφερε καρπούς και ο ήλιος της στοργής του τοῦς ώρίμασε μέσα στη δική μας ψυχή για της 'Ελλάδος μας το όραίο Μέλλον.

Σ. Καραϊσκάκη

Τὴν Συνομιλοῦμεν

Γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ παιδιοῦ.

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΡΑ ΦΥΤΑ

Τώρα πού τὸ παιδί γυρίζει στὴν ἐξοχή εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ θέμα αὐτό.

Τὸ παιδί συνηθίζει νὰ πιάνη κάθε εἶδους λουλούδι καὶ κάθε εἶδους καρπὸ ὅταν εἶναι ἐλεύθερο μέσα στὴ φύσι. Μήπως καὶ μεῖς δὲν κάνουμε τὸ ἴδιο; Κουβαλοῦμε ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ μάτσα ἀπὸ ἀνθισμένα κλαδιά. Καὶ μεῖς παιδιά βάλαμε ἴσως στὸ στόμα κάποιον κόκκινον φρούτο, πού ἔμοιαζε μὲ κεράσι, ἢ ἕνα κοτσανάκι πού ἤτανε γλυκό.

Ὅμως πολλές φορές τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἀσχημα, κάποτε καὶ καταστρεπτικά. Ἐξανθήματα στὰ χεῖλη, στὰ χέρια ἢ καὶ δηλητηριάσεις.

Ὅσο τὸ παιδί εἶναι μικρό, πρέπει νὰ τὸ παρακολουθοῦμε βῆμα πρὸς βῆμα, γιατί εἶναι πιδ κουτὸ κι' ἀπὸ

τὰ ζῶα, πού ἀπὸ ἐνστικτο δὲν τρῶνε τὰ φαρμακερά φυτά.

Ἀργότερα ὅς τοῦ ἀναλύσουμε πῶς πολλὰ φυτὰ περιέχουν δηλητήριο καὶ ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἀγνωστὰ φυτὰ καὶ καρπούς.

Ὁ κρόκος π.χ., τὰ κίτρινα ἐκείνα λουλούδια πού βγαίνουν σὲ ὑγρὸ χῶμα, στὸ κόψιμό τους ἀφήνουν σταγόνες γάλακτος πού εἶναι πολὺ δηλητηριώδεις. Ἀρκεῖ νάχη κανεὶς στὰ χέρια μιὰ μικρὴ πληγὴ γιὰ νὰ πάθῃ δηλητηρίασι.

Τὰ ἄγρια κρεμμύδια πού βγαίνουν στοὺς ἀγρούς εἶναι ἐπίσης τρομερὰ ἐπικίνδυνα κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα. Γενικά πρέπει αὐστηρὰ νὰ ἀπαγορεύεται στὸ παιδί νὰ κόβῃ κάτι στὶς ἐκδρομές, νὰ μὴ τρώγῃ στάχια, νὰ μὴ γλύφῃ κοτσάνια κι' ἄλλα παρόμοια.

Ἡ πρώτη βοήθεια σὲ τέτοιες δηλητηριάσεις εἶναι ἡ μὲ κάθε μέσο πρόσκλησι ἐμετοῦ δυνατό. Κατόπιν δίνουμε μιὰ διάλυσι τανίνης (4 γραμμάρια σὲ 200 γραμ. νεροῦ). Ἐνα κουτάλι φαγητοῦ κάθε 5 λεπτά. Καὶ προσκαλοῦμε ἀμέσως τὸ γιατρό.

Ἰσως στὸ σχολεῖο ἀποκτᾷ τὸ παιδί βοτανικὲς γνώσεις. Ὅμως αὐτὸ γίνεται ἀπὸ μιὰ ὀρισμένη ἡλικία.

Ἡ καλύτερα περίστασι εἶναι μιὰ κυριακάτικη ἐκδρομὴ ἢ ἡ καλοκαιριατικὴ διαμονὴ στὴν ἐξοχή, ὅπου μποροῦμε νὰ δειξοῦμε ἐπὶ τόπου στὸ παιδί τὸ εἶδος τοῦ φυτοῦ καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ κινδύνους.

Αὐτὸ βέβαια προϋποθέτει νάχουμε ἐμεῖς τίς γνώσεις αὐτές. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ ἦτανε ἀσχημὸ ἡ νεολαία μας ἀνάμεσα σὲ ἄλλες νὰ ἀποκτήσῃ κι' αὐτές. Καὶ οἱ γονεῖς νὰ προσπαθήσουν νὰ μάθουνε σχετικὰ χάριν τοῦ πιδ μεγάλου θησαυροῦ των, τοῦ παιδιοῦ των.

ΜΙΑ ΧΡΥΣΗ ΩΡΑ

Μέσα σὲ ὅλες μας τίς ἀσχολίες, ὅσο πολλές καὶ νῦναι, μέσα σ' ἑσὲς τίς φροντίδες τῆς καθημερινῆς ζωῆς ὅσο κουραστικές, μέσα στὶς πίκρες μας, ὅσο βαρετές καὶ ἂν μᾶς χτυποῦν, ἂς μὴ ἔχνοῦμε πῶς ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν μας, τῶν μικρῶν ἀδελφῶν μας, τῶν μικρῶν συναγωνιστῶν μας, δὲν εἶναι ἀκόμα ὥριμη γιὰ ὅλα αὐτά. Ὅτι χρειάζεται ἥλιο καὶ χαρὰ. Γι' αὐτὸ ὅς τοὺς δίνουμε κάθε μέρα μιὰ χαρούμενη ὥρα, μιὰ χρυσὴ ὥρα. Ἀς σφαλίζουμε βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά μας ὅτι μᾶς ἀπασχολεῖ κι' ὅς γίνουμε καὶ μεῖς παιδιά μὲ τὰ παιδιά μας.

Ἀς τὰ μαζέψουμε γύρω μας κι' ὅς τὰ ζιστάνομε μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῆς ἀγάπης μας. Ἀνοίγοντας ἕνα παιδικὸ βιβλίο ὅς διαβάσουμε, ὅς συζητήσουμε, ὅς χαροῦμε μαζί τους! Ἀς τὰ διδάσκουμε παίζοντας, γιὰτὶ ἔτσι μοδαίνει τὸ παιδί ἀθάστα καὶ χωρὶς στενοχώρια. Ἐτοί ἐπίσης δίνει τὸ παιδί χωρὶς κόπο καὶ παύσα-

γιὰς ἐρευνεῖς κατὰ τὸ τάδε ἢ τάδε σύστημα τίς προδιαθέσεις του, τίς ἀρετές τοῦ χαρακτήρος του καὶ τίς κλίσεις του. Μ' αὐτὰ τὰ δεδομένα μποροῦμε καλύτερα νὰ ξέρουμε τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑπόστασι τοῦ παιδιοῦ μας καὶ ἀνάλογα νὰ βοηθοῦμε στὴν ἐξέλιξί του γινικά. Μιὰ χρυσὴ ὥρα κάθε ἀπόγευμα θὰ μᾶς δώσῃ χρυσὰ ἀποτελέσματα. Θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἐκιάσουμε ἀνθρώπους!

ΚΑΛΑΘΑΚΙΑ ΓΕΜΑΤΑ ΟΡΕΞΙ

Τώρα πού οἱ ντομάτες ἀρχίζουν καὶ στολίζουν μὲ τὸ λαμπερὸ κόκκινόν τους χρῶμα τὰ μανάδικα καὶ ὀπωροπωλεῖα, δὲν θὰ εἶναι ἀσχημὸ νὰ σᾶς δώσουμε μιὰ νόστιμη ὁδηγία.

Τὸ πιδ λίγο ἀπὸ τὴ μισὴ ντομάτα κόψετε ἔτσι, πού νὰ ἀποτελεῖ ἕνα καλαθάκι, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα μας. Χρειάζεται βέβαια κάποια προσοχὴ στὸ κόψιμο. Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ντομάτας βγάζουμε μ' ἕνα ἀσημένιο μικρὸ κουτάλι. Τὰ καλαθάκια αὐτὰ τὰ γεμίζουμε μὲ μπιζέλια, σπαράγγια, αὐτὸ βραστό, κομμένη ἀντσούγια. Πάνω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ρίχνουμε λίγη μαγιονέζα ἢ βούτυρο χτυπημένο μὲ μαιντανὸ καὶ ἀνθο πολὺ ψιλοκομμένο.

Σ' ἕνα γιορτάσιμο τραπέζι ἀποτελοῦν αὐτὰ τὰ καλαθάκια ἕναν ὥραϊο καὶ ὀρεκτικὸ μεζέ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Ἡ ἀκρογιαλία εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας.

Ἡ ἀκρογιαλία εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας.

Ἡ ἀκρογιαλία εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας.

Ἡ ἀκρογιαλία εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας.

Ἡ ἀκρογιαλία εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας.

Ἡ ἀκρογιαλία εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας.

Ἡ ἀκρογιαλία εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀκρογιαλίας.

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΠΛΑΤΑΙΩΝ

Ο Στρατηγός των Αθηναίων Αριστίδης (μαρμαρινός άνδρας ερυθροχρόμης, εκ του γλυπτικού της Νισαπόλεως)

φίλοι, σπένδαν υπηρεσίαν εις τὸν πολιτισμόν.

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ

479 πρὸ Χριστοῦ.
Τὰ δεινὰ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος δὲν ἔχουν λήξει. Ὁ Ξέρξης, ἂν καὶ συντετριμμένος ἀπὸ τὴν νουσηλίαν τῆς Σαλαμίνας, δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο ν' ἀναθεωρήσῃ τὴς ἀποφάσεις του γιὰ τὴν κατὰκτησιν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἑλλάς, μὲ τὸν ὑπεράγον πολιτισμόν της, ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῶν Περσῶν γιὰ τὴν κοσμοκρατορίαν. Φεύγοντας λοιπὸν ὁ Ξέρξης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀφί-
νει τὸν στρατὸν τοῦ Μαροδόνη μὲ 300.000 στρατὸν γιὰ νὰ ἐπιτελῇ τὴν ὑποταγὴν τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Μαροδόνης ἐγγράμμιζε στὴν Θεσσαλίαν κατὰ τὴν πορείαν τὴν Ἀττικὴν, κατέστρεψε τὰς Ἀθήνας καὶ ἔπειτα συνέχισε τὴν πορείαν τοῦ πρὸς τὴν Βοιωτίαν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν, ὁ ὁποῖος διε-
τάλλει ὅπῃ τὴν διοίκησιν τῶν στρατηγῶν Ἀριστίδου καὶ Παυσανίου.

Ὁ Μαροδόνης εἶχεν ἤδη ἐπιχειρήσει νὰ καθυποτάξῃ τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ δόλου, ἀποσπών-
τας τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὴν συμμαχίαν τῶν ἱπποκρίτων Ἑλληνικῶν πόλεων. Γιὰ τὸ σκοπὸν αὐτὸ τοὺς πρότεινε συμμαχίαν, ἐποχόμενος ὅτι αὐτοὺς ἀνικοδόμοι τῆς καταστραμμένης πό-
λεως τῶν.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ τοῦ Μαροδόνη ἀπέτυχε. Στὴν ἐκστράτειαν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὸν Ἀθηναῖον ἄν-
τικρατοῦρα μὲ κατὰ τὸν πρὸς τὴν Περσικὴν κυριαρχίαν Περσὶ τὰς καταστραφέντων, οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν πρὸ πάντων Ἕλληνες. Τί

θα ἔκαναν τὰ πλοῦτῃ ποὺ τοὺς ἀνέμελλαν. οἱ Ἕλληνες ἂν θὰ ἔ-
πρεπε ν' ἀπαλλοτριώσουν γι' αὐ-
τὰ τὴν ἐλευθερίαν τους, καὶ μαζὶ
μ' αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλ-
λάδος.

Τὰ περσικὰ στρατεύματα ἐ-
σπλῆθον στὴν Βοιωτίαν, ἐστρατο-
πέδευον στὴν ἀριστερὰ ὁδὸν
τοῦ Ἰσθμοῦ ποταμοῦ, κοντὰ εἰς
Πλαταίαν.

Οἱ Πλαταιεῖς ἦσαν μίᾳ ἀπὸ τὴς
ἀρχαιότερες πόλεις τῆς Ἑλλά-
δος πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῶν
Θησῶν, κατὰ τὴν πορείαν τοῦ Ἀ-
σπικοῦ ποταμοῦ, στὰ σύνορα Ἀτ-
τικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ ἐπὶ τὴν
ἐκστράτειαν τοῦ Κίραξ. Ὁ μῦθος ἀνέφερε πὺς τὸ δνομά
της τοῦ Φερίου στὴν κόρη τοῦ Ἀ-
σπικοῦ ποταμοῦ. Τὸ 479 π. Χ. οἱ
Πλαταιεῖς πῆραν μέρος στὸν κα-
τὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον καὶ ἠγού-
νησαν στὸν Μαραθῶνα καὶ
τὴν Σαλαμίνα. Τὰ στρατεύματα
τοῦ Ξέρου μετὰ τὴν ἡττάν των
στὴν Σαλαμίνα ἐκστράτευσαν τὴν
πόλιν. Περὶ τὰ ἐξήκω τῆς ἐ-
στρατοπέδευσης οἱ Πλαταιεῖς.

Τὰ στρατεύματα τῶν Ἑλλή-
νων, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ἀρι-
στίδην καὶ τὸν Παυσανίαν, ὅ-
πως εἴπαμε, ἐστρατοπέδευον
κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν πλαγίαν τοῦ Κι-
θαίρωνος, πολὺ γρήγορα ὅμως,
ἔπειτα ἀπὸ μίᾳ νυχθόρῳ ἐπιδρο-
μῇ τοῦ ἱππικοῦ των, ἀπλώθηκαν
στὴν πεδιάδα, καὶ ἐκστράτευσαν
στὴν διὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀσπικοῦ.

Δύο ὁλοήμερες ἡμέρες τὰ δύο
ἀντιπαραστῆσαν οἱ Ἕλληνες
χωρὶς ν' ἀναλάβουν ἐπὶ τὴν τὸ ἔ-
λα κατὰ τὸν ὁδὸν. Οἱ Ἕλληνες

νῆς ἀρκετοὶ νὰ ἀισθανῶνται τὴν
ἐλαττωμένην καὶ ἀνεπάρκην
καὶ νὰ μεταβῶναι τὸ στρατό-
πεδόν τους ἐκεῖ ὅπου ἔμελλαν
ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν σημεῖον.
Πρῶτος ἀνέλαθε τὴν ἐπιστολὴν
τοῦ Μαροδόνη. Τὰ τρόφιμα τοῦ στρα-
τοῦ τοῦ ἐξηντλούντο καὶ τὸ ἥμι-
κὸν τῶν στρατιωτῶν τῶν Ἑλλήνων
ἀπὸ τὴς ἐπαινετικῆς κατα-
στrophῆς, δὲν ἦταν καθόλου ἱκα-
νοποιητικόν. Ἀντιθέτως τὸ ἥμι-
κὸν τῶν Ἑλλήνων ἦταν ἀκμαϊστόν.
Ἡγωνίζοντο διὰ τὴν ἑλευθερίαν
των, διὰ τοὺς βάρους καὶ τὰ ἰε-
ρά των καὶ ὁ ἀγὼν τους ὁ ἱερὸς
ἐκστράτειας τῆς Ἑλλάδος των. Παρε-
τάτα οἱ Περσὶ κατεστράτευσαν.
Ὁ Μαροδόνης ἐτραυματίσθη βα-
ρυστά. Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ
Σπαρτιάται, διαρυσσέν τὸ πλοῖ-
κὸν στρατόπεδον. Ἀπὸ τοὺς
300.000 Περσὶς μόνον 40.000
κατώρθωσαν νὰ φθάσιν εἰς τὴν
Περσίαν μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ἀρι-
στίδην καὶ τὸν Παυσανίαν. ὁ ὁποῖος
τῆς ἐκστράτειας τῶν

τῶν αὐτῶν ἐστράτευσαν τὴν Μ.
κάλην ὁ Ἑλληνιστὸς στὰς κα-
τενταγμέναις τὰ ὁπολεῖμματα τοῦ
Περσικοῦ.

Ἡ νίκη τῶν Πλαταιῶν ἀπέτε-
λεσε πύλον εἰς τὴν ἱστορίαν
τῆς ἀντιπλοῖας. Ἐάν εἰς τὰς
Πλαταίας ἀπέτυχε οἱ Ἕλληνες,
ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς θὰ ἔσα-
φαιτο ἀπὸ τὰς περσικὰς ἀρχῆς.
Τὸ πρὸς τὸ ὅπως κατεστρά-
τευσαν οἱ Ἕλληνες ἀρκετοὶ νὰ
ἀισθάνωνται τὴν ἐλαττωμένην καὶ
ἀνεπάρκην καὶ νὰ μεταβῶναι τὸ
στρατόπεδόν τους ἐκεῖ ὅπου ἔμελλαν
ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν σημεῖον.

Η ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

βαλκανικής Ἑνώσεως.

Ὅπως θὰ σὰς εἶναι γνωστὸν, ἡ
Βαλκανικὴ συμμαχία μὲ τὴν Γιου-
γκοσλαβίαν, Ρουμανίαν, Τουρκίαν καὶ
τὴν Ἑλλάδα, κάθε χρόνον συνέρχε-
ται εἰς μίαν ἀπὸ τὰς Πρωτεύουσας
τῶν Κρατῶν αὐτῶν διαδοχικῶς καὶ
ἀσχολεῖται μὲ εἰδικὸς ἀντιπροσώ-
πους της, εἰς διάφορα ζητήματα, κυ-
ρίως οἰκονομικῆς φύσεως, ἀποβλέ-
ποντα εἰς τὴν οὐσφυγξιν ἀκόμη περισ-
σότερον τοῦ συμμαχικοῦ δεσμοῦ. Εἰς
μίαν τῶν συνεδριάσεων ἐκείνων τοῦ
1938 εἶχεν ἀποφασισθῇ καὶ ἡ ἐκδοσις
κοινού γραμματισμοῦ διαβαλκανι-
κοῦ καὶ πράγματι τότε ἡ ταχ. ὑπηρε-
σία μας ἐξέδωκεν ἕν ἐξάδραχμον
παριστῶν τὰ Ἐθνόσημα τῶν τεσσά-
ρων Κρατῶν. Τὰ ἄλλα Κράτη εἶχον
ἐκδόσει δύο γραμματισμοὺς μὲ τὴν ἰ-
διαν ἀπεικόνισιν καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ἀ-
ξίας. Ἡ Τουρκία 8 (ἐρυθρὸν) καὶ 12
γροσίων (βαθὺ κυανοῦν). Ἡ Γιου-
γκοσλαβία 3 (πράσινον) καὶ 4 δηνά-
ριων (κυανοῦν) καὶ ἡ Ρουμανία 7,50
λέι (λυδικὸν κυανοῦν) καὶ 12 λέι
(κυανοῦν).

Εἰς τὸ περυσινὸν διαβαλκανικὸν
συνέδριον ἀποφασίσθη ἡ ἐκδοσις ὀλ-
λων δύο γραμματισμῶν διαβαλκανι-
κῶν, τὰ ὁποῖα θὰ κυκλοφορήσουν
μόνον ἐπὶ ἕν ἔτος. Ὡς σχέδιον προε-
τιμήθη τῆς ἱδικῆς μας ἀντιπροσω-
πείας τοῦ Ὑπουργείου τῶν Τ. Τ. Τ. τὸ
ὁποῖον παριστᾷ ὅλα τὰ Ἐθνόσημα
τῶν συμμαχῶν Κρατῶν πλήρη. Τὸ
γραμματισμὸν τοῦτο ἐξεδόθη εἰς
δραχμάς 6 διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν
μὲ τὰ σύμμαχα Κράτη (ἀοικτὸν κυα-
νοῦν) καὶ εἰς δρχ. 8 διὰ τὸ ἐξωτερι-
κὸν (βαθὺ κυανοῦν). Εἶναι λιθογρα-
φικῆς ἐκτυπώσεως, κατὰ τὸ σύστημα
offset, καὶ ἐξετυπώθησαν εἰς τὰ λι-
θογραφεῖα Ἀσπιώτου. Εἶναι διάτρη-
τα, ὁ χάρτης ἔχει ὁδατοσημῶν τὸ
στέμμα καὶ ἐξετυπώθησαν:

Τῶν 6 δραχμῶν 500.000 τεμάχια
> 8 > 1.000.000
Κατὰ τὴν ληφθεῖσαν δὲ ἀπόφασιν
εἰς τὸ περυσινὸν συμβούλιον εἰς τὸ
ὅπου μέρος ἀναγράφεται ἡ λέξις «ΕΛ-
ΛΑΣ» ὅπως καὶ τὸ δνομα ἐκάστης
χώρας διὰ τὰ γραμματισμοὺς ποὺ θὰ
ἐκδῶσιν, εἰς τὸ κάτω δὲ μέρος ἡ ἐκ-
δήλωση τῆς συμμαχίας μὲ τὰς λέξεις
ΕΝΤΕΤΗ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ. Ἐπίσης
γαλλιστὶ ἀναγράφεται κάτωθι τῶν
Ἐθνόσημων μὲ μικρὰ στοιχεῖα καὶ τὸ
δνομα τῆς χώρας ποὺ ἔχει τὸ Ἐθνό-
σημον αὐτό.

Λόγω τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐκ-
τυπώσεως τὰ γραμματισμοὺς αὐτὰ θὰ
λάβωσιν ἀρκετὴν φιλοτελικὴν καὶ ἐμ-
πορικὴν ἀξίαν.

Διὰ πρώτην φοράν ἐφέτος θὰ ἔχω-
μεν καὶ γραμματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν.,
ἀναμνηστικὰ τῆς Ἰδρύσεώς της.

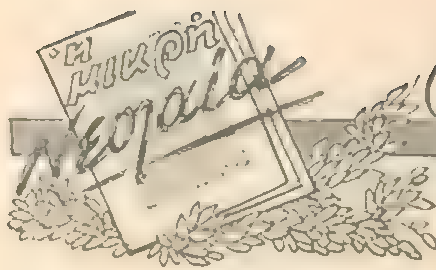
Ὡς ἀναμνηστικὰ τὰ γραμματισμοὺς
αὐτὰ θὰ κυκλοφορήσουν εἰς τρεῖς
μόνον ἡμέρας, τὴν 3ην, 4ην, καὶ 5ην
Αὐγούστου εἰς ὅλα τὰ ταχυδρομεῖα
τοῦ Κράτους, καὶ κατόπιν θὰ ἀπο-
συρθοῦν. Διὰ τοὺς φιλοτελιστὰς θὰ
πωλῶνται ἀπὸ εἰδικὴν θυρίδα τοῦ τα-
χυδρομείου μέχρι τέλους Φεβρουα-
ρίου 1941.

Τὰ γραμματισμοὺς αὐτὰ, λόγω τῆς
πολεμικῆς καταστάσεως δὲν θὰ ἐκτυ-
πωθῶν μὲ τὴν χαλκογραφικὴν μέθο-
δον, ἀλλὰ λιθογραφικῶς μὲ τὸ συ-
στημα offset, εἰς τὰ λιθογραφεῖα Ἀ-
σπιώτου. Θὰ ἐκδοθῶν δὲ εἰς δύο
σειράς, τῆς τακτικῆς ἀλληλογραφίας
καὶ ἀεροπορικῆς καὶ θὰ εἶναι εἰκόσιν
ἐν συνόλῳ.

Διὰ τὴν ἀπεικόνισιν τῆς πρώτης
σειράς ἐξελέγησαν εἰκόνες ἀπὸ τὴν
ζωὴν τῆς Ε. Ο. Ν. χαρακτηριστικαὶ
κυρίως τῆς ἀθλητικῆς τῆς ἐπιδόσεως.
Τὸ 75δραχμον παριστᾷ τὴν ἐπιδόσιν
της, τὸν δίκονον πέλεκυν, τὰ δὲ τῶν
3 καὶ 100 δραχμῶν τὸ ἐμβλημα τῆς
4ης Ἀθλητικῆς. Τὰ ἀεροπορικὰ πα-
ριστῶσι διάφορα τοπία τῆς Ἑλλά-
δος ἀνωθεν τῶν ὁποίων πετοῦν σπορ-
τῆς ἀεροπλάνων.

Τὰ γραμματισμοὺς καὶ τῶν δύο σει-
ρῶν θὰ εἶναι δίχρωμα, μερικὰ δὲ καὶ
τρίχρωμα, ἡ ἀξία δὲ ἐκάστης σει-
ρᾶς εἶναι δραχμαὶ 333.

1

Ο Κῆνος

ΣΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗ

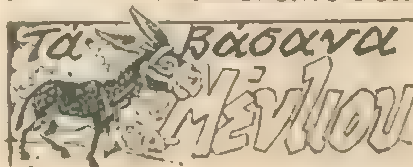
Πρωί - πρωί είχαμε ξεκινήσει από τὸν Τομέα γεμάτοι χαρά, φωνές καὶ τραγούδια. Θὰ πηγαίναμε ἐκδρομὴ, σὲ μιὰ ὥραία τοποθεσία, ὅπως μᾶς εἶχε πῆ ὁ Λοχίτης μας. Εἶχαμε καιρὸ νὰ πᾶμε ἐκδρομὴ, γιατί δὲν μᾶς ἄφιναν ἡ βροχές. Σήμερα ὅμως ἡ ἡμέρα ἦταν ἀνοιξιὰτικη, ἀληθινὴ χαρὰ Θεοῦ, καὶ καθὼς προχωρούσαμε μὲ τὴ μικρὴ μας φάλαγγα δὲν χορταίναμε τὸν καταπράσινο κάμπο, τοὺς ἀνθισμένους κήπους καὶ τὰ ξανθὰ σπαρτὰ πού ἐκυμάτιζαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά μας. Θεέ μου! τί ὥραία πού εἶναι ἡ ἐξοχή!

Εἶχαμε φτάσει πιά σὲ μιὰ μαγευτικὴ ἀλήθεια τοποθεσία. Δάσος, πεῦκα, πλατάνια, ἓνα ρυάκι μὲ κρύσταλλο νερό. Ὅλη ἡ ἔκτασι γεμάτη ἀπὸ ἀγριολούλουδα καὶ διπλά ἓνα ἀνοικτὸ μέρος καταπράσινο μᾶς περίμενε γιὰ τίς ἀσκήσεις μας καὶ γιὰ τὸ παιγνίδι. Πόσα πράγματα ἀλήθεια δὲν μάθαμε ἀπὸ τοὺς βαθμοφόρους μας! Μᾶς μίλησαν γιὰ φυτὰ, γιὰ δένδρα, γιὰ τὴν ἐργασία τοῦ ἀγρότου, πού μέρα καὶ νύχτα παλεῦει ἀκούραστα μὲ τὴ γῆ. Μᾶς εἶπαν ἀκόμη τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ πὼς κανένας δὲν πρέπει νὰ χάνη τὸν καιρὸ του. Τόσο οἱ μικροὶ ὅσο καὶ οἱ μεγάλοι πρέπει νὰ δουλεύουν καθένας στὸ ἐπάγγελμά του μὲ πίστι καὶ μὲ ὀρεξι, γιατί ἡ ἐργασία εἶναι εὐλογημένη ἀπὸ τὸ Θεό, μὰ καὶ μονάχα μὲ τὴν ἐργασία θὰ μπορέσουμε νὰ κάμουμε τὴν Ἑλλάδα μας εὐτυχισμένη ὅπως τὴ θέλει ὁ Ἀρχηγός καὶ ἡ Ἐθνικὴ μας Ὀργάνωσις. Καὶ ὅταν τὸ βράδυ γυρίζαμε πίσω ἐνοιώθαμε ὅλοι μέσα μας τὴ δύναμι νὰ γίνωμε ἀξιοὶ δουλευτὲς τῆς Ὀργανώσεώς μας, ἀξία παιδιὰ τῆς Ἑλλάδας μας ἔτσι πού ὅλοι μᾶς περιμένουν.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΛΣ

Ἡ Σκαπάνισσα Μαίρη Εἰδύ Θεοχάρη

11. (Συνέχεια)

— Περτέργοι μουρούρισε ἡ θεὶά Ἀλεπού. Μὰ τότε γιατί αὐτὴ ἡ τρικυμία; Κάποιος ἐδῶ πρέπει νὰ εἶναι ὁ φταίχτης. Κι' ἀφοῦ ἐμεῖς οἱ δυὸ δὲν εἴμαστε...

— Εἶσαι ἐσύ! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος στὸν καημένο τὸν κύρ Μέντιο. Εἶσαι ἐσύ, ἐξ ἀπαντος.

— Γιὰ σκέψου καλὰ, ἀγαπητέ μου, εἶπε ἡ θεὶα Ἀλεπού.

Ὁ δύστηνος γαϊδουράκος κατέβασε τὸ κεφάλι κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη, νὰ ψάχνη. Κι' ἐτοιμαζόταν νὰ ὀρκιστῇ. Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη κάτι θυμήθηκε.

— Ἀχ, ἀναστένανε, ἀλήθεια, κάτι ἔχω κι' ἐγὼ στὴ συνείδησί μου...

Κακούργε! Καλὰ ἐγὼ τὸ κατάλαβα, φώναξε ὁ Γέρο Λύκος καὶ χύμηξε ἀπάνω του.

— Στάσου! Στάσου! φώναξε ἡ θεὶα Ἀλεπού. Ν' ἀκούσουμε πρῶτα!

Τὰ μάτια τοῦ γαϊδουράκου μας βουρκώσαν.

Ναί, ναί, θυμαίμαι, ἀναστένανε. Μιά μερὰ τὸ καλοκαίρι ὁ ἀφεντικός μου μὲ εἶχε φορτώσει μὲ δυὸ βαριά σακκιά ἀλεύρι... πολὺ βαριά... ἔκανε ζέστη... ὅτι γύρι-

Ἀπὸ τὸ βασίλειο τῶν ζώων

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

Ἡ νοημοσύνη τῶν σκυλιῶν εἶναι πολὺ γνωστὴ σ' ὅλους μας. Θὰ σᾶς ἀναφέρουμε σήμερα μερικά παραδείγματα τῆς μεγάλης νοημοσύνης των.

Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ ἓνα περίφημο σκυλὶ πού εἶχε μέχρι πρό ὀλίγων χρόνων κάποιος Κινέζος. Ὁ σκύλος αὐτός εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ γνωρίζῃ ὅλα τὰ πράγματα πού ἀνῆκον στὸν κύριό του. Μέχρι τοῦ σημείου μάλιστα νὰ μπορῇ νὰ ξεχωρίσῃ ἓνα νόμισμα πού ἀνῆκε στὸν κύριό του ἔστω κι' ἂν αὐτὸ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ χίλια ἄλλα. Τὸ ἴδιο σκυλὶ τοῦ προσέφερε καὶ πολλὰς ἄλλες ὑπηρεσίες. Πήγαινε γιὰ διάφορα μικρὰ θελήματα κι' ἀκόμα τὸν ξυπνοῦσε ὅταν ἀργοῦσε νὰ σπικωθῇ τὸ πρωί.

Ἐνα ἄλλο περίφημο σκυλὶ κατάρθωνε κάθε πρωί περνώντας ἓνα ποτάμι νὰ πηγαίῃ στὸ ταχυδρομεῖο

ζα ἀπὸ τὸ χωριό... ἡ πόρτα τοῦ λαχανόκηπου ἦταν ἀνοιχτή... Τότε, ἐξακολούθησε ὁ κύρ Μέντιος, ἔκαμα κάτι ὄχι πολὺ ὥραιο. Ἐκεῖ μπροστὰ μου εἶδα... ἓνα μαρούλι... τὸ μαρούλι πού τὸ φύλαγε γιὰ σπόρο ὁ μπάρμπα Θωμάς ὁ ἀφεντικός μου καί... χράπι! τὸ ἔφαγα ὅλο ὡς τὴ ρίζα!

— Τί κρίμα! Τί κρίμα! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος κι' ἀνοίξε τις φοδερὲς μασέλες του.

— Μὰ πεινοῦσα πάρα πολὺ... ἔκαμε ὁ κύρ Μέντιος, πού θυμήθηκε τί εἶχε πῆ πρωτότερα ὁ Λύκος. Κι' ἐγὼ πεινοῦσα, σᾶς τ' ὀρκίζομαι...

— Ναί, μὰ γιὰ στάσου! εἶπε ἡ θεὶα Ἀλεπού καὶ σηκώθηκε. Πῶς τὸ ἔφαγες τὸ μαρούλι, γιὰ λέγε; Μὲ λάδι ἢ μὲ ξύδι;

Ὁ κύρ Μέντιος τὰ σάστισε. Δὲν τὴν περίμενε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

— Μὲ ξύδι! μουρούρισε γιὰ νὰ γλυτώσῃ.

Μὲ ξύδι! φώναξε ἡ θεὶα Ἀλεπού καὶ χτύπησε τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὰ δυὸ μπροστινὰ της πόδια. Μὲ ξύδι! Μὰ αὐτὸ εἶναι φοβερό, τὸ ξέρεεις;

— Μὲ ξύδι! οὐρλιάσε κι' ὁ λύκος καὶ χύθηκε στὸν κύρ Μέντιο. Κακούργε, δὲ γλυτώνεις!

— Βοήθεια! Βοήθεια! ἔκαμε νὰ φωνάξῃ τότε ὁ γαϊδουράκος μας, πού ἐνοιώσε πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία του ὥρα.

Ὁ λύκος τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ σῆροκο. Ἡ βάρκα ἔγειρε δεξιὰ. Ὁ κύρ

των ΟΚΑΘΑΝΕΩΝ

νά παίρνη τὰ γράμματα τοῦ κυρίου του καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο νά ξαναγυρίῃ. Τὸ σπουδαῖο ἦταν ὅτι περνώντας τὸν ποταμὸ κατ'ὡρῶνε μὲ τὸ νά σηκώνη τὸ κεφάλι του ψηλά νά μὴ βρέχῃ τὰ γράμματα καθόλου.

Ἐνα ἄλλο σκυλί μετέφερε ὅλα τὰ δέματα τοῦ κυρίου του ὅπου ἔπρεπε. Ἦταν ὅμως τόσο ἔξυπνο ὥστε ὅταν στὸν δρόμο ἀντίκρυζε κανένα ὑποπτο φρόντιζε ἐγκαίρως νά λοξοδρομῇ, γιὰ νά ἀποφύγῃ τὸ κακὸ συναπάντημα.

Ἐνας διανομεὺς ἐφημερίδων εἶχεν ἕνα περίφημο ἐπίσης σκυλί, ποῦ ἤξερε τοὺς περισσότερους πελάτας κι' ἀκόμη τίς προτιμήσεις τους. Κατ'ὡρῶνε νά ξεχωρίζῃ τίς ἐφημερίδες καὶ βοηθοῦσε ἔτσι τὸν κύριό του στὴν προεὐὴ διανομὴ τῶν ἐφημερίδων. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ κυρίου του τὸ σκυλί αὐτό, ποῦ εἶχε μείνει ἱστορικὸ σ' ἐκεῖνο τὸν τόπο μὲ τὸ ὄνομά του Μπόμπης, διέτρησε τὴν πελατεία τοῦ διανομέως καὶ ἔτσι προστάτευσεν ἐπ' ἄρκετό τὴν ὠρφαμένη οἰκογένεια τοῦ κυρίου του.

Ὁ καλὸς Μπόμπης ἀνεπλήρωσε μέσα στὴν οἰκογένεια τοῦ πτωχοῦ ἐφημεριοπώλου τὸν προστάτη καὶ μὲ τὴν προσωπικὴ του ἐργασία ἐσυντηροῦσε τὰ μικρὰ ὄρφανὰ.

Μέντιος θέλησε ν' ἀμυνθῇ. Ἐδωσε μιά τρομὴ κλωτσιά. Ἡ βάρκα ἐγειρε ἀριστερά. Ἄν δὲν πρόφτανε ἡ θειά Ἀλεποῦ ν' ἀρπάξῃ τὸ τιμόνι, τὸ ρέμα θὰ τοὺς ἔρριχνε ἀπάνω σ' ἕνα βράχο καὶ θὰ γινόντουσαν χίλια κομμάτια.

Ἐσὺ θὰ μᾶς βουλιάξῃς ὅλους! φώναξε ἡ θειά Ἀλεποῦ στὸ λύκο. Πιάσε ἀμέσως τὰ κουπιά καὶ κάνε ὅ,τι σοῦ λέω. Σὰ φτάσουμε στὴν ξηρὰ τὸν μοιραζόμαστε...

Τὸ τὸν αὐτὸ ἦταν ὁ γαϊδουράκος μαρς! Ἀλίμονο! Τὸ κατάλαβε κι' ἔκαμε πάλι νά φωνάξῃ.

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μὰ πάλι καμμιά φωνὴ δὲ βγήκε ἀπ' τὸ λαρύγγι του.

Γιατὶ ἡ θειά Ἀλεποῦ τὰ εἶχε ὅλα προσλέψει. Τὴν ὥρα ποῦ δὲν τὴν πρόσκει κανεὶς εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα σκοινί κι' εἶχε καταφέρει νά δέσῃ στὴν οὐρά τοῦ κυρ Μέντιου μιά βαριὰ πέτρα, τοῦ βρισκόνταν στὴν βάρκα γιὰ σαβοῦρα. Κι' ἤξερε ἡ παμπόνηρη τί ἔκανε. Γιατὶ ὅταν ἕνα γαϊδούρι δὲν μπορῇ νά σηκώσῃ τὴν οὐρά του, ὅσο κι' ἂν θέλῃ, δὲν μπορεῖ νά γκαρίσῃ.

— Λυπηθῆτε με! Λυπηθῆτε με! μπόρεσε νά μουρμουρίσῃ μὲ πολὺν κόπο ὁ κύρ Μέντιος. Ἄν μὲ σκοτώσετε, ποιὸς θὰ σᾶς τραγουδάῃ ν' ἀνοίγῃ ἡ καρδιά σας;

— Χαχαχα! ἔσκασε ἡ θειά Ἀλεποῦ στὰ γέλια. Ὡστε ἀληθινὰ νόμιζες πὼς τραγουδοῦσες, φιλαράκο

ἔξυπνα σκυλιὰ

— Ἄχ, μπαμπά, ἀγοράστε μου μιά τρουμπέττα!..

— Γιὰ νά μᾶς ξεκουφαίνης;

— Ὁχι, μπαμπά, θὰ τὴν παίζω μόνο σὺν κοιμάστε.

— Ὁ μικρὸς Κωστάκης, βλέπων μιά Νεολαία στὰ χεῖρα ἐνὸς παιδιοῦ, τρέχει στὴν ἀδελφή του καὶ τῆς λέει:

— Κούλα μου, αὐτὸ τὸ παιδί σοῦ πήρε τὴ Νεολαία σου, νά, ἐκεῖνη ποῦ σοῦ ἔφερε τὸ πρωὶ ὁ ταχυδρόμος. Τὴν εἶδα καλά! Ἐχεῖ ἀπέξω τὴν ἴδια...

Ἡ μητέρα: Τοτό, παιδί μου, κάθισε πιά ἡσυχος. Σχίσθηκε ἡ καρδιά μου, ποῦ σὲ εἶδα ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ δένδρο!...

Ὁ Τοτός: Καὶ μένα μαμά, σχίσθηκε τὸ πανταλόνι μου!

μου; Μὰ ἐσὺ γκαρίζεις, γκα-ρί-ζεις!

— Καὶ μᾶς ξεκουφαίνεις! πρόσθεσε κι' ὁ λύκος μὲ τὴ χοντρή ἀπαίσια φωνάρα του.

Ἐνα δάκρυ κύλησε τότε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κύρ Μέντιου.

«Τι ἀχαριστία, τι ἀχαριστία, συλλογίστηκε. Δὲ φτάνει ποῦ θέλουν νά μὲ φᾶνε, μὲ βρίζουν κιόλας. Βρίζουν τὴν ὡραία μου φωνή. Κακομιλοῦν γιὰ τὸ τραγούδι μου...».

Καὶ τόσο πολὺ τοῦ κακοφάνηκε τοῦ κύρ Μέντιου, νά μιλοῦν ἔτσι γιὰ τὸ τραγούδι του, ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ἀποφάσισε νά ἐκδικηθῇ.

Νά τοὺς ἐκδικηθῇ. Μὰ πῶς;

Σίμωναν πιά στὴν δχθη. Ὁ Γέρο Λύκος τραβοῦσε κουπὶ μὲ ὅλη του τὴ δύναμη, ἡ θειά Ἀλεποῦ προσέχε τὸ τιμόνι. Σὲ λίγο θὰ ἔφταναν. Κι' ὁ κύρ Μέντιος δὲ θὰ μπορούσε πιά νά τοὺς γλυτώσῃ.

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ

Ὅσο τ' ἀρνάκι τὸ μικρὸ στῆς μάνας μένει τὸ πλευρὸ θὰ βρίσκῃ προστασία. Κι' ἂν κινδυνέψῃ νά χαθῇ, ἀπὸ τὴ μάνα θὰ σωθῇ, ποῦ γίνεται θυσία.

Μ' ἂν πάῃ μονάχο στὴ βοσκή, ἡ τρέχῃ πότε ὅω κι' ἔκει ἀπὸ στραβὴ του σκέψι, κακὴ θὰ τῷδῃρ συμφορὰ ἢ λύκου θὰ γενῇ βορὰ ἢ κάποιος θὰ τὸ κλέψῃ.

Τοῦ Γῶγου τοῦ πόνεσε κάποτε τὸ δόντι του κι' ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε πῶς θὰ τάλλάξῃ.

Μιά μέρα ἕνας φίλος του τοῦ εἶπε πῶς τοῦ πονοῦσε τὸ μάτι του.

— Δὲν εἶναι τίποτα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γῶγος. Θάλλάξῃς μάτι!

Ξαφνικά, ἔλαμψε στὸ μυαλό του μιά φαεινὴ ἰδέα.

Σταθῆτε, σταθῆτε! φώναξε. Ἐχω νὰ σᾶς πῶ κάτι πολὺ σπουδαῖο!

— Τί; Τί; ρώτησε ὁ Γέρο Λύκος ποῦ ἦτανε πολὺ περίεργος.

— Ἐνα μεγάλο μυστικὸ... εἶπε ὁ κύρ Μέντιος. Ἐνα μυστικὸ ποῦ μοῦ τὸ μπιστεύτηκε ὁ παπποῦς μου. Τὸ μυστικὸ τοῦ θησαυροῦ... εἶπε ὁ κύρ Μέντιος κι' ἀναστέναξε.

— Μύλα! εἶπε ἡ θειά Ἀλεποῦ ποῦ ἀρχιστὴ νά ἐνδιαφίρεται. Μιλησε, φίλε μου. Ἐγὼ πάντοτε σὲ ἀγαποῦσα...

— Κι' ἐγώ... κι' ἐγώ... ἔκαμε ὁ κύρ Μέντιος. Μὰ ἔτσι ποῦ μουρμυρίζεις τὴν οὐρα κοιροῦμαι δὲν μπορῶ νά φωνάξω... Πλησιάστε μὲ μᾶς ἀκούσῃ κανένας...

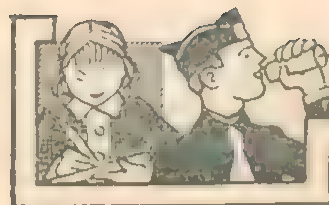
Ὁ Γέρο Λύκος παράτησε τὰ κουπιά. Ἐσκυψε κι' ἔβαλε τὸ αὐτί του στὸ στόμα τοῦ γαϊδάρου.

— Σάν τί θησαυρὸς; ρώτησε μὲ ἀτλησία. Κανένας θησαυρὸς γιὰ γαϊδουρία; Τριφυλλί, κριθαρι, γαϊδουραγάδα;

Ὁ κύρ Μέντιος χαμογέλασε.

Ὁχι, ὁχι ν' ἀκούσῃ. Ἦτε ἀληθινὸς θησαυρὸς. Καὶ σταθῆτε λίγο νά παρῇ παλι δέσφι. Κοτίστε τὰ μεγάλα σαν καμινὰς. Ἐξακούονται... Ἀρνὰ μεγάλα σαν ἔλεφαντες... Κουνέλια ποῦ ξεπερνοῦν τὰ βόδια στὸ πάχος καὶ στὸ ὕψος...

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΙΩΣΑΙΝΕΙ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Για να κάνετε την πάπια...

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

• Αληθινά παραμύθια

• Ο μικρός Λεάνδρος λέει στη μητέρα του:

— Μαμά, σου άρέσουν τὰ παραμύθια;

— Ναι παιδί μου.

— Νά σου πω ένα;

— Ναι νά μου πῆς, παιδί μου.

— Μά είναι πολύ μικρό.

— Δέν πειράζει, παιδί μου, πές το.

— Ήταν μιά φορά ένα βάζο γλυκό στο ράφι και τὸ ἔφαγα.

Πόλισμαν!

— Παιδί μου, ἐρωτᾷ ὁ πατέρας σοβαρά τὸν γιὸς του, δταν δῆς ένα παιδί νά γυρίζει ὅλη τὴν ὥρα στο δρόμο, τί γνώμη θά σχηματίσης γιὰ τὸ μέλλον του;

— Ὅτι θά γίνῃ πόλισμαν μπαμπά!

• Απαραίτητον ἐφόδιον....

• Ο Πιτράκης πρόκειται νά βγῇ περίπατο στο Ζάππειο με τὴν νταντά του.

— Πῆρες μαζί σου καρναμέλλες; τὴν ἐρώτησε μόλις ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Τί νά τίς κάνω;

— Νά μοῦ τίς δώσεις ἀν θάρχηξα ἑαφικά νά κλαίω.

• Αφηρημάδα

• Ο ἀφηρημένος καθηγητὴς πρὸς τὴν νέα του ὀπηρέτρια:

— Πρόσεξε κάτι ἀκόμη, Μαρία. Ὅταν σοῦ ζητῶ τὰ γυαλιά μου, πρὶν φάξης ἀλλοῦ, νά κοιτᾷς πρῶτα μὴπως τὰ ἔχω στὴ μύτη μου.

Προτιμήσεις...

• Ο παππούς: Πάντοτε παιδί μου νά προτιμᾷς τὴν ὁμόνοια...

• Ο ἑγγονός: Μπα! Κι' ἐγὼ ὡς τώρα προτιμοῦσα τὸ Σύνταγμα!

ληνική ἀποικία ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. — ΤΣ. 6) Μέτρον ἐπιφανείας. — Σύμφωνον, ὅπως παρὰ τὸ 7) Ἐπὶ τῶν 8) Ἱστορική περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος, περίφημος διὰ τοὺς ἡρωικοὺς τῆς ἀποικίας. — Ὅσοι κατὰ τὴν ἑκταστή. 9) Περὶ τῆς νῆας τῆς Πρωτοῦ.

Καθότι: 1) Διὰ τὴν ἀποικίαν — Ἐπὶ τῶν 2) Ἡγεμὼν ὁ ὅστις ἐβλῆκεν τὰ ἑκτατὰ. — Ἡ ἀρχὴ 3) Τὸ ἀντίθετον τῆς ἀναπῆς. — Ἡ ἀρχὴ 4) Νῆα. — Ἐκτατὰ τὸν τὰ πρόβια (πρὶν). 5) Ἐκτατὰ τὸν τὰ πρόβια (πρὶν). 6) Ὁδὸς, ταραχή. — Ὁδὸς 7) Καρναμέλλες ἐνδύματα. 8) Τὸν διαβάθουν κατὰ Καραϊσκήν, ἐκτατὰ πρὶν ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον (πρὶν). 9) Ἐκτατὰ τὸν τὰ πρόβια. — Ἡρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου (κλῆτος).

Α. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

Τρίγωνον

• • • • • = Φιλόσοφος
• • • • • = Χώρα Μ.
• • • • • = Ἀσία
• • • • • = Ἀγία
• • • • • = Ἀνατομία
• • • • • = Τροφή
• • • • • = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

• Αναγραμματισμός

• Ὑγρὸ τοῦ σώματος ἀνακατεύεται καὶ κάνει γιάτρισσα δέν τὸ πιστεύετε;

• Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νά εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε μετὰ ἀρχικά τῶν νά σχηματισθῇ ἀρχαῖος μάντις. Χάνω, δύσις, δίδω, λύπη, φλύαρος, φῶς.

• Στοιχειστονόγραφος

Εἶμαι θάλασσα ἀνοικτὴ ἕνα γράμμα ἀν μοῦ προσθέσης

καὶ τὸν τόνο μεταθεσὶς ποὐλί κάνεις στὴ στιγμή.

Λαδύρινθος

• Ο σημερινὸς μας λαδύρινθος ἀποτελεῖται ἀπὸ 195 τετραγωνίδια μετὰ 25 μαύρα. Γιά νά ἐπιτύχετε πρέπει νά περάσετε ἀπ' τὰ 170 λευκά τετραγωνίδια. Θά μῆτε στοῦ λαδύρινθο ἀπ' τὸ 1ο τετραγωνίδιο ποὺ εἶναι ἐπάνω ἀριστερὰ καὶ ἀφοῦ κάνετε τὸν κύκλο ὁλὼν τῶν ἄλλων, θά βγῆτε ἀπὸ τὸ 2ο, ἐκεῖνο ποὺ εἶναι κάτω ἀπ' τὸ πρῶτο.

• Ἀπαγορεύεται νά περάσετε ἀπ' τὰ μαύρα τετραγωνίδια καὶ δυὸ φορές ἀπ' τὰ λευκά.

Δ. ΓΚΑΡΓΚΑΝΑ

Τὰ «στεγανόποδα», ὅπως ἡ πάπια, ἔχουν πόδια ποὺ χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν μεμβράνη ἢ ὁποῖα ἀπλώνεται ἀνάμεσα στὰ «δάκτυλα». Καὶ δέν εἶναι δύσκολο νά καταλάβῃ κανεὶς ὅτι τὰ εἰδη αὐτὰ τῶν πουλιῶν, ποὺ ζοῦν συνήθως μέσα στοῦ νερό, βοηθοῦνται ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τὸν σχηματισμὸ τοῦ «πέλματος» καὶ κολυμποῦν μετὰ καταπληκτικὴ εὐχέρεια.

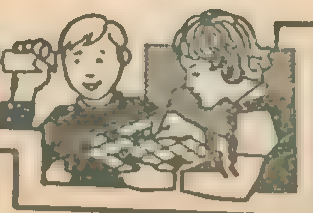
• Ἡ φύσις, ποὺ τόσο σοφὰ μοιράζει τὰ ἀγαθὰ τῆς, προτίμησε νά δώσῃ στοὺν ἀνθρωπο τὰ δάκτυλα, ποὺ ἀνδρὸν τὸν βοηθοῦν στὴ θάλασσα, εἶναι ἀπαραίτητα στὴ ζωὴ του. Σ' ἐκεῖνον ὅμως ποὺ θά ἐξήλεσε τὰ πλεονεκτήματα τῶν «στεγανόποδων», δίνουμε τὴν κατωτέρω ὁδηγία, χάρις στὴν ὁποία θά μοιάσῃ, τοῦλάχιστον στὰ ἄκρα, μετὰ τὰ πάπια.

Παίρνουμε μιά φούσκα μεγάλου ζώου ἢ καλύτερα μιά παλιά σαμπρέλλα μπάλα, ποὺ τὴν ἀνοίγουμε στὴν ἀσκήνη. Πιέζουμε τὸ γόνο, μας μέσα, ἀνοίγουμε τὰ δάκτυλα καὶ δένουμε στοὺν καρπὸ γερά τὸ λάστιχο. «Εἶται, μ' ἀνοικτὰ τὰ δάκτυλα, δνιουργοῦμε μιά ἐπιφανεία δυὸ φορές μεγαλύτερη ἀπ' τὴν παλιά μας καὶ ἀπολαμβάνουμε τὰ ἀγαθὰ τῶν στεγανόποδων, ἀφοῦ μπορούμε νά κολυμβοῦμε ταχύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον λογικὸν ἀνθρωπον...

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 36ου ΦΥΛΛΟΥ

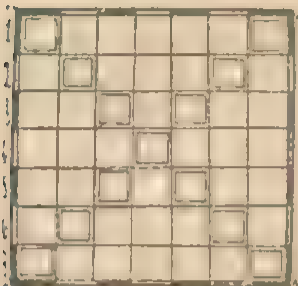
Παροράματα: 1) Ἡ Κι... 2) Ὁ... 3) Ὁ... 4) Ὁ... 5) Ὁ... 6) Ὁ... 7) Ὁ... 8) Ὁ... 9) Ὁ... 10) Ὁ... 11) Ὁ... 12) Ὁ... 13) Ὁ... 14) Ὁ... 15) Ὁ... 16) Ὁ... 17) Ὁ... 18) Ὁ... 19) Ὁ... 20) Ὁ... 21) Ὁ... 22) Ὁ... 23) Ὁ... 24) Ὁ... 25) Ὁ... 26) Ὁ... 27) Ὁ... 28) Ὁ... 29) Ὁ... 30) Ὁ... 31) Ὁ... 32) Ὁ... 33) Ὁ... 34) Ὁ... 35) Ὁ... 36) Ὁ... 37) Ὁ... 38) Ὁ... 39) Ὁ... 40) Ὁ... 41) Ὁ... 42) Ὁ... 43) Ὁ... 44) Ὁ... 45) Ὁ... 46) Ὁ... 47) Ὁ... 48) Ὁ... 49) Ὁ... 50) Ὁ... 51) Ὁ... 52) Ὁ... 53) Ὁ... 54) Ὁ... 55) Ὁ... 56) Ὁ... 57) Ὁ... 58) Ὁ... 59) Ὁ... 60) Ὁ... 61) Ὁ... 62) Ὁ... 63) Ὁ... 64) Ὁ... 65) Ὁ... 66) Ὁ... 67) Ὁ... 68) Ὁ... 69) Ὁ... 70) Ὁ... 71) Ὁ... 72) Ὁ... 73) Ὁ... 74) Ὁ... 75) Ὁ... 76) Ὁ... 77) Ὁ... 78) Ὁ... 79) Ὁ... 80) Ὁ... 81) Ὁ... 82) Ὁ... 83) Ὁ... 84) Ὁ... 85) Ὁ... 86) Ὁ... 87) Ὁ... 88) Ὁ... 89) Ὁ... 90) Ὁ... 91) Ὁ... 92) Ὁ... 93) Ὁ... 94) Ὁ... 95) Ὁ... 96) Ὁ... 97) Ὁ... 98) Ὁ... 99) Ὁ... 100) Ὁ...

Διασκεδάζοντας

ΔΙΚΤΥΩΤΩ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Νά τοποθετηθούν στο σχέδιο αϊ λέξεις που ζητούνται οριζοντίως, ώστε διαγωνίως να προκύψουν λέξεις με την εξής σημασίαν:

Α-Β: Μιά απ' τις πιδ Ιστορικές θάλασσες.

Γ-Δ: Έπαρχία της Γαλλίας, η οποία άνηκε πρό τοῦ παγκοσμίου πολέμου στή Γερμανία.

1. Περιφέρεια της Στερεάς Ελλάδος.
2. Νήσος της Μεσογείου.
3. Αναφυκτικόν.
4. Κράτος της Ευρώπης.
5. Αρχαίος ποιητής.
7. Θεός τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Εννοείται ὅτι κάθε λέξις ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐπὶ τὰ γράμματα.

Γ. Α. ΖΑΡΓΚΛΗΣ

ΟΙ ἀριθμοί.

Ο Κ. Α. Διπλάρης είχε τὴν ὑπομονή νὰ ἀνακαλύψῃ ποιοὺς ἀριθμοὺς ἔπρεπε νὰ πολλαπλασιάσῃ γιὰ νὰ ἐβῇ γινόμενον στὴ σειρά τοῦ ἀριθμοῦ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0.

Ἰδοὺ ὁ πολλαπλασιασμός:

27434842
45

1234567890

Εἶναι σωστὸς ὁ πολλαπλασιασμός;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 36ου ΦΥΛΛΟΥ

Ἀκροστίχιοι: Μία γὰρ (Μαρία), Ἄλφειο (Αλφειὸς ποταμὸς), Ἰστορικὸν (Ἱστορία), Ἰστορικὸν (Ἱστορία), Ἰστορικὸν (Ἱστορία), Ἰστορικὸν (Ἱστορία), Ἰστορικὸν (Ἱστορία), Ἰστορικὸν (Ἱστορία), Ἰστορικὸν (Ἱστορία), Ἰστορικὸν (Ἱστορία), Ἰστορικὸν (Ἱστορία).

Τονόγραφος: Κολωνά-Κολωνά.
Ἀναγραμματισμός: Κάλν-Κίνα.
Συλλαβόγραφος: Σικκὼν (Σί-κκὼν).

Στερεώσατε ἓνα διαφανὲς χαρτί ἐπάνω στὸ σχέδιο καὶ ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ θὰ φαίνωνται ἀπὸ κάτω, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνας ὡς ἐξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει 1 μὲ κόκκινο ἀνοικτό, ὅπου 2 μὲ κόκκινο, ὅπου 3 μὲ κίτρινο, ὅπου 4 μὲ πράσινο, ὅπου 5 μὲ μπλε καὶ ὅπου 6 μὲ μαῦρο.

Τὰ μέρη ποὺ ἔχουν 0 θὰ μείνουν λευκά.

Πόσα τοιγάρνα θὰ ἔκανε μὲ 15 γόπες;

Ὁ μπάμπας-Μαθίος μ' ὅλη τὴ φτώχεια καὶ τὴν κακομορδιά του, ἔπρεπε νὰ κάπνιζεν τσιγάρα. Κι' ἐπειδὴ χρήματα δὲν ὑπῆρχαν γυρνοῦσε ὁ φτωχὸς τὰ κέντρα καὶ μάζευε τίς γόπες ποὺ πετοῦσαν οἱ ἄλλοι.

Μιά μέρα τὸν ρώτησε κάποιος:

—Τίς κάπνιζεις τίς γόπες;

—Ὅχι. Τίς ἀνέχω καὶ με τὸν καπνὸ ποὺ βγαζῶ ἀπὸ τρεῖς γόπες φτιάχνω ἓνα δολόκληρο τοιγάρνο. Σήμερα μάζεψα 15 γόπες.

—Ὅστε θὰ κάπνισις πέντε τοιγάρνα.

—Πέντε; Λάθος κάνετε!

Πόσα τοιγάρνα θὰ κάπνιζις ὁ μπάμπας-Μαθίος;

Τρεῖς λαγοί, ἔξη αὐτιά

τά τρία αὐτιά καὶ τὰ τρία λαγοὺδάκια, ὥστε κάθε λαγὸς νὰ ἔχη τὰ δύο αὐτιά του;

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα θὰ ἀπευθύνετε στοὺς φίλους σας. Κι' ἂν μείνῃ χωρὶς ἀπάντησι, θὰ παρουσιάσετε τὴ λύσι, πρὸ φαίνεται στὴ δευτέρῃ εἰκόνα.

Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Ποταμός
27428 = Ποτόν
35745 = Θηρίον
42824 = Ἀρρώστεια
57428 = Ὕμνος
6238 = Ζῶον
728 = Νῆσος
856658 = Ἅγιος

Μεταγραμματισμός

Βγάλω Α καὶ βάζω Ο καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου νῆσο ἄλλη στὸ Σαρωνικὸ μονομιάς θὰ σχηματίσω.

Στοιχειόγραφος

Γιὰ τὴν ποίησιν αἱ εἰρήνη καὶ ὁ πόλεμος, ὁ στενοχώρια καὶ μεγάλη δοκιμάζεις στὴν ψυχὴ σου.

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Καλὰ πληρωμένος!

Κοῖμα, Ἑλένη, λείει ὁ Τότης στὴν ἐξαδέλφη του, νὰ γεννηθῇ στὴν Λακωνία καὶ νὰ εἶσαι ἔτοι φλόαρη!

—Ὑστερα ἀπὸ λίγο:

—Ἑλένη, δώσε μου τὴν «Νεολογία».

Καὶ ἡ Ἑλένη:

—Μολὼν λαζέ!

Ἄμεσον ἀποτέλεσμα...

Ἡ θεία τῆς μικρῆς Μαρίκας τῆς λείει νὰ τρῶν πολὺ ψωμί γιὰ νὰ κοκκινίσι, Ἑλένη ἀρχισε ἀμέσως νὰ τρῶ με ἀπληστία, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ρώτησε:

—Κοκκίνισα θεία;

Ὑπερέτης...

Ὁ Ἀλέκος ζητεῖ ἓνα ποτήρι νερὸ ἀπὸ τὴν ὑπερέτρια, ἡ ὁποία ἔχει δουλειὰ ἐκείνη τὴν στιγμή.

—Δὲν πᾶς νὰ βάλῃς μόνος σου νερὸ νὰ πihς; τοῦ λείει ἡ ἀδελφή του.

—Καὶ τί; Θὰ γίνω ἐγὼ ὑπερέτης; ἀπαντᾷ ἀξιοπρεπῶς ἐκεῖνος!

Τώρα ἀμέσως...

—Εἶναι μέσα ὁ μπαμπᾶς σου; ρωτᾷ ἓνας ἐπισκέπτης τὸν Ἄγγελο.

—Ὅχι κύριε.

—Νὰ τοῦ πῇς ὅτι ἦλθα.

—Μάλιστα.

—Νὰ μὴν τὸ ξεχάσῃς.

—Πῶς θὰ τὸ ξεχάσω; Θὰ τοῦ τὸ πῶ τώρα ἀμέσως.

Περίεργος προτίμησις

Ὁ θεῖος τοῦ Παναγιωτάκη τὸν ρωτᾷ:

—Ἐ, πῶς πάει ἡ φωτογραφική; Ἑμεθεὶς νὰ φωτογραφίσις;

—Τώρα ἀρχίζω νὰ μαθαίνω καὶ γι' αὐτὸ φωτογραφίζω μόνο μικρὰ παιδιὰ.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ
ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ

Κατὰ τὴν διαχώρησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ πλη-
θὺ συγκεντρωθέντος κόσμου ἐπυφρήμασαν ἐν-
θουσιᾶδῳ αὐτόν.

Ἐντολὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Γενικοῦ Ἐπι-
 ευνωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. διαχωρεῖ εἰς Βόρειον
 Ἑλλάδα πρὸς ἐπιθεώρησιν Σχηματομῶν
 τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπιτροπὸς τῆς
 Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν Α' Πανελλήνιον Ἐκθίσιν τῆς Ἑθνικῆς Ὄργανώσεως Νεολαίας, εἰς τὸ Ζαπτεῖον ἱκανοποιῶν ἡ Α. Ε. ὅτι ὁ Ἑθνικὸς Προβούτης τῆς Ἑλλάδος κ. Καλαρὺτ, Παρτίταιν ἐν τῇ Ἐκθίστι ἑλλάδος τῆς πόλεως, περιερίωσθη μὲ ἐνδιαφέρον διὰ τὰ ἐκθέματα ἰδίως διὰ τὰ ἔργα λαϊκῆς τέχνης, καὶ ἀναρχῶν ἐξέφρασθη μὲ ἐνθουσιασμόν διὰ τὴν Ἐκθίσιν εἰς τοὺς ἀνυπόθετους αὐτὴν βαθμοφόρους τῆς Ε. Ο. Μ.

Ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ὑργανώσεως Νεολαίας ὀργανώθησαν κέντρα Ἀνεμοτορίας εἰς Ἀθήνας, Ἀσμίαν, Μεισολόγγιον, Ἀθήσαν, Βόλον, Θερσαλονικίην, Ἰωάννινα, Καστορίαν, Ἐδεσσάν, Κίρκις, Δράμαν, Καβάλλον, Χαλκίδαν, Σκῆρον, Χανιά, Ἡράκλειον, Πάτρας, Τριπολίαν, Καλαμάς καὶ Ναύτιον, εἰς τὰ κέντρα αὐτὰ ἐκπαιδεύονται εἰς τὴν ἀνεμοτορίαν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι μόνον μὴ θαυμασία καὶ ἀτολῆτος ἀσφαλὴς προπαιδείσις διὰ τὴν ἀεροπορίαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὰ πλεονεφέματα καὶ ψυχρογυμναστικὰ ἀσκήματα, ἐκπαιδεύει νέων καὶ νεανίδων τῆς Ἑθνικῆς Ὑργανώσεως Νεολαίας.

Κατά, Τη άνεμοπλάνα των Κέντρων τούτων "Ανεμοπλάνα κατασκευάζονται από των ίδιων των Φαλλαγγιών άνεμοπλάνων. Σημειώνουν ότι ότι δεν διαφέρουν των άεροπλάνων παρά μόνο εις το ότι δεν έχουν κινητήριους μηχανάς. Ό χειρισμός πτήσεως των είναι ο αότος με των χειρισμό πτήσεως των άεροπλάνων. "Ανεμοπλάνα όμοια των άνεμοπλάνων των Κέντρων "Ανεμοπλάνων της Ε.Ο.Ν. Εκτινένται εις την "Ερρίαν του Ζατίου.

Ἀπο τῆς 1ης ἕως 15ης Αὐγούστου μέχρι τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου θὰ διοργανωθοῦν εἰς Βόλον δύο καταστάσιμες ἀνεμοπορὶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Αἱ ἐν λόγω καταστάσεις θὰ εἶναι ἐκπαιδευτικαί. Ὁ ἀνεμοπορὶ τοῦ θὰ μεταδύχουν τούτων θὰ παρατῶν ἀνεμοπορῶν. Ἀργότερον θὰ θὰ ἀναλυθῶν τὰ κέντρα ἀνεμοπορίας, τὰ ὅποια ἱστορεῖν Ε.Ο.Ν. εἰς περιουσίαν τῶν εἰκοσι Περιφερειακῶν Διοικήσεων.

Μετά την μεγάλην επιτυχίαν, την οποίαν
είχον οι Α' Καλλιτεχνικοί Άγώνες της Ε.Ο.
Ν. εις τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικού, ἡ
ἐκείνη ἡμετέρα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσε-
ως της Ὀργανώσεως μετέταξεν τὴν τέλειον καὶ

[illegible]

**Χιλιάδες "Αθηναίων επισκέφθηκαν την Κυ-
ριακήν - από και άσπυτον - την Α-
νελήσανον "Ελπίαν της Ε.Ο. -**

[illegible]

Εισοδος αρχ. 5. Διά τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.,
ἐν στολή ἢ ἐπὶ τῇ ἐπιδείξει ταυτότητος, ἐλα-

Καθημερινὰς τὰς ἑσπερινὰς ὥρας εἰς τὸ
περίστημιον τοῦ Ζακείου προσάλλονται διὰ
τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἀ. Πανηγυρίου Ἐκ-
κλησιαστικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Ὁργανισμοῦ Νεολαίας
καὶ τῆς ὑποτάχουσας ἐν αὐτῇ τοῦ
ἐκτελεστοῦ ἀρχιεπίσκοπου τοῦ Κωνσταντινουπόλεως
καὶ πάσης τῆς ἁγίας ὀρθόδοξης ἐκκλησίας
ἀποφασίσαντος.

Ἡ Ἀνώτερος Γενική Ἐπιτελεία Τροφίμων Βόλου «Ὀλίμπκος» ἀπέστειλε πρὸς τὴν ὕψους οἰκίαν Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Βόλου 6 τόνους τσιμέντων διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἀποστέρου

H ὙΠΟΧΡΕΩΣΙΣ Ε.Ο.Ν. ΒΟΛΑΞ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥΣ ΛΥΚΕΙΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΣ-
ΛΕΞΗ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΙΑΣΤΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΤΟΥ-
ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΔΥΣΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ
Ε.Ο.Ν.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ
θὰ διοργανοῦνται τακτικὰ ἀπὸ κάθε Σχολεί-
ου τῆς Π.Ε.Π. Οἱ μαθητὲς καὶ μαθήτριες
ἡμετέρας Σχολ. Π.Ε.Π. στὰ ἑξῆς ἐπὶ τὴν ἐ-
πίλεξιαν βραβεοφορῶν θὰ περιῶνι τυχάρωστα
μὲ παιγνίδια, τραγούδια καὶ χάρεις καὶ μὲ
διδασκαλικὰς ὡφελίμες, τὰ παιδιά τῆς Ὀργα-
νώσεως.

ΑΙ ΕΝ ΛΟΓΩ ΕΚΔΟΡΟΜΑΙ Θ' ΑΡΧΙΣΟΥΝ ΔΙΟΡΓΑ-
ΝΟΥΜΕΝΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΛΗΞΙΝ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ,
ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΤΑΣΧΟΥΝ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ
ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

Ὁ Ἀσκήτης τοῦ Τάγματος τῆς Ε. Ο. Ν.
Σκαγιοπούλειου Ἀγασίου Ἀμαρματός Γεωρ-
γίου, μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς του ριφθεὶς εἰς
τὴν θάλασσαν, ἔσωσεν ἀπὸ βίβλας πνιγμὸν
τὸν Παῦλον Τζανετᾶτον, τὸν ὁποῖον μετὰ κα-
τοῦ κατώρῳσε νὰ ἐπασφῆρη εἰς τὰς ἀίσθη-
σεις του.

Ὑπὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Δ.
Α.Σ.Α. καθιερώθη ραδιοφωνικὸν συγκρότημα,
τὸ ὁποῖον θὰ ἐμφανισθῇ λίαν συντόμως ἀπὸ
τοῦ ραδιοφωνικοῦ μας Σταθμοῦ.

Την 3ην Τριμήν με την Υπομονή μου Α-
 νατορίαν 2 φορές δ' ἔλαβον 21. ταπει-
 νήσαντες ἡ Ἀφίκεται καὶ τοὺς ἀντιπρὸς
 ριστοὺς τοῦ μαθητοῦ ἀνατορίαν τὰς τὰς φιλίας
 γινώσκω. ὅτι καὶ αὐτὸς τῆς ὑπομονῆς ἀντι-
 πρὸς ἀνατορίαν τῆς ὁ ὅτι ἐν τῇ ἀνατορίᾳ
 ἐν τῇ ἀνατορίᾳ τῆς ὁ ὅτι ἐν τῇ ἀνατορίᾳ
 ἔχουσιν τοῦ τοῦτο ματ

ΑΙ ΣΤΑΙ ΚΑΝΤΡΑΙ-ΦΑΛΑΓΓΙΣΟΙΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙ-
ΚΗΣΕΩΣ ΑΝΑΤΙΣΤΗΝ ΣΧΟΛΩΝ ΘΗΛΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ-
ΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΡΟΚΙΝΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΚΑΘΑ ΤΗΝ
ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΠΟ ΤΩΣ ΜΕ-
ΛΕΤΕΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΓΑΛΛΙΚΗΣ, ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΑΝΑΤΙΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΜΕ ΜΑΘΗΜΑΤΑ, ΠΑΙΧΝΙ-
ΔΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΑΤΑ.

Ἐν ἑξαργυρίῳ μισοῦ διαφωτισμῶς ἐπὶ
τοῦ ἔργου τῆς καθ' ἑσπέραν ἐμ-αν-τοχίας
ἐκ-εργασίας καὶ ἡθροῦς ἀποσκευῆς
Ἀρριανῶν καὶ Οὐριῶν Πρωτοκόλλων. Πρακ-
τικὰ περὶ ἑξαργυρίου Διαιτητῶν, ἀποτίλεται
ἀπὸ δυο καὶ μισοῦ ὁλοῦτος, το ὅστιον δι-
βί-μι μακρὰ κομμάτια, ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν
τῆν ἑλκῶν τῶν οὐκ ἐλκῶν καὶ καθαρῶν
καὶ ἁπλῶν. Τὸ Διαιτῶν τὸ ἀντιπαρα-
κατ' ἑξῆς ἀποδοκίμῳ καὶ κατὰ τὴν
τῶν τροπῶν ἡμερῶν τοῦ περὶ τῶν βαθμολο-
γῶν τῆς Ὀ. Ν.

Πρώτη, να σημειωθεί ότι το (5 λόγω διελ-
γίου συνδυασμών έχει σχεδόν με την (4) προ-
γρηγορότερη διασύνταξη, ή άλλα λόγια επιταχύνει
το έργο των ανελκυστήρων. Το γεγονός έχει να
σημειωθεί για την συντήρηση των συνδυασμένων (5-
α) της Αρχικής εγκατάστασης (πρώτο, εις τα
μέλη της Ε.Ο.Ν.

[illegible]

1182

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

κίσεων Λακωνίας γίνονται μαθήματα ἀερομύτης καὶ ἐκπαίδευσ τοῦ μοτορικοῦ ἀλφαριθμοῦ.

Επίσης ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα περὶ ὕγινης, σποτιῶ, ὁδρεύσεως, ἐμπράκτως δὲ γίνονται μαθήματα μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς.

ΠΥΡΓΟΣ.— Ζωηρά κίνησις παρατηρεῖται εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Περ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἡλείας.

Φ. Α. Κρεσταινόν.— Τὸ ἐβδομαδιαῖον πρό-

Ὁ 3ος καὶ 4ος Λόχος τῆς Τετραρχίας Λεβιδίου Ἀρκαδίας.

γραμμα ἐκπαίδευσ ἐξηρμόθη ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Ἐγένετο θεωρία ἑπὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν φέρεται ἡ Σημαία, περὶ χαιρετισμοῦ διὰ ταύτης καὶ ἀπονομῆς τιμῶν εἰς αὐτήν. Ὁμοίως ἐγένετο θεωρία περὶ τοῦ τρόπου προσομοεισῶς καὶ συντάξεως διαταγῶν.

Ἐκτύλησαν διάφοροι ὕμνοι καὶ εἰτα ἐπικολούθησαν ἐκπαίδευσ τῶν ἐιδικότητων. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο σηματοδότης διὰ βραχιονίων καὶ εἰτα διαβὰν χώραν ἀ-θλοπαιδία.

Τὸ ἀνωτέρω πρόγραμμα ἐξετελέσθη καὶ εἰς τοὺς ἐξωσχολικοὺς.

Οἱ ὀδολογοὶ ἐκπαίδευσ κατατέρων στελεχῶν ἐλειτουργοῦσαν κανονικῶς.

Φ. Α. 104 Καβάλλας.— Μετὰ τὴν ὁδὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου διενεργήθησαν ἐπιθεωρήσεις τῶν Σχηματισμῶν τῆς Φάλαγγος καὶ κατόπιν τῶν δοθεισῶν μετὰ ταύτην σχετικῶν ὁδηγίων καὶ κατεβύθησαν, ἃ ἐκπαίδευσ τῶν μελῶν συνεχίζεται ἐντατικῶς.

Οἱ Φαλαγγίται, τελειώσαντες τὰς ἐπιθεωρήσεις τοῦ γνηθῶ, ἐπιδίδονται τακτικῶς εἰς τὰς προπονήσεις τῶν εἰς διαφόρους ἀθλοπαιδίας καὶ ἀγωνίσματα. Οἱ Σκαπανεῖς ἐξετελέσαν πορείαν 3 χιλιομέτρων καὶ κατὰ ταύτην ἐδιδάχθησαν περὶ πορείων καὶ μετῶν ἀσφαλείας τῶν πορευομένων στρατευμάτων.

Εἰς τὴν Τετραρχίαν Ἀνδραβίδας ἐγένετο σωματικὴ ἀγωγή καὶ προπονήσεις εἰς διάφορα ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα, ἐφηρμοσθὲν πρόγραμμα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως καὶ ἐγένετο ὁμιλία ἑπὶ τῆς θαλασσίας.

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Βάρδας ἐγένετο ἀσκήσεις πρακτικαί, χοροί, δοματὰ καὶ διδασκαλία ἑπὶ τῆς καλλιτεχνικῆς τοῦ βώμβακος.

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Μαλινκού ἐγένετο ἀσκήσεις καὶ ὁμιλία ἑπὶ τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἑπὶ τῆς φιλέλληνης Σανταρῶς, ὡς καὶ μικρὰ ἐκδρομὴ.

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Λεχανῶν ἐγένετο ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως καὶ ἐπιδοσεῖς εἰς διάφορα ἀγωνίσματα.

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Κοιμουθρίας δὲ Λόχος, ἀπαρτιζόμενος ἐκ τῶν Σχηματισμῶν Κοιμουθρίας, Βόλακα καὶ Μήδου, ἐξετέλεσε πορείαν 3 χιλιομέτρων καὶ ἤκουσαν ὁμιλίαν ἑπὶ τῆς πολεμικῆς ἀριωῆς.

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Μανταλάδος ἐγένετο ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως καὶ θεωρητικαὶ διδασκαλίαι. Οἱ Σκαπανεῖς ἐξετέλεσαν ἡμερησίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸ χωρίον Ἀντιβῶν, εἰτα ἐξηρμόθη πρόγραμμα ἐκπαίδευσ.

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Ρετούνης ἐγένετο ἀσκήσεις καὶ διδασκαλία ἑπὶ τῆς προσομοεισῶς, διακριτικῆς καὶ τρόπου ἀναφερέσεως. Ἐδιδάχθησαν χοροί, παίγνιδια καὶ δοματὰ.

Φ. Α. 105 Γαστοῦνης.— Ἡ Τετραρχία: Ἐφηρμοσθὲν τὸ ἐβδομαδιαῖον πρόγραμμα ἐκπαίδευσ ὡς ἀναλοῦθας: Προσευχή, προσκλητήριον καὶ ἀναφορά. Οὐκίλια ἑπὶ τῆς σημαίας τῆς Πρωτομαγίας, ὡς καὶ ἡμέρας Ἑθνικῆς ἐξομολογήσεως. Ἐπικρατὴς ἀγροκητῆς Γαστοῦνης. Παῖδια, χοροί.

Φ. Α. 107 Βαρβολομίου.— 1ος καὶ 2ος Λό-

χος Σκαπανεῶν: Συμφώνως τῷ προγράμματι Φάλαγγος ἐξετέλεσαν μικρὴν πορείαν καὶ εἰτα ἐξετέλεσαν στρατιωτικὴν προπαιδεύσιν, ἀνέβησαν καὶ ὁργάνωσαν μουσικὴν Ε.Ο.Ν. καὶ ἤκουσαν ἰδεολογικὴν διαφώτισιν Κράτους 4ης Ἀδ-υούστου.

3ος Λόχος Φαλαγγιτῶν: Ἐξετέλεσαν ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως καὶ ἤκουσαν ἰδεολογικὴν διαφώτισιν περὶ οἰκονομικῆς.

4ος Λόχος Ντοχωρίου: Ἐγένετο προσκλητήριον, ἀναφορά, προσευχή, πορεία μιᾶς ὥρας, στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις ἐνὸς τοῦ Διοικητοῦ τῆς Φάλαγγος, ὅστις καὶ ἐπιθεώρησε ἀετιομερῶς τὴν γειουμένην στρατιωτικὴν καὶ ἰδεολογικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Λόγου. Ἐγένετο θεωρία ἑπὶ τῆς πολιτικῆς περιβολῆς καὶ ἑπὶ τῆς Κράτους 4ης Ἀδ-υούστου.

5ος Λόχος Κυλλήνης: Ἐξετελέσθη ἐκδρομὴ τὸ ἀποσπαστὸν περὶ τῆς Φάλαγγος πρόγραμμα ἐκπαίδευσ καὶ ἐγένετο ἐργασία εἰς τὸν κήπον.

Τμήμα Μάχου: Ἐξετέλεσε στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, μικρὴν πορείαν, ἤκουσαν ἰδεολογικὴν διαφώτισιν καὶ διαφόρους κανονισμοὺς.

Τμήμα Λυγιάς: ἤκουσαν ὁμιλίαν ἑπὶ τῆς σημαίας τῶν ἐκδρομῶν ἀπὸ ἀπέμψεως φυλαγωγίας καὶ διαπαιδαγωγικῆς τῶν νέων, ἑπὶ τῆς Κράτους 4ης Ἀδ-υούστου. Ἐγένετο στρατι-

ωτικήν Κάματος, ὅπου ὁμιλεῖ καὶ πρὸς τοὺς κατοικοὺς διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὸ ἐπιτελεσθὲν ὅτ' αὐτῆς ἔργον.

Τὴν 25ην ἢ V Τετραρχία Φαλαγγιτῶν Ἀρκαδίας ἐξέδραμεν εἰς Ἅγιον Κωνσταντίνον καὶ Κοιμῆνα Βούρλα, ὅπου καὶ διημέρουν. Ὁ Διοικητὴς τῆς 383Α' Φάλαγγος ἐπιθεώρησε τὴν 26ην Μαΐου τὴν Τετραρχίαν Μεσσηνίας συνοδευόμενος ὁπὸ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ.

Τὴν Φάλαγγιν τῆς Τετραρχίας Σπερχειάδος εἰς τὰ ἐγκαῖνα τοῦ Ναοῦ ἁγία Παρρασκευῆς, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Ἀμβροσίου.

Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Τετραρχίας Σπερχειάδος ὁμιλεῖ βαθυφύλλος περὶ τοῦ ἔργου τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ 1ος Λόχος Σκαπανεῶν Δομοκοῦ ἐξετέλεσε πορείαν 4 χιλιομέτρων, ἐγένετο δὲ καὶ σχετικὴ ὁμιλία περὶ πορείων καὶ περὶ οὐαίβρου.

Ὁ 1ος Λόχος Φαλαγγιτῶν ἡχογλήθῃ μετὰ τὴν ἰσοπέδωσιν καὶ ἀπογευματῶν τοῦ χώρου τοῦ Γυμναστηρίου, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον νὰ κατοικήσῃσιν οἱ Φαλαγγίται.

Ἀποσπᾶ ἡ δύναμις Ἀταλάντης ἡχογλήθῃ μετὰ τὸ σκάκιον τῶν φοιτητικῶν διδραλλίων.

Οἱ Φαλαγγίται παρηκολούθησαν ἐπίσης ὁμιλίαν περὶ Σημαίας καὶ φιλοπατρίας.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Λόχος ἐργαζομένων Φαλαγγιτῶν τῆς 121ης Φάλαγγος Ἰωαννίνων ἐξέδραμεν εἰς Δελφινάκιον μετὰ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Διοικητὴν τῆς Φάλαγγος κ. Ἡλίουκουλόν.

Εἰς Δελφινάκιον τοὺς ὑπεδέχθησαν τὰ μέλη τῆς Ὑποδιοικήσεως Νεολαίας. Εἰς τὸ Διοικητήριον, εἰτα κατηνύθησαν, ὁ Ἐπαρχος Παιωνίου ὡς Ἐκπότης τῆς Ε.Ο.Ν. ἐχαίρειτος τοὺς ἐκδρομῆς διὰ θερμοῦ λόγου καὶ ἔβρε τὸν πατριωτισμὸν τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας.

Ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνταπέδωσε τὸν χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς συναγωνιστὰς καὶ συναγωνίστριας Παιωνίων ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος.

Μετὰ τὴν δεξιάν, εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐπικολούθησε διδασκασίαν τῶν Φαλαγγιτῶν, οἱ ὁποῖοι, συναδελφωμένοι μετὰ τῶν στρατιωτῶν, συνέλυσαν τοὺς λαϊκοὺς γο-ρούς καὶ τὰ δοματὰ μέχρις ἑσπέρης, ἡνω-κραυγάζοντες διαρκῶς ὅπασ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Καθ' ὅλην τὴν ἐξ Ἰωαννίνων μέχρι Δελφινάκιου διαδρομὴν ἡ ἀποστολὴ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐτυχέ-θερμιότητος ὁδοδοχῆς ἐκ μέρους τῶν κατοικῶν καὶ τῆς νεολαίας.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ.— Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ 4ος Λόχος Παραμυθίας παρηκολούθησαν ὁμιλίαν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Λοχίτου ἑπὶ τῆς κατανομῆς καὶ ἐδιδάχθη μουσικὴν. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Λόχος ἡχογλήθῃ εἰς τὸ Γυμναστήριον ὁπὸ τοῦ Γυμναστοῦ Ὑπο-εταγγάρου καὶ ὁ 7ος Λόχος ἡχογλήθῃ εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας εἰς τὸν σχολικὸν κήπον.

Ἡ φιλαρμονικὴ τῆς 131ης Φάλαγγος Θεσπρωτίας.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Ἡ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ὁ Ἀρχηγός, μετασχὼν προσωπικῶς εἰς τὰς ἐργασίας τῆς διασκέψεως καὶ λαβὼν ἐνέργειαν μέρος εἰς τὰς συζητήσεις, ἔδωκεν ἐπισημειωμένους σοφὰς συμβουλὰς ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς ἐκπαίδευσ εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς.

Ὁχι ὁμιλία ἀπὸ καθέδρας, ὅχι ἐξαντλητικὰ θεωρητικὰ διδασκαλία, ποὺ κατορθώνουν νὰ... ἀποκοιμίζουσιν τὸν διδασκόμενον. Ἡ ἐκπαίδευσ πρέπει νὰ γίνεται διὰ τῆς ἐργασίας. Ὅλη ἡ ὀργάνωσις πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐκείνη ποὺ οἱ παιδωνγοὶ ὀνομάζουν ἡχογλήθῃ ἐργασίας.

Θὰ τὸν κάμῃ τὸν Φαλαγγίτην νὰ ἀγαπήσῃ τὸ πράσινον, ἀφοῦ τὸν φέρεται κοντὰ εἰς τὸ πράσινον— ἐκδρομῆς— ἀφοῦ τὸν βάλῃς νὰ καλλιεργήσῃ τὸ πράσινον, ἀφοῦ τὸν συνδέσῃ προσωπικὰ μετὰ τὸ πράσινον. Θὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀγαπήσῃ τὴν Πατρίδα του, ὅχι μετὰ κόψιμους θεωρητικῆς διδασκαλίας, ἀλλ' ἀφοῦ τὸν μάθῃς, μετὰ ἐκόντες, μετὰ ἱστορίας, μετὰ ἀναπαράστασις, μετὰ θεατρικὰ ἔργα, τὰ μεγάλᾳ γεγονότα ποὺ ἀποτελοῦν τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν...

Καὶ οὕτω κατέλθῃ. Οἱ ἡγήτορες ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅς ἔχουν ὅτ' ὄντι τῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ τὰς ὁδηγίας...

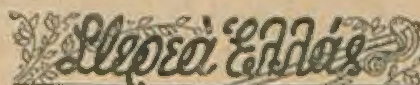
Εἶπε: Ὁχι ὁμιλίαι ἀπὸ καθέδρας! Ὁχι θεωρητικὰς διδασκαλίας... Ἐργασία εἰς τοὺς ὕπομνησις καὶ δι' αὐτῆς ἡ διδασκαλία.

τακταὶ ἀσκήσεις καὶ ἐδιδάχθησαν διάφοροι κανονισμοί.

Τμήμα Γλύφας: Ἐξετελέσθη τὸ πρόγραμμα τῆς Φάλαγγος, ἥτοι στρατιωτικὴ προπαιδεύσις, πορείαι, παῖδια καὶ χοροὶ καὶ ὁμιλία περὶ Κράτους 4ης Ἀδ-υούστου καὶ περὶ ἀθλητισμοῦ. Εἰτα δὲ ἡχογλήθῃ καὶ εἰς τὸν κήπον.

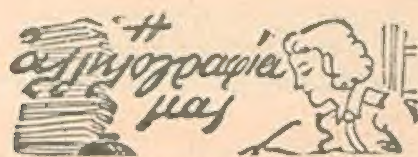
Φ. Α. 288 Ζαχάρως.— Τὴν 15-5-40 ἐξετελέσθη τὸ πρόγραμμα ἐργασιῶν καὶ ἐκπαίδευσ. Ἐγένετο θεωρία ἑπὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν φέρεται ἡ Σημαία, χαιρετισμοῦ διὰ ταύτης καὶ ἀπονομῆς τιμῶν εἰς ταύτην.

Τὴν 19ην Μαΐου 1940 τὸ ἀνωτέρω πρόγραμμα ἐξετελέσθη καὶ εἰς τοὺς ἐξωσχολικοὺς. Οἱ ὀδολογοὶ ἐκπαίδευσ ἐλειτουργοῦσαν κανονικῶς.

ΛΑΜΙΑ.— Ἐντατικῶς συνεχίζεται ἡ ἐκπαίδευσ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανεῶν εἰς διὰ τὰ Τμήματα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Τὴν 19ην Μαΐου 1940 ὁ Διοικητὴς τῆς 383Α' Φάλαγγος Ε.Ο.Ν. Ἀλαμάνος ἐπιθεώρησε τὴν Τε-

Καθίσταται γνωστόν ότι τοῦ λοιποῦ αἱ πρὸς δημοσίευσιν φωτογραφίαι καθὼς καὶ τὰ δελτία κινήσεως πρέπει νὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Πᾶσα φωτογραφία ὡς καὶ δελτίον κινήσεως ἀποστέλλομενα εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ (Λεωφόρος 19) δὲν θὰ λαμβάνωνται ὅτ' ὅμιν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΙΚΗΝ. ΜΠΕΜΠΗ. Πάτρας. Ἄς ἐλπίζω μὴ πὺς θὰ ζήσουμε ἐν εἰρήνῃ. Ἡ Ἑλλάς εἶναι ἐρηνοφιλος. Μὰ ὅπως εἶπε ὁ Ἀρχηγός εἶναι ἰσοψύχη νὰ θυσιάσῃ τὴν εἰρήνην ὑπὲρ τῆςλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς. Καὶ τότε: Ὅλοι θὰ προσφέρουμε τὰς υπηρεσίας μας στὴν Πατρίδα. Ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀνδρες καὶ γυναῖκες. Καὶ οἱς τὰ κορίτσια, ποὺ ἔχετε περάσει πιά τὴν καθαρὴν παιδικὴν ἡλικίαν, θὰ μπορεῖτε πὰρ νὰ προσθέτετε τὰς υπηρεσίας σας. Καὶ ὅλοι μαζί θὰ ἐπιτύχομε τὸ καλὸ ἀποτέλεσμα. Τὴν Νίκη, ποὺ δὲ σημαίνει γιὰ μακρὰ σειρὰ χρόνων ἐνθυμὴ καὶ εἰρηνικὴ διαβίωσιν τῶν Ἑλλήνων, ποὺ θὰ εὐλογοῦν τὴν δική μας γενεὰ γιὰ τοῦς χάριτες τοῦ λαμπρότερου αὐτοῦ μέλλον.

ΓΕΩΡΓ. ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΝ. Καλὰ ἀρχίζεις τὴν περιγραφή σου, ἀλλὰ κατὰνιν πέφτει. Πάντως εἶναι καλογραμμικὴ καὶ νομίζουμε ὅτι θὰ μπορέσης ἀργότερα νὰ δώσης καλύτερες φυσιοκρατικές περιγραφάς. — **ΑΝΔΡ. ΚΟΛΙΑΝ** καὶ **Α. ΠΑΓΩΝΗΝ.** Κι' ἡ δική σας περιγραφή εἶναι καλογραμμικὴ, ἀλλὰ εἶναι ἀκόμη ρηχὴ, ἐξωτερικὴ. Εἶναι ὅμως ἐλκυστικὸ τὸ συμπέρασμα ὅτι πολλοὶ ἀπὸ σὰς ἀρχισαν νὰ στρέφονται καὶ νὰ μελετοῦν τὴν Φύσιν καὶ εἶναι φυσικὸ ἀπὸ τὴν γνωριμία καὶ τὴν μελέτη αὐτὴ νὰ πηγάσουν μὲ τὸν καιρὸ ἀράξεις καὶ ἀξιολογες περιγραφάς. — **ΜΕΝΕΛ. ΤΣΙΚΡΑΝ.** Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προθυμία σας νὰ προσφέρετε τὴν συνεργασίαν σας σὲ τὸ περιοδικὸ μας, ἀλλὰ τὸ ἄρθρον ποὺ μᾶς στείλατε εἶναι πολιτικὴς φύσεως καὶ τὰ ἄρθρα αὐτὰ ἀνάγονται στὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὴν εὐθύνη ὀριζομένων συντακτῶν τοῦ περιοδικοῦ μας, οἱ ὅποιοι καὶ μόνον τὰ γράφουν. Στείλατέ μας ἐπομένως κάτι ἄλλο. — **ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ.** Τὸ γραμματικὸν σου, ἀγαπητέ μας Σκεπανίνα, μᾶς συγκίνησε ἰδιαίτερως μὲ τὰ ὀρεῖα πατριωτικὰ αἰσθημάτων σου. Ζητᾷς νὰ διαδιδάσκουμε στὸν Ἀρχηγὸ τὴς εὐχῆς ὁλῶν τῶν Σκεπανίων τοῦ γαριό σου. Τὸ κάνουμε εὐχαρίστως ἐδῶ καὶ νὰ εἰσθε βέβαιον πὺς πολὺ θὰ τὸν εὐχαριστήσουν οἱ εὐχῆς σας. — **Γ. ΚΑΤΡΑΧΟΥΡΑΝ.** Καὶ αὐτὸ τὸ ποιήμα σου δὲν εἶναι ἐπιτυχημένο. Καὶ μὴ συμβουλή: Μὴ βιάζης τὸν ἑαυτὸ σου νὰ γράφῃ ποίημα. Ἀρθεὶς το ν' ἀρθεῖς ἀέσια καὶ αὐθόρμητα μόνον τοῦ. Κι' ἂν δὲν

ἔρρη, δὲν χάλας ὁ κόσμος. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γράφουμε ὅλοι ποιήματα: Ὑπάρχουν πράξεις καὶ ἔργα ποὺ εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερα ποιήματα ἀπὸ τὰ γραμμένα. — **ΑΘΑΝ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ.** Ὅπως θὰ ἔχῃ παρατηρήσει, ὁ ὅρκος τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ δὲν ἐδημοσιεύθη ὅπως μᾶς τὸν ἐστειλέτε, ἀλλὰ τροποποιημένος καὶ μὲ προσθήκας. Πάντως τὸ νομᾶ σου ὡς ἀποστολὴς ἔπρεπε νὰ δημοσιεῖται καὶ πρόκειται περὶ παραδορῆς, τὴν ὁποίαν ἐπανορθώνομεν ἐδῶ. Δὲν νομίζουμε ὅμως ὅτι εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποὺ γράφεις: ἐπὶ τῶν ἐκείν γιὰ τὸ νομᾶ μας πηγαίνουμε. Μόνον γι' αὐτὸ λοιπὸν πηγαίνετε: Δὲν τὸ πιστεύουμε. — **ΣΠΑΡΤΑΚΟΝ ΠΑΡΑΒΑΤΗΝ.** Τὰ ποιήματά σας εἶναι καλὰ καὶ θὰ ῥέλαμε νὰ δημοσιεύσουμε τὸ ἕνα, τὴν «Ἀνοιξιὰ τῆς Γαλήνης». Ἀλλὰ ὁ χῶρος μας εἶναι στενός καὶ διατεθειμένος κατὰ τὸ μεγαλύτερό του μέρος, καὶ αὐτὸ ἐμποδίζει νὰ δημοσιεύουμε ποιήματα. Αὐτὸ τὸ λέμε ὅχι μόνον γιὰ σὰς, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους ὅσοι μᾶς στέλλουν ποιήματα, γιὰ νὰ τὸ ἔχουν ὅτ' ὄντι τους καὶ νὰ μὴ παραπονοῦνται. Πάντως δημοσιεύουμε ἐδῶ τὰ δύο τετράστιχα τοῦ ποιήματός σας:

Βαθεῖα μοσκοβολᾷ ἡ Γῆ
καὶ τὸν ἀνασαίνει τῆς.
ποὺ αἰγίει μὲ τῆς Ἀνοιξῆς
τὰ νεοφρεσινὰ μύρα,
κατάσθα μὲ τῆς φύλης
αἰσθανομένη τὰ φύλλα,
νάρκη, λήθη γλυκεῖα ἀπὸ τῆς
Ζωῆ καὶ τὸν ἀχνὸ τῆς.

Πᾶς ἤθελα, δημιουργέ,
ἐντός μου νὰ φωλεῖ
παντοτεινὰ, μὲ τὴν αὐγὴ
μιάς Ἀνοιξῆς, Γαλήνης,
ἀλάργα ἀπὸ τοὺς περασμούς,
ἀγνὸ νὰ μὲ λαμπρύνῃ
ἡ αἶρα, πλάστη μιάς Ζωῆς
λιθῆς νὰ μὲ χαϊδεύῃ.

ΣΠΥΡΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ. Ἐνταῦθα. Συγχαρητήρια θερμὰ διὰ τὰ πατριωτικὰ σας αἰσθηματα. Νὰ εἰσθε βέβαιον ὅτι ἡ Ἑλλάς θὰ κάμῃ τὸ καθόν τῆς. Θέλει καὶ ζῆλον ἐν εἰρήνῃ. Τὰ ἔργα τῆς καὶ αἱ προβλέψεις τῆς εἶναι εἰρηνικαί. Μὰ ἂν κανεὶς τὴν πειράξῃ, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς οὐσώκως, σὲ πλεονὸς τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ θὰ συνεκινήσῃ καὶ θὰ ὑπερασπίζῃ τὴν τιμὴν τοῦ καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ κατὰ τρόπον ἀπελευθερωτικοῦ! Γι' αὐτὸ κανεὶς Ἑλλήν δὲν ἀπειθεῖται.

ΑΘΑΝ. Π. ΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ ποιήμα σου δὲν εἶναι ἐπιτυχημένο. — **ΑΘΑΝ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ.** Νεοτάνιν Μαντινικῆς. Γιὰ τὸ ποὺ μεγάλη παραγωγή ποιημάτων: Αὐτὴ ἡ ὑπερπαραγωγὴ ἀδυνατίζει τὴν ἔμπνευσιν καὶ δὲν ἀδύνηται τὰ ἐκφραστικὰ μέσα νὰ ὀρμίσουν. Μὴ βιάζεστε. Ἐχετε καιρὸ μπροστὸν σας, γιὰ νὰ κάμετε λογοτεχνία. — **ΕΥΘ. ΗΛ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΥΛΑΝ.** Δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο τὸ ποιήματάκι. Μᾶς δίδει ὅμως τὴν ἀφορμὴ νὰ κάνουμε μὴ γενικότερη συμβουλή: Δὲν εἶναι ἀνάγκη καθε

σας σκέψῃ, κάθε σας αἰσθημα νὰ τὸ κάνετε ποίημα. Διατυπώστε τὴν ἀπλὰ, καθαρὰ κι' αὐθόρμητα, ὅπως ἐγεννήθηκα μέσα σας, κι' ἂς μὴν εἶναι οἱ στίχοι, κι' ἂς μὴν ἔχῃ ὁμοιοκαταληξία. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ μὴ τέτοια εἰλικρινῆ καὶ πηγαία διατύπωση εἶναι καλύτερο ποίημα ἀπὸ ἐκείνα ποὺ ἔχουν στίχους καὶ ὁμοιοκαταληξίες. — **ΠΑΝΑΓ. ΙΩ. ΣΕΙΤ' ΜΠΕΚΗΝ.** Τὸ παραυθὴ ποὺ μᾶς ἐστειλέτε ἔχει εἰρηθὴ τὸς φορὲς καὶ μὲ τὸς ὅςους τρόπους, ποὺ εἶναι πιά ἐξαντλημένο. — **ΓΡΗΓΟΡ. ΠΑΠΑΔΟΘΩΜΑΚΟΝ.** Τὸ δικὸν σου παραυθὴ εἶναι ἐλλειπές καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον. — **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Σ. ΧΑΪΜΑΝΤΑΝ.** Τὸ δικὸν σου παραυθὴ τὸ ἔχουμε ἤδη δημοσιεύσει σὲ τὸ περιοδικὸν μας. — **ΧΡΙΣΤΟΣ. Γ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ.** Καλὴ ἡ ἔκδοσις σου, μὰ δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμη. — **ΑΝΔΡ. ΚΑΡΑΒΟΥΚΥΡΗΝ.** Εἶναι τόσο μεγάλο τὸ ποιήμα σου καὶ τόσο ἀσχημα γραμμένο, καὶ ἀπὸ τῆς δύο μάλιστα ὁρεῖς τοῦ χαρτίου, ὥστε, καὶ καλὸ νὰ ἦταν, δὲν θὰ μπορούσε νὰ δημοσιεῖται.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟΥ. Θεσσαλονίκη. Ἐχετε δικήν. Ὁ Ἑλλήν στρατιώτης εἶναι ὁ γενναίτερος στρατιώτης τοῦ κόσμου. Εἶναι γενναῖος καὶ ἔχει θάρρος, αὐταγνήτην καὶ αὐτοθυσίαν. Ἐπρεπε πὺς ἐτοῦ Ἑλλήνος ὁ πράχλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει. ... Καὶ ὅταν τὸν ἀπειλήσουν μὲ κάτι τέτοιο ἐξεγείρεται καὶ ὀρεῖ καὶ γράφει τῆς ἐποποιεῖς ἐκείνης ποὺ ἔξερουμε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Ἐὰν χρειασθῇ νὰ πολεμήσουμε, ἡ Ἑλλάς θὰ παραταχθῇ σὲ σὺνσρὰ τῆς μὲ μὴ καὶ μόνῃ ἀπόρρσι: εἰς ἡ νίκη καὶ νὰ μὴ εἰστασχόνῃ τὰ δόλα τῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΛΕΚΗΣΕΩΝ

Ἀπεστειλαν ὀρεῖς λόσεις οἱ: Χρ. Ἀργουδέλης, Ἑλλῶν Οἰκονόμου Θεσσαλονίκης, Δημ. Μοῦτσος Ρεθύμνου, Βύρων Μαγουλάς, Β. Χατζηγιάνης Ἐνταῦθα, Β. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Δημοσιεύεται ἕνα χρυστογραφικὸν σας, τὰ ἄλλα ὅσο κρίναι. Γιὰ τὸν δὲν γράφεις πὺς προσεκτικὰ καὶ καθαρά: — **Α. ΚΟΦΙΝΗΝ.** Δημοσιεύεται ἕνα σου αἰνίγμα. Τὰ ἄλλα εἶναι πολὺ γνωστὰ. — **Ν. ΜΠΟΥΡΑΝ.** Δημοσιεύεται ἡ καλύτερα σας ἐκδοσις. Οἱ ἄλλες, μᾶλλον ἀποτυχημένες θὰ κρίνουν. Τὸ χρυστογραφικὸν ὅχι καλὸ. — **Β. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗΝ.** Τὰ σταυροῦλες ἀρετὰ καλὰ. Τὸ ἕνα δημοσιεύεται. — **Γ. ΒΙΣΒΙΚΗΝ.** Τὰ δύο σας αἰνίγματα δημοσιεύονται. Μὰ τὰ ἄλλα ἐγκρίνονται. — **Γ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΝ.** Ἐγκρίνονται. Γιὰ τὸν δὲν γράφετε μόνον ἀπὸ τὴν μιαν ὀρεῖν τοῦ χαρτίου: — **ΣΠ. ΘΩΜΑΝ.** Ἐχετε πολλὰς ἀπορργραφίες καὶ ἀπορρπνται. — **ΙΩ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΝ.** Ἐγκρίνονται. — **Γ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΝ.** Ἡ λύσις ὀρεῖ, ἡ ἀπορρτικὴ ἀπορρπνται. — **Ν. ΓΙΑΚΟΥΜΗΝ.** Ἐγκρίνεται. — **Α. ΔΑΒΑΡΑΝ.** Ἐχετε ἀπορργραφίες, πρὸς τῆς καὶ στείλε μας ἀπὸ ὅσους καὶ καλύτερα. — **Α. ΦΟΥΝΤΑΝ.** Ἀπορρπνται. — **Σ. ΑΙΛΗΝ.** Ἐγκρίνονται. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν τᾶν σας καὶ τὴν εὐσυνειδησίαν σας. — **Ε. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ.** Ἀπορρπνται. — **Ν. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ.** Ἀπορρπνται διὰ τῆς ἀταξίας. — **ΕΛΛΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.** Ἐγκρίνονται.

ΤΑ ΤΟΠΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τῆς σ. 1162)

τέμνονται καὶ συνάπτονται καὶ ἀνταποκρίνονται αἱ ἀρχιτεκτονικαὶ γραμμαὶ τῶν ἀνυψωθέντων ἐπὶ τοῦ διαγράμματος τῆς φύσεως κτιρίων. Ὅπως ὑπεράνω τῆς πόλεως ἤγειραν ἄλλην πόλιν μνημεῖον ὀπτικῶς πρὸς ἄλληλα συναρμολογούμενα (σελ. 18). Αὐτὰ γράφονταν τὸ 1841, πρὶν ἀπὸ ἕνα ἀκριβὲς αἶωνα καὶ δὲν ἔρω ἂν κανεὶς ἄλλος αἰσθητικὸς ἢ ἀρχαιολόγος, λόγιος ἢ καλλιτέχνης, κατάρθωσεν νὰ μὴ τὸσο βαθεῖα, σὲ πνεῦμα τῆς αἰσθητικῆς ἐκτιμήσεως τῶν βουνῶν τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ἀθήνας. Οἱ ἀρχαῖοι θεώρησαν τὴν τέχνην ὡς μικρογραφία τῆς φύσεως, ὡς ἀναπόσπαστον συνέχισμα τῶν γραμμῶν ποὺ προκαλεῖ τὸ φυσικὸ περιβάλλον τῆς χώρας τους κι'

εἰδικῶς τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας τους. Εἶχαν κατανοήσῃ τὴν ἀόρατη μουσικὴ ποὺ πλανιέται πάνω στὴ Φύσιν.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον ὁ Μαυρογιάννης ποὺ μίλησε μὲ τόσο βαθεῖα κατανόησιν γιὰ τὴν αἰσθητικὴν διάρθρωσιν τῶν βουνῶν τῆς Ἀττικῆς, μὰ κι' ἄλλοι ποὺ προσεπάθησαν νὰ συλλάβουν τὴν ἑξάισια συμφωνία ποὺ τὰ πλημμυρίζει. Ἐτοῖς ὁ διάσημος γεωλόγος Γκωντρώ ἔγραψε: «Οἱ σειρὲς τῶν βουνῶν τῆς Ἀττικῆς εἶναι πολὺ μικρές. Ὁ ὕψος τὸς μὲν μὲτρεῖται ἐκατὸ λεύγες. Ἀλλ' οἱ σειρὲς αὐτὲς εἶναι στενωτάτες. Κι' ἐπειδὴ ὑψώνονται ἀπότομα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας κι' ἐπειδὴ οἱ περισσοτέρες συγκρατοῦνται ἀπὸ μάρμαρα, ἡ ἀποψη τούτων εἶναι μεγαλοπρεπέστερη παρ' ὅσο θάπρεπε νὰ περιμένουμε. Ἐξω ἀπὸ τὴν

Πάρνηθα, ὅλες αὐτὲς οἱ σειρὲς φέρονται κατ' εὐθείαν καὶ χωρίζονται καθαρὰ ἢ μὴ ἀπ' τὴν ἄλλη. Σ' ἕνα τέτοιο λοιπὸν σχηματισμὸ βουνῶν ὀρεῖται κυρίως ἡ γοητεία ἐκείνη, ποὺ τόσο τραγουδήθηκε, τῶν πανοραμιάτων τῆς Ἀττικῆς. Οἱ ἀπλὲς αὐτὲς ἀλυσίδες τῶν βουνῶν δίνουν στὴν χώρα τὴν ἰδιαίτερην φυσιογνωμία τῆς, γιὰ τὴν βρίσκονται χωρισμένες καὶ δὲν συγχέονται, ὅτε φέρουν τῆς ἀντιθέσεις ἐκείνης εἰς ἀταξίες ποὺ παρουσιάζουν οἱ Ἀλπεῖς καὶ τὰ Πυρηναῖα. Ἡ ἡσυχία καὶ ἡ γλυκύτητα χαρακτηρίζουν τὰ βουνὰ τῆς μικρῆς αὐτῆς χώρας τῆς Ἀττικῆς (σελ. 376). Κι' ἄλλος εἰδικὸς γεωλόγος, ὁ Βαλλόυ, λέει χαρακτηριστικὰ: «Τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς προσφέρουν σὲ μὴ συνείδησιν γραμμῶν ἀρμονικῶν γραμματισμένων ἀνάλογα μὲ τὴν ἀπόδοσιν, μὲ χρώματα

βαθεῖα. Ἡ Φύσιν φαίνεται πὺς σμύλευσε ἑρωτικά τὴν Ἀττικὴν, ποὺ δίκαια καταστάθηκε ἡ κοίτις αὐτῶν τεχνῶν. Μόλις ἀντικρῶσιν κανεὶς τὸ σύνολο τῶν βουνῶν τῆς Ἀττικῆς πλέοντας ἀπὸ τὸ Σαρωνικὸ, ἀμέσως καταλαβαίνει γιὰ τὴν μέσιν σὲ τριγῶνον ποὺ σχηματίζουν πλάστικη ἔνας τόσο ἀρμονικὸς καὶ μαζί αὐστηρὸς πολιτισμός, μὴ τέχνη τόσο βαθεῖα καὶ λεπτή, τόσο αἰθέρια κι' ἀνθρώπινη, τόσο φιλελεύθερη καὶ τόσο ἰσορροπημένη. Καθένα ἀπὸ τὰ βουνὰ αὐτὰ πρόσφερε κι' ἕνα στοιχεῖον σὲ τὸν ἀνθρώπον καὶ σὲ τὸν τεχνίτη. Ἡ Πάρνηθα τὴν αὐστηρότητα, ἡ Πεντέλη τὴν ἀρμονικὴν πλάστικότητα, ὁ ὕψος τῶν εὐλυγίσια καὶ λιτότητα, κι' ὅλα μαζί τὴν δραστην ὕψος, δόναμι, κι' ἀρμονία».

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

1) Σταμούλης 'Ιωάννης, 2) Βασ. Παπα-
νάγιου, 3) Νέλλη Καραγιώργα, 4) Για-
κουσιδής, 5) 'Αθαν Πετράκης, 6) Σφέ-
τσος Μικ., 7) Δημήτριος Ζορμπάκος, 8)
'Αγγέλα Μυλωνᾶ, 9) Μαρίνα Χαλᾶ.

Η Νεοπαξία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 37 (88)
15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1940-Ε!

